

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HarlequinTM

Romance

UMUTLAR SÖNMEYEN

Beşer
Dizi

Tarama Clondike
Düzenleme Ser_reS

DEBBIE MACOMBER

HarlequinTM

RomanceTM

Tarama Clondike Düzenleme Ser_reS

"Charles'in seni tekrar üzmesine izin vermeyeceğim!"

Stephanie, babasının bu eski kafalılığına gülsün mü, ağlasın mı bilemiyordu.

"Günümüz kadını artık erkeğin oyuncacı olmaktan çıktı, babacığım. Ona ancak bu fırsatı verirsem beni üzebilir."

Stephanie kendinden çok emin görünüyordu ama içinde fırtınalar kopuyordu.

Yıllar önce kasabayı Charles yüzünden terk etmişti. Onunla tekrar karşılaştığı zaman ne yapacağından o kadar emin değildi...

ISBN 975-562-017-6
15.000 TL. (KDV Dahil)

HARLEQUIN
BOOKS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranvey.org>

Steffie...Haşarı ve vurdumduymaz genç kız, karşılık görmeyen aşkına uzaklarda çare arıyor. Ve olgun bir insan olarak döndüğünde geçmişteki hatalarını anlıyor

Norah...Üç kız kardeşin en küçüğü.İyi bir hemşirenin bütün niteliklerine sahip.

Valeri...En büyük kız kardeş. Onun için mesleği her şeyden önemliydi.

David Bloomfield...Kanserden ölen karışının ardından hayatını üç kızma adayan bir baba. En büyük arzusu kızlarının mutlu birer yuva kurması.

Charles Tomaselli... Karşısında olgun, sevecen bir kadın görmek isteyen hırslı bir gazeteci.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yuvaya dönüş.

Stephanie Bloomfield ağır bavulunu güçlükle beyaz sütunlu evin giriş merdivenlerinden yukarı taşımaya uğraşıyordu.

Son iki günün büyük kısmını ya bir uçakta, ya da yabancı bir havaalanında, uçağa son anda kabul edilebilmek için resepsiyon masasının önünde heyecan içinde geçirmişti.

Kız kardeşi onu geçen hafta Roma'dan arayıp babalarının bir kalp krizi geçirdiğini bildirmişti. Bağlantı kötü olmasına rağmen, Norah'ın sesindeki telaş, hat-tın öbür ucundan bile anlaşılıyordu. Babası ağır hastaydı ve Steffie'nin acele eve gitmesi gerekiyordu.

Steffie, Roma'nın bir banliyösünde oturuyor ve Roma Üniversitesi'nde öğrenimine devam ediyordu. Bir yandan İtalyanca öğreniyor, diğer yandan da Rönesans Sanatı ve Kültürünü okuyordu. Son üç senedir İtalya'yı bir baştan bir başa, bir sorunla karşılaşmadan defalarca dolaşmıştı. Ama şu anda acil olarak memleketine dönmesi gerektiğinde, ulaşımcıların grevi yüzünden bütün havaalanları kapanmış, İtalya'da adeta hayat felce uğramıştı. Babasının hastalığı ile ilgili haberi, Roma'dan yüzlerce kilometre uzakta, kısa bir tatil için bir arka-

daşını ziyarete gittiği sırada, oldukça ıssız bir kasabada iken almıştı.

Eve dönebilmek için verdiği uğraş neredeyse bir ömür boyu kadar uzun gelmişti ona. İmkân buldukça kardeşleri ile bağlantı kurmuş, babasının sağlık durumunu öğrenmeye çalışmıştı. Norah ile son görüşmesinde Norah ona, babasının kritik günleri atlattığını söylemişti. Ama Norah'm sesindeki endişe çok belirgindi. Gerçekleri saklamayı zaten hiçbir zaman beceremezdi. Steffie babasının durumunun kötüye gittiğini anlamakta gecikmedi. Para eden nesi varsa çok düşük fiyatlara satarak hayatında uğramayı hayal bile etmediği yerlerde aktarma yapmayı göze alıp Japonya üzerinden Amerika'ya dönmeyi başarmıştı.

Tokyo Havaalanı'ndan Amerika'ya gidebileceği bir uçakta yer bulabilmek için bütün bir gün uğraştıktan ve saatler süren uçak yolculuğundan sonra gelebilmişti evine. Şimdi de babasının durumunu öğrenebilme telaşına düşmüştü.

Sokak kapısını açıp eve girdi. Saatini Pasifik saati-ne göre ayarlamıştı ama zihni İtalya ile Tokyo arasında takılıp kalmıştı sanki. Yorgunluktan bitkindi.

Antrede durup o korkunç ağır bavulunu yere bırakıp, cilalı tahta kokusunu içine çekti. Sonunda evine kavuşmuştu.

Babasının çalışma odası onu adeta mıkna-tis gibi kendine çekiyordu. Odadaki her şey babasının özelliklerini yansıtıyordu. Bu odanın bir duvarında yekpare taştan yapılmış bir şömine vardı. Diğer iki duvar ise yerden tavana kadar kitaplık olarak düzenlenmişti.

Babasının sallanan koltuğuna baktı. Yumuşak de-

rinin üstünde yıllarca kullanımın izleri olan çatlaklar görünüyordu. Steffie gözlerini kapatıp eski deri, kitap ve pipo tütününü kokusunu derin derin içine çekti.

Odayı sanki onun varlığı doldurmuştu. Kahkahası duvarlarda yankılanıyordu. Steffie kolayca onu ceviz yazı masasının başında, önünde muhasebe kayıtları açık otururken hayal etti. Masasının üstündekiseramik tablada tüten piposunu görür gibi oldu.

Annesinin resmi gözüne takıldı. David Bloomfield' in onlara bırakabileceği en güzel miras anneleri ile paylaştığı o yüce sevgi olacaktı. Annesi Grace' nin ölümünden sonra babası çok değişmişti. Steffie bu değişikliği Orchard Valley' den ayrılmadan çok önce hissetti. Ondan sonra babasının ona yazdığı mektuplardan bu kolayca anlaşıyordu. Özellikle babası geçen bahar İtalya' ya geldiğinde, bu değişikliğin daha çok belirgin izlerine rastlamıştı. İçindeki o kıvılcım artık yok olmuş, onun en büyük özelliklerinden biri olan hayata bağlılığı eski gücünü yitirmişti. Her ay yazdığı mektuplar bir öncekinden daha hüzünlü, daha cansız ve kaderci idi.

Steffie' nin bakışı kanepenin üstünde serili duran gazeteye ilişti. Bir an için babası kapıdan içeri girip, koltuğuna oturup okumasına devam edecekmiş gibi geldi Steffie' ye...

İlerideki günlerde bu gerçekleşebilecek miydi acaba?

Steffie babasının belki bu odada bir daha hiçbir zaman oturamayacağını düşündüğünde kalbi acıyla sızladı. Belki bir daha asla o çok sevdiği kitaplardan birini eline alıp, aradığı paragrafı bulana kadar sayfalarını karıştırılamayacaktı.

Kendini serbest bırakıp hislerini açığa vurmak, üzüntüsünü dolu dolu yaşamak geliyordu içinden. Ama daha önce de birçok kez yaptığı gibi kendini tuttu. Sulu gözlü biri olmamaya kararlıydı. Tam üç sene boyu hislerine gem vürmüştü. Daha doğrusu, Charles Tomaselli'nin özellikle o gece ona yaptıklarından beri...

Charles onun geçmişindeki acı bir tecrübeydi. İyi-ce unuttuğu, daha doğrusu unutmaya çalıştığı bir tecrübe. Aylardır onu aklına bile getirmemişti. Şimdi de hatırlamak istemiyordu. Er geç onunla karşılaşmak zorunda kalacaktı ve bu gerçekleştiğinde de, ona hatırlamakta güçlük çektiği bir kişi gibi davranacaktı. Bir zamanlar onun kalbini kıran adam gibi değil. En doğrusu buydu. Aşağılandığı karşılaşmalarını tamamıyla unutmuş görünecekti. Sanmıyordu ama, eğer Charles o olayı hatırlatmakta ısrar ederse, o zaman da kendisinin artık ne kadar olgunlaştığını, tecrübeli biri olduğunu belli etmeliydi. Charles ancak o zaman ona yaptığı haksız ve acımasız davranışından pişmanlık duyabilirdi.

Dışarıdan gelen sese kulak verip, çalışma odasından çıktığı zaman, merdivenlerin son basamağındaki Norah ile karşılaştı.

“Steffie, gözlerime inanamıyorum, en sonunda gelebildin mi?” Norah koşarak onu kucakladı.

Arkadan da sevinç çığlıkları atarak, kardeşlerin en büyüğü olan Valerie merdivenlerde göründü.

“Steffie, geldiğine çok sevindim.” Kollarını her iki kardeşine dolayarak seslendi. “Ne zaman geldin? Niye bize geleceğin saati haber vermedin, seni havaalanından karşılardık.”

“Yolun çoğunu yedek listesinde geldim, onun için kesin varış saatimi ben de bilmiyordum. Havaalanından otobüsü yakaladım, şehir terminalinden de taksiye atladığım gibi, bu bitmeyecekmiş gibi görünen yolculuğu bitirebildim. Burada olmaktan öylesine mutluyum ki.”

“Ben de.” Valerie, pek ender görülen duygusal bir heyecanla konuşurken bir yandan da yanaklarından süzülen gözyaşlarını siliyordu. Onu bu kadar etkilenmiş görmek hiç de hoş değildi. Bu babalarının çok hasta olduğunun bir belirtisi olmalıydı.

“Babam nasıl?” Kapıdan ayağını attığı andan beri sormak istediği ama sormaya korktuğu soruyu en sonunda sormuştu.

“Çok iyi gidiyor,” Norah’ın sesinde bir memnuniyet ifadesi vardı. “Onu neredeyse kaybediyorduk, Steffie. Durumu hiç de ümit verici değildi. Valerie de ben de büyük bir panik içindeydik, Dr. Winston ameliyatı geciktiremeyeceğini söyledi. Neyse ki tehlikeyi atlattı. Ama...”

“Ama o...” Norah duralayınca Valerie söze girdi.

“Ona ne oldu?” Steffie endişeyle sordu. Babasının krizi atlattığına çok sevinmiş olmasına rağmen her iki kardeşinin de anlatmaktan kaçındıkları şeyi merak ediyordu. “Evet, sizi dinliyorum, söyleyin...” derken gözleri de endişeden büyümüştü. Gerçeklerin ondan saklanmasını istemiyordu.

“Görünüşe bakılırsa babam ölüme epey yaklaşmış sanırım,” sonunda Norah açıkladı.

“Ama bu, özellikle bu tip ameliyatlarda normal. Kitaplarda böyle anlarda insanların karanlık bir tünelle

den geçer gibi hissettiklerini hepimiz okumuştuzdur.”

“Ruhlar aleminden birisi ile konuşmanın ne kadar normal karşılanabileceği konusunda bilemiyorum, sen ne düşünürsün?” Valerie baklayı ağzından çıkardı.

“Babam annemle konuştuğunu iddia ediyor.” Yine gerçeği söyleyen Norah olmuştu.

“Annemle mi?” Steffie donup kaldı.

“Evet, biliyoruz bu imkânsız bir şey...” Valerie anki bu konuyla ilgilenmiyormuş gibi görünerek tepsiye üç tane fincan, üç çay kaşığı ve şekerliği koyup çayları doldurdu. Tepsiyle masaya getirerek çayları dağıttıktan sonra, Norah’m yaptığı kurabiyelerden kardeşlerine uzattı. “Bence babamı bir ruh doktorunun görmesinde yarar var,” diye düşüncesini söyledi.

“Ama Valerie,” Norah bu konunun kardeşi tarafından fazla ciddiye alındığını belli edercesine içini çekti. “Sanırım biraz abartıyorsun.”

“Eğer babam bunu sana anlatmış olsaydı, sen de benim gibi düşünürdün,” derken Valerie başını kaldırmadan çayını karıştırıyordu.

Norah tekrar içini çekti. “Babam gerçekten annemle konuştuğuna inanıyor ve bu onu rahatlatıyorsa bence biz de hoşgörülü olmalı ve bu konunun üzerinde fazla durmamalıyız.”

“İyi de annem ne söylemiş babama?” Steffie kardeşlerinin bu konuda neler bilip, neler düşündüklerini merak ederek sordu. Konuşurken bir yandan da yulaf bisküvilerinden atıştırıyordu.

“Beni de en çok endişenlendiren bu zaten.” Valerie’nin kafasının oldukça karışık olduğu sesini yükseltmesinden belli oluyordu. “Babam üçümüzün de evle-

neceğine dair saçma bir saplantı içinde.”

“Bana göre bunun saçma bir yönü yok ki. Üstelik bayağı da mantıklı.” Steffie sevincini saklayamadı. Her üçü de artık evlenecek yaşa gelmişlerdi ve er ya da geç birer koca bulacaklardı.

“İyi de, kiminle evleneceğimizi bildiğini de iddia ediyor.” Norah, konuyu neredeyse eğlenceli bulduğunu belli edercesine alaylı bir gülümsemeyle Steffie’ye bakıyordu.

Valerie başını iki elinin arasına alıp yarı güler yarı ağlar bir havada devam etti. “Bizim ona vereceğimiz bir ev dolusu torundan bahsediyor. Ve hepsi de önümüzdeki kısa bir süre içinde olup bitecekmiş. Bilemiyorum gülmemiz mi gerekiyor, ağlamamız mı?”

“Benim kiminle evleneceğimi de söyledi mi bari?” Steffie merakla sordu.

Valerie başını kaldırıp Steffie’ye bakarken Norah da kıkırdadı. “Valerie’yi rahatsız edenlerden biri de bu zaten,” diye Norah ekledi. “Babam henüz hiç birimize bunu açıkça söylemedi.”

“Bu şahane sırrı biliyor ama kendine saklıyormuş gibi davranıp, arada sırada bir ipucu veriyor. İnan, bu da beni deli ediyor.”

“Babamın tekrar yüzü gülüyor ve yarınlar hakkı da beklentileri var ya, bu kadarı da bana yeter. Bizim hakkımızdaki tahminlerini söylemiş ya da söylememiş, açıkça söyleyeyim hiç derdim değil. Bana onun yaşıyor olması yeter.”

Valerie de başı ile bu fikre katıldı. Bu konuyu daha fazla tartışmakta yarar görmediği belliydi. “İlk defa bu gece babamın yanında hiç birimiz kalmıyoruz.”

Dudaklarında tatlı bir gülümseme ile Norah anlat-tı. “Dr. Winston bundan sonra gerek olmadığını söy-le-di de ondan.”

“O adamı küçümseme,” Valeri ağzının içinde ge-veledi. “Sıradan bir kasaba doktoru gibi gözükebilir ama son derece güçlü ve yetenekli bir doktor olduğu belli.”

Steffie, eğer Valerie böyle söylüyorsa muhakkak doğru olmalıdır diye düşündü. Görünüşe bakılırsa en sonunda kardeşi de bazı insanların kendisi gibi güçlü ve yetenekli olduğunu kabul etmeyi öğrenmişti. O za-man ya onda bazı değişiklikler olmuştu ya da Dr. Wins-ton’a bazı hisler besliyordu.

“Neyse,” dedi çabucak Steffie konuyu değiştirerek “Babamı korkunç özledim. Siz bana şunu söyleyin, teh-likeyi atlattı ve kısa zamanda eski sağlığına kavuşacak, değil mi?”

“Evet,” Norah neşe içinde tasdik etti. “Sanırım her şey eskisi gibi olacak.”

“Tam anlamıyla değil,” diye Valerie ekledi karam-sar bir şekilde. “Birkaç hafta içinde onun yüzünden sıhhat fışkırabilir. Ama biz defalarca dinlediğimiz ev-lilik, kocalarımız ve torunları hakkındaki hikâyelerle saçımızı başımızı yormaya başlayabiliriz.”

Steffie uyandığında güneş odasını çoktan aydınlat-mıştı. Ev sessizlik içindeydi ama dışarıdan gelen sesler yaşamın başladığını gösteriyordu.

İstemeye, istemeye yataktan kalkıp banyodan çe-

kip çıkardığı bir pantolonu ve kazağı çabucak üstüne geçirdi.

Mutfak masasının üstünde bulduğu notta Valerie ve Norah'ın hastaneye gittikleri yazılıydı. Onun geliş müjdesini babalarına henüz vermemiş olmalıydılar. O zaman, acele etmesine gerek yoktu. Babasını görmeye istediği zaman gidebilirdi.

Mutfağın köşesinde duran sepetten bir muz alıp yerken ısınması için kahveyi ocağa koydu. Günlük gazeteyi alıp göz gezdirmeye başladı. Babasına giderken günlük gazetesini de götürmeliydi. Ama asıl isteği yerel haberleri öğrenmekti.

Ama hangi haberleri... Bu sırada kendi kendine bile yalan söylediğini biliyordu.

Yerel gazeteye göz atmasının tek bir sebebi vardı, o da Charles Tomaselli idi. Ön sayfaya döndü. "Orc-hard Valley'in Sesi." Manşetlere şöyle bir göz gezdirdi.

Önce anlayışlı olmaya çalıştı. Charles ile karşılaşmamak için neler verirdi. Birden bütün benliğini bir öfke sardı. Charles onu aşağılamıştı, ona gülmüştü. Bu davranışından dolayı onu asla affetmeyecekti. Charles'in o aşağılayıcı tavrı seneler sonra bile onun içini yakıyordu. Ondan ne kadar nefret etmek isterse istesin yeterince nefret edemiyordu.

Bu meseleye bir çözüm bulmaya mecburdu. Aynı zamanda belki Charles de Steffie ile karşılaşmaktan pek hoşlanmayacaktı.

Kararlı bir şekilde Norah'ın onu düşünerek masanın üstüne bıraktığı araba anahtarlarını alıp, gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı. Elinde dumanları tüten kahve fincanıyla kapıya yöneldi.

Orchard Valley Devlet Hastanesi'ne gelmek, onda derin bir yaranın sızlamasına neden olmuştu. Buraya son defa annesinin ölümünde geldiğini hatırlayınca kalbinde buruk bir acı duydu. Doğrusu bunu beklemiyordu. Kendine gelebilmesi birkaç dakikasını aldı. Yürüyebilecek güce kavuşunca asansöre doğru ilerledi.

Bekleme odasına geldiğinde, Norah'ı hemşirelerden biri ile konuşurken, Valerie'yi gazete okurken buldu.

“Steffie!” Kardeşini görünce Norah'm gözlerinin içi parlamıştı sanki. “Uykunu alabildin mi?”

“Merak etme iyiyim.” Aslında geçen günlerdeki yorgunluğunu atabilmesi için birkaç gün düzenli uyuması gerekirdi.

“Kahvaltı ettin mi?”

“Evet, küçük anneciğim, ettim. Babamı şimdi görebilir miyim, yoksa benden öğrenmek istediğin başka şeyler de var mı?” Sevgiyle elini kardeşinin beline doladı. İnsanın ailesi ile birlikte olması n ehoş bir histi.

Valerie yanlarına gelerek sordu. “Babam biraz önce en son senden ne zaman haber aldığımızı sordu. Bende bu sabah dedim.”

“Yoğun bakım ünitesinden onu yarın çıkaracaklar,” Norah bu müjdeyi neşe ile verdi. O zaman hep beraber onun yanına girebileceğiz. Ne yazık ki şu anda yalnızca bir kişiye izin veriyorlar.”

“Norah, kardeşini babanızı görmeye götürebilir miyim?” Tombul, sevimli bir hemşire yanlarına gelerek sordu.

“Lütfen,” Norah’ın ağzını açmasına fırsat vermeden Steffie cevap vermişti bile.

Babası yatağın içinde oturuyordu. Steffie’yi görünce kollarını açarak gülümsedi ve cılız bir sesle, “Steffie, prensesim, yanıma gel,” diye seslendi. Steffie babasının birçok cihaza bağlı olduğunu o anda fark etmişti.

Tellere ve tüplere dokunmamaya çalıştığını babasına hissettirmemeye çalışarak ona sarıldı. Her zaman onu kemiklerini kıracakmış gibi kuvvetle kucaklaşırlardı. Bu kez bu kadar zayıf sarılışı onu çok şaşırtmıştı.

Soluk rengi ve içine çökmüş yanaklarının görünüşü Steffie’de şok etkisi yaratmıştı. Eğer söyledikleri gibi bu iyi hali ise bir hafta önce ne halde olduğunu görmek bile istemezdi.

“Seni görmek ne güzel.” Babası duygu dolu bir sesle konuşmuştu. “Seni çok özlemiştim, prensesim,” dedi bitkin bir sesle.

“Ben de seni çok özledim, babacığım,” dedi Steffie. Gözünün kenarından süzülen yaşları silerek doğruldu.

“Artık hepten buradasın inşallah,” demesi hem bir dilek hem de ondan bir cevap beklentisiydi.

Steffie bu ani soruya ne cevap vereceğini bilmiyordu. Evinin onun için çok değerli olduğunu biliyor ama İtalya’yı da çok seviyordu. Her şeye rağmen, bu sabah pencereden meyve bahçelerine bakarken Orchard Valley’deki hayatı ne kadar özlediğini bir kez daha hissetmişti.

İtalya’da olmak yaralarını sarmak açısından ona iyi gelmişti. Ama yaraları sarıldığına göre, artık uzakta olması için bir sebep kalmamıştı.

“Bana ihtiyacın olduğu sürece yanında olacağım,” dedi babasına.

“Kalacaksın.” Babası kendinden emin bir şekilde konuşmuştu. “Bunu biliyorum.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Esrarengiz biçimde güldü babası ve sesini iyice alçaltarak fısıltı gibi konuştu. “Annen bana söyledi.”

“Annem mi dedin?” Steffie şimdi Valerie’nin duyduğu endişeyi anlamaya başlıyordu.

“Tabii, yoksa sen de ablan gibi davranıp beni o ruh ve beyin okuyan doktorlardan birisinin görmesi lazım geldiğini mi önereceksin? Steffie, inan bana gerçekten annenle konuştum. Bu arada hepinize sevgilerini iletmemi istedi benden.”

Steffie ne söyleyeceğini bilemedi. Onun da annesine bir haber göndermesini mi teklif etmeliydi? “Annem sana ne söyledi, bir de bana söylese,” derken ona inanmış oynuyordu.

“Epey bir şeyler söyledi, ama her şeyden önemlisi daha birkaç sene ömrüm varmış. Ve bunlar güzel seneler olacakmış.” Bazı anıları hatırlarmışçasına konuşmasına ara verdi. “Annen hep benim çocukları çok sevdiğimi söylerdi. Ve gelecek birkaç sene içinde bu ailenin bir sürü çocuğu olacakmış.”

“Bebekler mi?”

“Hem de bir sürü, belki de bir düzine.” Yüzüne ilk defa renk gelmişti. “İnanabiliyor musun, benim küçük kızlarım bana dedeliği tam on iki kere tattıracaklar.”

“Yaa...”

“Biliyorum başımda bir vıd geysemis gibi geliyor

onlara ama...”

“Babacığım, seni mutlu ettiği sürece istediğin gibi düşünmekte serbestsin.”

“Prenses bak beni dinle, bu düşünmekten çok daha öte bir olay. Benim şu anda burada yattığım bir gerçekse, bu da aynı güçte bir gerçek. Ama boşver şimdi bunları. Sana şöyle bir güzel bakayım. Aman tanrım,” gururla gülümseyerek devam etti. “Hatırladığımdan daha da güzelleşmişsin sen.”

Babasını eğlendirmek için geçen hafta yaşadığı maceraları ona anlatmaya başlamıştı ki, onu oraya getiren hemşire tekrar bekleme odasına geri götürmek için kapıda gözüktü.

Steffie itiraz etmek istedi. Topu topu beş dakika beraber olabilmışlerdi. Ama itiraz etmekten vazgeçti. Çünkü şu anda babasını yoracak hiçbir şey yapmamalıydı. Onu yanaklarından öpüp, en kısa zamanda tekrar geleceğini vaat etti ve odadan çıktı.

Valerie dışarıda onu bekliyordu. Norah görünürlerde yoktu.

“Evet?” Valerie başını okuduğu mecmuadan kaldırarak sordu. “Annemle konuştuğuna dair bir şey söyledi mi sana da?”

Gizli bir sevinç hissederek kafasını, evet, anlamında salladı. “Torunları konusunda çok heyecanlı. Onu düş kırıklığına uğramış görmez istemezdim, sen ne dersin?”

“Efendim?” Valerie’nin ağzı açık kalmıştı.

“En büyüğümüz sen olduğuna göre, sen ilk olmalısın.” Ablasının yüzündeki boş ifadeyle alay eder gibiydi.

“Ne dedin, ne dedin?” Valerie şaşkın şaşkın sordu.

“Babama bir torun vermek için. Bana yazdığın son mektupta Rowdy Cassidy hakkında anlatacak pek çok şeyin vardı gibi geldi bana. Yükseklerle hedef alabilirsin. Evet, o senin patronun ama neden olmasın? Bir mültimilyonerle evlenmende bence hiçbir sakınca yok.”

“Rowdy?” Daha önce bu ismi hiç duymamış gibi tekrarladı. “Ha... Rowdy mi? Tabii Rowdy... neden olmasın? Gerçekten neden ben bunu düşünemedim ki?”

Steffie evden getirmiş olduğu gazeteyi cebinden çıkarıp ilk sayfasından itibaren incelemeye başladı. Yazılarda adları geçenlerin çoğunun hâlâ aynı olduğunu görmek onu rahatlatmıştı; belli ki o gittiğinden beri pek önemli bir değişiklik olmamıştı.

Haftalık gazetenin ikinci sayfasını açtığı sırada Charles Tomaselli’nin küçük siyah beyaz bir fotoğrafı dikkatini çekmişti. Kalbi bir an duracakmış gibi oldu.

En az eskisi kadar çekiciydi. Ona sorsan hiçbir erkeğin bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Koyu kahverengi saçlar ve siyah birer inci gibi parıldayan koyu renk gözler. Aslında onu rahatsız eden, resmin ona bu kadar tesir etmesiydi. Böyle olmamalıydı. Hislerini böylesine altüst etmemesi, resme rahatlıkla bakıp hiçbir şey hissetmemesi gerekirdi.

Bu düşünceyi aklından çıkarmalıydı. Dikkatini başka bir şeye vermek isterken, Charles’in yazdığı bir makaleye göz gezdirdi. Çevredeki meyve bahçelerinde sağlıklı ve hatta tehlikeli koşullarda yaşayan ve çalışan göçmen işçiler hakkında bir araştırma yazısıydı bu.

İkinci paragraftan sonra Steffie birden okumayı bı-

raktı. Onların meyve bahçesinin ismiyle birlikte babasının da adı geçiyordu yazıda. Besbelli Charles ciddi bir araştırma yapmamıştı. Steffie annesiyle babasının bu işçilerin problemleriyle ne kadar yakından ilgilendiklerini çok iyi biliyordu. Annesi onlar için bir sağlık ocağı açmıştı. Babası ise diğer bahçe sahiplerinden farklı olarak, işçileri için güzel evler yaptırmış, onların hem iyi beslenmelerini, hem de yeterli para kazanmalarını sağlamıştı.

Steffie yazının devamını da okumak istiyordu ama öfkeden sanki bütün kanı beynine hücum etmişti. Ayağa kalkarken midesine kramplar girmiş gibi hissetti kendisini.

“Valerie,” dedi. “Babam kalp krizi başlamadan hemen önce ne yapıyordu acaba?”

“Norah’ın söylediğine göre ön balkonda oturuyormuş. Neden soruyorsun?”

“Gazeteyi okuyordu, değil mi?”

“Tam olarak bilemem, ama belki de...”

“Eminim ki okuyordu!” Steffie asansöre doğru yürürken ısrar ediyordu. Asansörün çağırma düğmesine bütün öfkesiyle bastı. Bütün bulguları bir noktada toplanıyordu. Gazeteyi babasının çalışma odasında açık vaziyette bulmuştu. Babası gazetedeki makaleyi okumuş ve hissettiği düş kırıklığıyla kendini balkona atmıştı.

“Steffie, mesele nedir?”

“Sen bunu okudun mu?” Gazeteyi kardeşinin önüne atarak sordu. “Charles Tomaselli’nin babamız hakkında yazdıklarını okumuş muydun?”

“Hayır, okumadım ama...”

“Şunun tarihine bak,” gazetenin ön sayfasını çevirerek gösterdi.

‘Evet, ne olmuş?’ Valerie hâlâ ne olduğunu anlamamıştı.

“Bu tarih babamın kalp krizi geçirdiği gün... Değil mi?”

“Evet, ama...”

“Sen de olsan üzülürdün. Hayatının yarısını göçmen işçilerin yaşam şartlarını düzeltmek için mücadele ile geçirip sonra bütün emeklerinin toplumuna yanlış aktarılmasından herhalde sen de rahatsız olurdun.”

“Steffie,” Valerie kardeşinin koluna sıkı sıkı yapışarak konuştu. “Buna inanamıyorum. Charles babamı severdi. Durumunu öğrenmek için defalarca aradı. Hatta babamın ameliyat olacağı akşam buraya geldi.”

“Herhalde büyük bir vicdan azabı duyuyordu.”

Sebepten olduğu sonucu unutturmak için gösterdiği ilgi yetmezdi. Steffie, Charles ile yüzleşip sonra da doğru Joan Lind’in bürosuna gitmeye karar verdi. Joan biraz yaşlanmış olabilirdi ama tanıdığı en iyi avukatlardan biriydi.

Asansör geldiğinde Steffie hızla kendini içeri attı.

“Nereye gidiyorsun?” Valeri kapılar kapanmak üzere iken yetişip sordu.

“Tomaselli’ye haddini bildirmeye...”

Kapılar Valerie’nin yüzüne kapanmıştı ama ablasının sesi çınlıyordu. “Haddini bildirmek mi? Onun gücü daha fazla.”

Steffie Main Caddesi’ne varıp bir park yeri bulduğunda içindeki öfke ve ızdırap onu hasta etmişti. Yanakları ateş gibi yanıyordu. Midesi bulanıyordu.

Tamam, Charles ondan hoşlanmıyordu ve acısını babasından çıkarıyordu. Ama buna hakkı yoktu ve o da buna izin vermeyecekti.

Gazetenin bürosundan içeri girdiğinde bir an tereddüte düştü. Resepsiyonun hemen arkasında çalışma alanını ziyaretçilerden ayıran tahta bir trabzan vardı. Bilgisayarlar, daktilo makineleri ve çalan telefonlar bu arka bölmedeydi. İki sıra olarak yerleştirilmiş yazı masalarında muhabirler ve diğer gazeteciler oturuyordu. Ortadaki boşluk ise editörün, onun masasına kadar uzanıyordu.

Charles'i hemen fark etti. Clarion'un editörü olarak odanın geri kalan kısmı tamamıyla ona aitti. Telefonda konuşuyordu, ama hemen göz göze geldiler. Bir zamanlar onun kendisine böyle hayranlıkla bakmasından mutlu olmuştu. Şimdi de hayret ve hayranlık dolu gözleri onun üzerinde geziniyordu. Eskiden olsa bu bakışlar onun aklını başından alırdı.

Kapıyı açarak masaların arasından süzülüp onun yerine gelene kadar başı dik, cesurca yürüdü. Kendisi yol aldıkça ileri geri sallanan kapılar sanki adımlarına tempo tutuyordu. Charles bunun bir nezaket ziyareti olmadığını anlamıştı.

"Brent, ben seni daha sonra ararım," diyerek acele ile ahizeyi yerine koydu. "Gözlerime inanmıyorum, karşımdaki Steffie Bloomfield. Bu muhteşem sürprizi neye borçluyum, bilebilir miyim?"

Charles'in hiçbir şey olmamış gibi kaygısız davranışı onu daha da sinirlendirmişti. "Bu yaptığından böyle kolay sıyrılabilceğini mi sandın?" Bu kadar soğukkanlı davranabilmesine o anda kendi de şaşırılmıştı.

Charles gözlerini ona dikmiş bakıyordu. “Hoşgeldin Steffie. Gel otur ve neden bahsettiğini lütfen bana da anlatıver.”

“Şu makaleden bahsediyorum. Onu sen bastın değil mi?”

“Dur allahaşkına. Hangi makaleden bahsediyorsun? Benim gazetemde bir sürü şey yayınlanıyor!”

Charles’in bu saf tavrına kanmamalıydı. “Meyve bahçelerinde çalışan göçmen işçilerin hayat standartları ile ilgili olan makale. Şimdi sana soruyorum, civardaki en büyük bahçenin sahibi kim? Birinci paragraf üstü kapalı bir sürü laf dolu, ama hemen sonra asıl sıkıntısına geliyorsun. Babamın adını vererek neyi ima etmeye çalıştın, söyle bana.”

“Steffie...”

“Daha bitirmedim!” diye devam eden Steffie ancak ısınıyordu konuya. “Herhangi birimizin bu yazıyı fark edeceğini düşünmedin, değil mi?”

“Neyi fark edeceğinizi?” derken Charles artık bu saçmalıktan sıkıldığını belli edercesine kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

“Makalenin tarihi,” sesini hızlandırdı. “Babamın kalp krizi geçirdiği güne rastlıyor. Aynı gün...”

“Steffie...”

Gözlerinden bir anda boşalan yaşlar onun için de sürpriz olmuştu. Hızla yaşları sildi. Özellikle Charles’in önünde bu kadar zayıf olmak istemezdi. “Bütün bu yaptıklarından sonra nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun hayret ediyorum.”

“Gerçeği söylemek gerekirse, kendimle bir sorunum yok.”

“Senin gibilerin kendileriyle bir sorunu olamayacağını düşünmeliydim.” Hor görerek homurdandı. “Yakında avukatım Joan Lind’den haber alırsın.”

“Joan Lind geçen sene emekli oldu.”

“O zaman ben de başkasını tutarım,” topuklarının üzerinde dönerek kapıdan hızla geçip bürodan çıktı...

Charles’i aşağılamak istiyordu. Ama bu yaptıkları onu düşündüğü kadar rahatlatmamıştı.

Park yerinden çıkarken arabanın lastiklerinden acı sesler çıktı. Bu yaptıklarından rahatsız olmuştu. Böylesine dramatik bir sahne yaratmak istememişti. Ve de dikiz aynasından baktığında Charles’in onu takip ettiğini gördüğünde bundan hiç de memnun olmamıştı.

Plondite
Q8er-reQ8

İKİNCİ BÖLÜM

Steffie benliğini sarañ acı ile acele eve doğru hareket etti. Şu anda içinde bulunduğru ruh yapısıyla hastaneye dönemezdi.

Aralarında birçok farklılıklar olabilirdi ama Charles'in hiçbir zaman kendisine veya ailesine böylesi zarar verecek bir şey yapabileceğini düşünmemişti.

Charles'in onun üstünde hâlâ böylesi bir etkisi olabilmesi onu şaşırtıyordu. Kırılan kalbini onarmak için evden uzak geçirdiğri bunca zaman sanki hiç geçmemiş gibiydi. Şu anda da kendisini ona karşı aynı derecede savunmasız hissediyordu.

Charles'i ilk gördüğri andan beri ona büyülenmiş gibiydi. Başlangıçtaki bazı olaylar onun da hislerine cevap vereceğri ümidini vermişti ona. O tarihlerde Portland Üniversitesi'ne devam ediyordu. Her gün seksen kilometre yolu gidip geliyordu. Annesi birkaç ay önce vefat ettiğri için, okula yakın bir ev tutup kendi başına oturma fikrinden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Üzüntüsünü paylaşacak tanıdık insanlar arasında yaşamayı tercih etmişti. Sanki bir türlü inanmadığrı bir rüyada yaşıyormuş gibi dolaşan babası için de çok endişe duyuyor, ona da yakın olmak istiyordu.

O sırada Valerie Tëxas'taydı. Her ne kadar annesi-

nin hastalığı sırasında sık sık gelmeye çalışmışsa da, işlerinin yoğunluğu yüzünden pek sık gelemeyi olmuştur.

Steffie sırf Charles'i daha fazla görebilme şansına sahip olmak için, o yolu günde iki kere gidip gelmeye razı oluyordu.

Onu görmek için yarattığı bahaneleri şimdi oldukça çocuksu buluyordu. Ona olan hayranlığı sık sık gülmüş durumlarına düşmesine neden olmuştu.

Yolunu kaybetmiş biri gibi onu takip ettiği günler aklına geldikçe yanakları kıpkırmızı kesiliyordu. Onun yazdığı her kelimeyi, her satırı adeta ezberlerdi.

O günleri hatırlamak şimdi acı veriyordu ona. Yaşadığı bu utanç dolu olayın açtığı yaraları sarmak yerine, düşünceleri kafasından uzaklaştırmayı yeğledi.

Orchard Valley'den evine gelene kadar sinirleri biraz yatışmıştı. Eve vardığında içeri girmek fikri çok cazip gelmedi ona. Gerginliğini üstünden atabilmek için bedensel bir enerji sarf etmesi gerektiğini düşündü.

Ahırlar evin hemen arkasındaydı. Valerie ve Norah ata binmeye pek meraklı değillerdi ama ailenin gözüpek çocuğu olarak Steffie, ata binmeyi çok severdi. Çocukluğuna ait en güzel anılar babası ile ata binerek geçirdiği zamanlardı.

Ahırdaki altı bölmeden dördü boştu. Onun içeri girdiğini gören Fury ve Princess şahlanarak memnuniyetlerini gösterdiler. Princess babasının yıllar önce onun için aldığı uysal bir hayvandı. Fury ise iri, simsiyah, saati saatine uymayan bir hayvandı. Steffie ona yaklaşıncı ön ayaklarıyla toprağı eşelemeye başladı. "Nasılsın bakalım, koca oğlan?" dedi Steffie yumuşak bir sesle.

Eyer ve koşum takımlarını almaya arka tarafa geçti. Fury'yi dışarı çıkardı. Eyeri yerleştirip, üzengilerini ayarlarken, hayvanın da en az kendisi kadar hevesli olduğunu, onun yerinde duramamasından anlıyordu.

Steffie, ayağını tam üzengiye geçirerek Fury'ye binmeye hazırlanırken, bahçe kapısından içeri kırmızı bir spor arabanın hızla girdiğini fark etti. İçindeki Charles olduğunu anlamakta gecikmemişti.

Şu anda bir sahtekârla geçirecek vaktinin olmadığını biliyordu. Ayrıca onu bir daha görmeyi istemiyordu da. Kardeşleri ile konuşup bir avukat tutmaya kararlıydı. Charles babasına yaptıklarının faturasını en ağır şekilde ödemeliydi.

Eyere asılıp üzengiye basarak Fury'nin sırtına yerleşti. Alışabilmesi için kısa bir süre gerekliydi. Steffie eyer üzerinde yerleşmek için pozisyonunu değiştirirken hafifçe öne eğilince Fury birden tırıs kalktı.

“Tamam oğlum, sakın ol,” derken onun yanağını okşamaya çalışıyordu.

Charles'in çaldığı klaksona aldırış bile etmedi. Bu duygusu çocuksu olabilirdi ama ona sırtım dönüp uzaklaşmaktan zevk alıyordu. Fury'yi mahmuzlayıp dizginleri çekerek atının başını dikleştirip oradan hızla uzaklaştı.

Kısa bir zaman sonra Charles'in onu takip ettiğini fark etti. Fury yangından kaçarcasına hızını artırıyordu.

Sıkı sıkı dizginlere sarılan Steffie, ona hakim olmak yerine, zıplayarak ve sarsılarak kendini Fury'nin ritmine alıştırmaya gayreti içindeydi. Fury'ye uzun zamandır binilmemişti. Bunu düşünememiş olması da onun için büyük bir hataydı. Neyse ki at araziye iyi tanıyor-

du. Önce iki tarafı elma ağaçları ile kaplı yolda keyfince ve büyük bir süratle ilerledi.

Fury aniden sola dönüp temiz bir yola girdiğinde Steffie Charles'in hâlâ peşlerinde olduğunu fark etti. Dizginleri çekerek Fury'yi biraz yavaşlatmak istedi ama anlaşılan bu hayvan kafasına koyduğunu yapıyordu.

Steffie, şimdi Charles'den daha başka endişe duyacağı şeyler olduğunun da farkına varmaya başlamıştı. Zaten hemen hemen hiç olmayan at üzerindeki kontrolünü bütünüyle kaybetmek üzere olduğunu anlamaya başlamıştı. Bu engebeli yüzeyde kendi emniyeti bir yana atın için de endişe duyuyordu.

Steffie atın dört nala koştuğu yönde tepeden vadiye bakan dik uçurum olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Aile arazisinin en uzak noktası olan bu yere Steffie eskiden yalnız kalmak istediği zamanlarda gelirdi.

Rahat olduğu tek konu, Charles'in onları buraya kadar takip etmesinin mümkün olamayacağı idi. Arabası ile bu kayalık arazide yol alabilmesi imkânsızdı. Başka seçeneği olmadığı için çaresiz geri dönmek zorunda kalacaktı.

Hedefe yaklaştıklarında Fury iyice yavaşladı. Steffie dizginleri çekerek yavaşça eyerden kayıp yere indi. Titreyen bacaklarını kontrol edip ayakta durabilmek için büyük bir çaba göstermesi gerekiyordu. Bir anda onlara yaklaşan büyük bir toz bulutunu fark etti. Gelen kırmızı bir spor arabaydı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Bu gelen Charles'di. Ama bu imkânsızdı. Arazi son derece engebeli ve kayalık bir araziydi. Arabasının altının parçalanmasını göze alarak buraya kadar onu kovalaması için gerçekten aklını kayır-

miş olmalıydı.

Araba yakınlarında zar zor durunca omuzlarım dikleştirerek bağışlamamaya kararlı bir şekilde yüzünü arabaya döndü. Charles bir yay gibi arabadan dışarı fırladı. Yüzünde ürkütücü bir ifade vardı.

“Sen ne yaptığının farkında mısın?”

Steffie anlamamış görünerek atım okşamaya devam etti.

“Seni aptal seni, ölebilirdin. Hadi o neyse, o sersem atı da öldürebilirdin.”

Steffie ona aptal olmadığını yüzüne haykırmak istedi ama böyle bir ağız dalaşma girmek istemiyordu. Aslında kontrol edip edemeyeceğini bilmediği babasının gözdesi olan bu atı alıp çıktığına o da pişmanlık duymuyor değildi.

Bir an Charles’in onu omuzlarından yakaladığını hissetti. Hatta ağzının içinde onu, “Sarsarak aklını başına getirmekle,” tehdit ettiğini duydu. Bir an ellerini kaldırarak ani bir dönüşle ondan uzaklaştı.

“Ne yazık ki sen zerre kadar değişmemişsin!” diyen Charles eliyle saçını geri atarak arabasına doğru ilerledi.

Davranışlarına aldırış etmediğini belli etmek için Charles’in ne yaptığına bakmıyordu. Fury’nin dizginlerini gevşek olarak bir ağaca bağladıktan sonra birkaç adım attı. Ama bacakları o kadar titriyordu ki en yakındaki tomruğun üstüne oturdu.

Charles’in ayak seslerini arkasında duyduğu zaman onun henüz oradan gitmemiş olduğunu anladı.

Charles, “Hadi oku bakalım!” diyerek Steffie’nin ona verdiği gazeteyi önüne fırlattı. “Ama zahmet bu-

yur da makaleyi sonuna kadar oku.”

Steffie güçlükle nefes alıyordu, dudaklarını ısırarak kafasını dikleştirip başını geri çevirdi.

“İyi, inadına devam et. Ama sen okumazsan, ben sana okurum.” Gazeteyi fırlattığı yerden aldı.

Steffie bu makaledeki her kelimeyi hafızasından silmek istiyordu ama, kulaklarını tıkamaya da niyeti yoktu. Charles ilk paragrafı yüksek sesle okumaya başladığında Steffie’nin hiddeti iyice artmıştı.

Charles okumaya devam ettikçe, Steffie yapacağı saldırıyı sezinliyordu. Ama öyle olmadı. Charles okumaya devam ettikçe, kendisinin ne kadar yanılmış olduğunu anladı. Ortada dehşet bir yanlış anlama vardı. Kalbi sanki ağzına gelmiş gibi Charles’e döndü. Charles o sırada, David Bloomfield’in, seneler boyu göçmen işçilere ne şekilde yardım etmeye çalıştığını anlattığı satırları okuyordu.

Babasının ağzından yazılan bazı cümlelerden sonraki iki paragrafta, Bloömfield meyve bahçelerindeki olumlu gelişmelerden bahsediyordu bu yazı.

Makale yalnız babasından beğeniyle bahsetmekle yetinmiyor, bu yazı onların meyve bahçelerinin, komşu bahçe sahipleri tarafından da örnek alınmasının gerekliliğinden de bahsediyordu.

Steffie başım kaldırıp Charles’e bakmadan önce derin bir nefes aldı. Bu adama karşı şansı yaver gitmiyordu. Kendini onun önünde yine aptal yerine koymuştu. Utancından yerine büzüştü. Aman tanrı, ne salakça davranmıştı.

Charles ile karşılaşmanın güçlüklerini biliyordu. Ama bu sefer onunla ilk karşılaşmasında olgunlaşmış

ve tecrübe sahibi olmuş bir kadın imajını vermek istemişti. Üç sene önce Orchard Valley'i terk eden, aşka susamış yirmi bir yaşındaki genç yerine kültürlü biri olarak görünmek istemişti.

"Görünüşe bakılırsa galiba senden özür dilemem gerekecek." Bütün çabasına rağmen sesi titriyordu.

"Ee, bravo, benden özür dilemen gerektiğini çok iyi bildin," diye çıkıştı. "Üç senede değişmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım, eskisinden de beter olmuşsun."

Bu sözler suratında bir tokat gibi patladı. Kendini müdafaa için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Öyle sanırım."

"Üstelik öyle çılgın gibi fırlayınca aklımı başımdan aldın," diye kükredi. "Salak hem kendini, hem o hayvanı öldürebilirdin."

Yine söyleyecek bir sözü yoktu. Eğer başka türlü bir ruh hali içinde olsa, elbette Fury gibi bir ata binmenin doğru olmadığına bilinci içinde olurdu.

"Sen deli kadının tekisin!" Öfkeyle bağırdı. "Eğer başına bir şey gelseydi neler hissedeceğimi biliyor musun? Üstelik baban ne olacaktı? Kalp krizine sebep olduğumu iddia ediyorsun! De ki sana bir şey olsaydı babana neler olacağını düşünemiyor musun?"

"B... ben..." Belli etmemek için titreyen dudaklarını ısırdı.

"Lanet olsun," diye bağırarak Steffie'nin şaşkın bakışlarına rağmen elini uzatıp onu yerden kaldırdı. Elleriyle omuzlarından tutarak onu kendine doğru çekti. Karşı koymaya fırsat bulamadan kendini onun kollarında buldu. Charles bir elini omuzundan çekerek

Steffie'nin saçlarının arasında gezdirdi.

“Benim ne düşündüğüme dair bir fikrin var mı senin?” diye fısıldadı. “Aklımdan geçenleri biliyor musun?”

Kalbi gömleğinin altından fırlayacak gibi çarpıyordu. Kendini onun kollarından kurtarmalıydı. Onu bırakması gerektiğini, ona bu şekilde sarılmaya hakkı olmadığını söylemeliydi. Ama Steffie ne hareket edip kaçabiliyor; ne de konuşup bir şeyler söyleyebiliyordu.

Charles'in kendisini öpeceğini anladığında bile onu durdurmak için bir şey yapabilecek durumda değildi.

Charles'in dudakları onun dudaklarıyla birleştiğinde, tüm vücudunda ıslak bir yumuşak temas hissetti. Şaşkınlıkla gözlerini açtığında gözlerinin birleşmesi, dudaklarının birleşmesinin zevkini artırmıştı.

Charles onu bir daha öptü, bu sefer ağzı onun dudakları üstünde kayıyor gibiydi. Zamanın durmasını istedi ve ne yaptığını bilmeksizin kollarını onun ensesinde sıkıca birleştirdi. Aralanmış dudakları önunkilerle ihtirasla kenetlendi. Ama bu yalnızca bir an içindi. Charles arkasını dönüp ondan uzaklaşmıştı.

Charles geldiği gibi hızla, arabasından toz saçıp, tekerleklerinden sıkışan taşları etrafa saçarak gitti.

Öğleden sonra Steffie uzun bir uyku çekti. Uyan-
dığında neredeyse akşam oluyordu. Güneş, meyve ağaç-
larının üstüne uçuk pembe bir gölge bırakarak günü
bitiriyordu. Saatin kaç olduğunu bilmeden aşağı indi-
ğinde Norah'ı bir şarkı mırıldanırken buldu.

“Merhaba.” Norah yüzünde tatlı bir gülümsemeyle onu karşıladı. “Ben de hiç uyanmayacak mısın diye merak ediyordum. Çok yorulmuş olmalısın.”

Steffie başıyla onayladı.

“Fırında senin için bir tabak var. Açlıktan ölüyor olmalısın.”

Nar gibi kızarmış tavuk, taze patates ve fasulyeleri bir süre iştahla seyretti.

“Sabah nereye gittin?” Bir yandan tabakları yıkıyor, bir yandan da merakını gidermeye çalışıyordu. “Valerie’nin dediğine göre Charles Tomaselli ile ilgili bir şeye sinirlenmişsin.”

Steffie bir tabure çekip mutfak tezgâhının yanına oturdu. “Ona sormam gereken bir şey vardı.”

“Her şey halloldu mu bari?”

Steffie bakışlarını yere çevirdi. “Evet, her şey açıklığa kavuştu.”

“Sevindim. Bu zor dönemimizde bize çok yakınlık gösterdi. Babam göçmen işçiler için yazdığı yazının ne kadar tesirli olduğuna çok seviniyor. Okudun, değil mi? İki hafta boyu çalışıp işin aslını ortaya çıkardılar. Annemin ölümünden beri babam ilk defa bir işi zevkle yaptı. İnanıyorum ki, Charles bile babamın bu işi ne büyük bir zevkle yaptığını fark edememiştir. En ufak ayrıntının bile saatlerce üstünde durdu.”

Yemeğini iştahla yemeye hazırlanan Steffie’nin birden iştahı kaçmıştı. “Ben... yani ben pek farkına varamamıştım.”

“Sana makaleyi postalamayı düşünüyordum ki babam kalp krizi geçirdi ve her şey altüst oldu.”

“Valerie nerede?”

“Çalışma odasında. Çalışıyor. Onu tanırsın, kolay kolay rastlanmayan ciddi bir iş kadınıdır. Yalnız şunu da itiraf etmeliyim ki, son günlerde aklı pek işinde değil.”

“Ya öyle mi?” Steffie yemeğinin tadına bakmak için kendini zorladı.

Norah kaşlarını çocuk gibi oynattı. “Bilmem fark ettin mi ama Valerie ve Dr. Wilson’un arasında aşk tohumculukları filizleniyor.”

“Ciddi olamazsın!” Steffie’nin çatalı havada kalmıştı. “Peki Valerie’nin o sevimli patronundan ne haber? Bana gönderdiği her mektupta devamlı Rowdy’nin yaptıklarından bahsediyordu.”

“Rowdy’yi bilmem ama babamın ameliyat olduğu gece gördüklerimi bilirim.”

“Ve yani?” Steffie merakla sordu.

“Ameliyattan sonra babamı görmemize izin verdikleri zaman Valerie çok sarsılmıştı. Babamın durumu hakkında bilmiyorum sana ne kadar anlatıldı ama açık kalp ameliyatını atlatabilmesi bir mucizeydi, neyse.”

“Sen Valerie’den bahsetsene bana,” diye Steffie konuyu Valerie’ye getirdi yeniden.

“Babamı gördükten sonra dışarı çıktığımda yanında Colby’yi gördüm. Colby onu kollarının arasına almıştı. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama yüzünde o tatlı, garip bakış vardı. Onun acısını hafifletmek için yapmayacağı şey yok gibiydi. İşte o anda Colby’nin gözlerinde, aşk diye bir şey olduğunu henüz keşfetmiş bir adamın ifadesi vardı.”

“Ya Valerie?”

“Bana sorarsan o daha önceden bu hissi duymuştu.”

tu zaten. Valerie'nin ne kadar güçlü bir insan olduğunu bilirsin, kimseden kolay kolay yardım beklemmez. Belki hayatında ilk defa birisine ihtiyaç duydu. Bu birisi de Colby idi."

"Valerie ve Dr. Winston." Steffie inanması güç bir şeyden bahsediyormuş gibi fısıldadı. Ablası bir gün aşık olursa neler hissedeceğini hep merak etmişti. Valerie daima katı kuralları olan, kolejdeyken bile duygusal bir ilişkiye girmekten kaçının bir insandı.

"Sonra babamın sağlığı iyiye doğru gitmeye başladı." Norah anlatmaya devam etti. "Evleneceğimizi ve çocuklarımız olacağını tekrarlayıp durmaya başladı. Galiba, Valerie bunu çok ciddiye alıyor. Aşık seçiminde yanlışmış olabileceğini düşündükçe ödü patlıyor gibi geliyor bana. Daha doğrusu kendisini Colby için yanlış kadın olarak görüyor endişesi ondan."

"Aşk, aşktır. Birbirlerinden hoşlanıyorlarsa bunun ne zararı olabilir."

Norah'ın gülümsemesi biraz kaygılıydı. "Biliyorsun, Colby geleneklerine çok bağlı bir kişidir. O sadece kendine bir eş değil, aynı zamanda 1950'lerden kalma bir insan arıyor."

"Valerie bunu bilmiyor mu?"

"Tabii ki biliyor. Aslında Colby de Valerie'nin ne tip bir insan olduğunu gayet iyi biliyor. Onun yerinin mutfaktan ziyade yönetim kurulu salonu olduğunu çoktan anlamış olmalı."

"Bana göre Valerie'ye biraz hak tanılmalı." Steffie'ye göre Colby Winston, kardeşinin allah vergisi meziyetlerini değerlendirmesini bilmeliydi.

"Çok haklısın!" derken Norah da aynı fikirdeydi.

“Eğer günün birinde evlenirlerse sanırım ki Valerie işini bırakmak zorunda kalacak. Her şeyden önce çalıştığı firma olan CHIPS’in, ülkenin bu yöresinde bir şubesi yok. Ve senelerce verdiği emeklerden sonra kariyerinde vazgeçmesine yazık olur.”

“Diğer bir deyişle karşılıklı ödün vermek zorundalar ama veremiyorlar öyle mi?”

“Evet öyle. Hiç kimse bana sevmenin bu kadar karmaşık olabileceğini söylememişti. Her ikisi için de çok üzülüyorum. Senin anlayacağın perişanlar.”

Steffie son patatesini de bitirmişti ve kardeşinin, babasının annesi ile yaptığını ileri sürdüğü sohbeti ne kadar merak ettiğini pek anlamasını da istemiyordu. “Bu babamın yaşadığını iddia ettiği olay hakkında ne düşünüyorsun?”

Norah bir tabure çekip kardeşinin karşısına oturdu. “Bilmem ki. Babama sorarsan annemle konuşmuş. Mühim olan da bu, değil mi?”

Steffie artık hiçbir şeyden emin değildi. Bir zamanlar hayattan ne beklediğini bildiğini sanıyordu. Ama sonra her şey altüst olmuştu. İtalya’da yaşadığı süre ona yeni bir hayat görüşü kazandırmıştı.

Son üç senesini Avrupada ders çalışarak ve seyahat ederek geçirmesinin esas nedeninin, döndüğünde Charles Tomaselli üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için olduğunu kavrayınca birden dehşete kapıldı.

Evet onu etkilemişti, ama kendisini eskisinden daha da aptal bir duruma düşürerek.

“Babam bütün öğleden sonra sahip olacağı torunlardan bahsetti.” Steffie’nin düşüncelerini Norah’ın bu sözleri böldü. Steffie bundan dolayı kardeşine

minnettar olmalıydı.

“Torunlar,” diye usulca tekrarladı. “Normal şartlarda herhalde senden bekliyordur,” dedi Steffie. Valerie’yi anne olarak düşünemiyordu, kendisinin ise evlenmeye hiç olmazsa şimdilik niyeti yoktu. Babası iyileşir iyileşmez, kendisine Portland’da bir küçük daire tutup Üniversiteye doktora eğitimi için müracaat edecekti. Lisans üstü çalışmasını yüklü bir yabancı dil programı ile İtalya’da tamamlamıştı. Son senesinde de daha ileri düzeyde dil kurslarına gitmişti. Böylesi güçlü eğitim görmüş, kültürlü bir insanın hayattaki amacını bilmeden yaşaması onu çok üzüyordu.

“Babamın dediğine bakılırsa, ben onu altı torun sahibi yapacaktım,” dedi Norah, zoraki bir gülümseme ile. “Beni altı çocuk sahibi birisi olarak hayal edebiliyor musun?”

“Bu demek oluyor ki Valerie’nin de altı çocuğu olacak.”

“Hayır, üç. Babama göre kalan üç sevimli çocuk da seninkiler olacak.”

Can sıkıntısına rağmen gülümsemeye çalıştı. Kendini evli ve bir sürü çocuk sahibi olarak düşünmek komik gelmişti ona. Hayatta tek bir erkeği sevmişti fakat yaşadığı acı tecrübelerden sonra aynı hatayı bir daha tekrarlamaya hiç niyeti yoktu. “Elbet göreceğiz,” dedi Steffie boşalmış olan tabağını eviyeye götürürken.

“Göreceğiz o halde.” Norah da aynı fikirdeydi.

Öğleden sonranın büyük bölümünü uyuyarak geçirmiş olmasına rağmen Steffie esnemeye başlamıştı. Kardeşinden izin isteyerek yatak odasına gidip, duş aldıktan sonra mis gibi kokan yatağa girdi.

Yatağında, çenesini kıvırdığı dizlerine dayayarak otururken biraz önce Norah ile konuştuklarını bir ke-re daha aklından geçirdi. Oradan ayrıldığı yıllar içinde çoğu arkadaşı evlenmişti. Bir iki ayda bir Norah'ın yolladığı düğün davetiyelerini alıyordu. Bir çoğu çoktan anne olmuştu bile, hatta ikinci kez anne olanlar bile vardı aralarında.

İtalya'da olduğu sürede Steffie bütün dikkatini derslerine vermiş, zamanının büyük kısmını çalışarak geçirmişti. Boş zamanlarında da bol bol seyahat etmişti. Arada sırada, bir düğün davetiyesi veya doğum haberi aldığı anda, kendi hayatında bir eksiklik olup olmadığını düşündüğü de olmuştu. Roma'daki ev sahibinin Mario adındaki sevimli çocuğunu severken, bir gün onun da bir ailesi olduğunda neler hissedebileceğini sık sık düşünmüştü. Ama bu arzusunu her seferinde bastırabilmişti.

Şu anda yine aynı şeyleri hissediyordu, hem de her zamankinden daha şiddetli bir şekilde. Yine de evlilik ve çocuk sahibi olmak hakkındaki konuşmalar onu endişelendiriyordu. Valerie'nin şu Dr. Winston ile önünde sonunda evleneceği ve çok da mutlu olacağından emindi.

Ama kendisi için aynı mutlu sonu düşünemiyordu.

Elendike Qber-1008

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Steffie çok yorgun olmasına rağmen bir türlü uyuyamamıştı. Bir süre yatakta sağa sola döndükten sonra kalkıp yatağın kenarına oturdu.

Uyuyamamasının nedeni kafasından bazı düşünceleri atamamasındandı. Kendisini Charles'ın önünde aptal yerine koymuş olma fikri onu çılgına çeviriyordu.

Charles Tomaselli'nin adını ilk duyduğu günü bugün gibi hatırlıyordu. Clarion'daki köşesini okuduğunda, onun çok nüktedan ve güzel bir stili olduğunu düşünmüştü. Şu anda onun hakkında ne düşünürse düşünsün, bir yazar olarak sahip olduğu yetenekleri göz ardı edemezdi. Açık ve kısa bir yazı uslubu olması nedeniyle, yazıları hem anlaşılması kolay, hem de kısa ve özdü. Yazdığı konulara gelince, sosyal eğilimli konulardan, yerel politik yorumlara kadar uzanabiliyordu.

Steffie onun ilk köşe yazısını okuduğunda, gözlemlerinin verdiği güven ve yazı stilindeki tutarlılık nedeniyle onun çok daha yaşlı olduğunu düşünmüştü. Onunla haftalar sonra tanışabildi. Bu tanışma onu o kadar şaşırtmıştı ki iki kelimeyi yan yana getirip de doğru düzgün bir şey konuşamamıştı.

Steffie'yi bu kadar şaşırtan şey, onun yaşının ellilerde değil de yirmili yıllarda oluşu da, esmer, İtalyan-

lar'a benzeyen dikkat çekici yakışıklılığı da değildi... Kendisini midesine yumruk yemiş gibi hissetmesinin sebebi bir anda ona duyduğu güçlü çekimdi.

Valerie'den farklı olarak Steffie'nin, okul ve kolej yıllarında oldukça faal bir sosyal yaşantısı olmuştu. Hem kız hem erkek arkadaşları tarafından sevilmiş, hatta lisedeki son senesinde okul kraliçesi bile seçilmişti. Hiçbir zaman arkadaştan yana bir eksiklik hissetmemişti. Bunların çoğunluğu da erkeklerdi. Ama doğrusu hiç aşık olmamıştı.

Yirmi bir yaşında olmasına rağmen o güne dek ciddi bir ilişkisi olmamasını da bir eksiklik olarak görmüyordu. Kendini böyle bir olaya hazır hissetmiyordu, o kadar ki Orchard Valley Clarion gazetesinin editörü ile tanışana kadar...

Daha ilk karşılaşmasında bu adama aşık olabileceğini anlamıştı. İlk karşılaştıkları gün eve sanki rüyada gibi dönmüştü. Kardeşleri dahil hislerini kimseye açmamıştı. Alay konusu olmadan hislerini nasıl anlatabileceğini bilemiyordu. İlk bakışta aşk, ancak filmlerde veya romanlarda yaşanabilirdi.

Kafasının içi sorularla doluydu. Acaba Charles de ona karşı bir şeyler hissetmiş miydi? Kısa süre sonra onun da aynı hisleri taşıdığına kendini inandırdı.

Her sabah gazeteyi açıp onun makalesini okurdu. Herkes tarafından çok beğenildiğini sağdan soldan duyuyordu.

Ev karanlık ve sessizdi, demek ki iki kardeşi de uyuşmuşlardı. Yarı aydınlık merdivenlerden usulca aşağı indi.

Önce kendine bir fincan çay yapmayı düşündü. Son-

ra bundan vazgeçti. Onun yerine babasının çalışma odasına geçti. Küçük bir ışık açıp babasının daha evlenmeden önce annesine hediye ettiği şiir kitabını seçti. Babasının okuma koltuğuna yerleştiğinde rahatlamıştı.

Daha bir iki sayfa okumuştı ki düşünceleri yine Charles'e kaydı. Tekrar o ilk seneye...

Charles onu fark etmemişti. O ilk bakıştaki çekimi onunla paylaşmamıştı. Hatta ismini bile hatırlayamamıştı. Steffie şaşkına dönmüştü. Onunla tanıştığı günden beri her gece onu hayal ediyordu. Güle oynaya, sevgi dolu, el ele elma ağaçlarının arasında dolaşarak ileriye dönük planlar yaparken hayal ediyordu ikisini. Bir adamın dikkatini çekmeye çalışmak Steffie için çok yabancı bir histi. O güne kadar hep tersi olmuştu. Erkekler, hayır genç çocuklar hep onun peşinde koşmuşlardı. Steffie hayatında ilk defa bir ilişkide dezavantajlı duruma düşmüştü. Yapabileceği tek şey vardı, o da Charles'e onunla ilgilendiğini hissettirmekti. Bir zamanların okul kraliçesi için bu pek zor olmamalıydı...

Steffie'nin ilk yaptığı iş ona yazıları ve içerdiği fikirler hakkında yorumlarını yazmak oldu. Her bir kelime üzerinde uzun uzun düşünmüştü. Aşağı, yukarı iki hafta cevap gelir diye bekledi. Ama böyle bir cevap tabii ki gelmedi.

Charles ne onun yazısını 'Okur Mektupları' köşesine basmış, ne de bir cevap vermişti. Ama Steffie kolay kolay vazgeçecek biri değildi. Gazeteyi ziyaret ederek değişik konulardaki fikirlerini açıkladı. Charles kirbarca fikirlerini takdir ettiğini ama bu iş için onun çok yetenekli ve geniş bir kadrosu olduğunu söylemişti.

Görünüşe bakılırsa Steffie zamanının çoğunu gazete binasının civarında geçiriyordu. Hiç beklemediği bir anda Charles ile karşılaşp Charles onu bir sabah kahvesi içmeye davet edebilirdi. En sonunda bir gün bu hayali gerçekleşti. Charles onu bir kahve içmeye davet etti.

Üstünden üç sene geçmiş olmasına rağmen şimdi bile, o günü düşündükçe aynı heyecanı yaşıyordu. Charles'in tam karşısındaki kırmızı koltuğa oturmuştu. Böylece gözlerindeki aşk ve hayranlığı Charles daha rahat görebilecekti.

Ne yazık ki bu buluşma onun düşündüğü şekilde sonuçlanmadı. Charles ona karşı nazik fakat katı davranmıştı. Onun gazetede geçirdiği zamanları fark etmeden edememiş ve dârslerinin epeyi aksamış olabileceğinden endişe ettiğini söylemek gereğini bile duymuştu. Gönderdiği mektup ve diğer notları da aldığını, gösterdiği ilgiden dolayı çok memnun olduğunu, ancak gazetede işlerin yoğunluğunun özel ilişkiler kurmaya olanak tanımadığını söylemişti.

Steffie onun daha açık konuşmasında ısrar ettiği zaman da, hiç düşünmeden, kendisini flört etmek için çok genç ve saf bulduğunu söylemişti.

Yirmi bir yaşına girmiş bir genç kız olarak, Steffie'ye bu sözler çok ters ve ağır gelmişti. O kendini neredeyse olgun bir kadın gibi görüyordu. Altı yaş gibi bir farkın hiç de önemli olmadığından emindi.

Henüz kahveler gelmiş ve Charles ancak bir yudum içmişti ki, masanın üstüne bir miktar para bırakıp, gitti.

Steffie kalakalmıştı. Duyduğu üzüntüden nefes alacak hali kalmamıştı. Uğradığı düş kırıklığından adeta

uyuşmuş durumdaydı. Orada öylece ne kadar oturduğunun farkında değildi.

“Steffie.”

Şefkatli bir sesin seslenişinden sonra omuzunda ılık bir elin dokunuşunu hissetti.

“Neden burada uyuyorsun?”

Steffie başını kaldırıp baktığında Valerie’yi sabahlığıyla karşısında buldu.

“Saat kaç olmuş?”

“Sabah oldu.” Valerie gülümseyerek konuşuyordu. “Ne zamandan beri buradasın?”

“Hastaneye gitmeden önce kendime bir fincan kahve ve tost hazırlayacağım, sen de ister misin?”

“Lütfen.” Omuzlarını sağa, sola hareket ettirerek tutulmuş boynunu açmaya çalıştı. Charles ile aralarında geçenlerle ilgili düşüncelere öylesine dalmıştı ki nasıl uyuya kaldığını bile hatırlayamadı.

“Babam bir hafta öncesine nazaran ne kadar düzeldi inanamazsın,” Valerie, Steffie’ye anlatıyordu. “Sanki bir mucize gerçekleşti.”

“Biliyor musun...” Valerie bir an durdu, “Senin hemen gelemediğine bir yerde çok memnun oldum. Belki babamı hayatta tutan da buydu. Çünkü ölmeden seni görmeye kararlıydı.”

Steffie kardeşinin söylediklerini anladığından emin değildi. “Sen, babamın eceleni kontrol etme gücü olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Bir tür. O ölmek istiyordu. Ama seni görme beklentisi ve ümidi ona yaşama gücü verdi. İnan bana insan iradesi gerçekten hayret edilecek bir şey.” Valerie düşünceli bir ifade ile devam etti. “Günlerce ölümle

pençeleşti. Ben ilk geldiğimde Colby babamın bir açık kalp ameliyatı geçirmesi gerektiğini söylemişti. Ameliyatı hemen yapmak istiyordu ama o anda babamın içinde bulunduğu durum buna uygun değildi. Babam yaşama arzusunu yitirmişti. Annemsiz kendini perişan hissediyordu.”

“Benim onu bırakıp gitmemem lazımdı.” Steffie babasının sıhhatinin bozulmasından ötürü kendini suçluyordu. Babası onu İtalya’da ziyarete geldiğinde bazı şeylerin hiç iyi gitmediğini fark etmişti. Bütün beraberlikleri sırasında Orchard Valley veya annesi hakkında konuşmaktan kesinlikle kaçınmıştı. Babası dönmesi için çok ısrar etmişti ama o çoktan takip edeceği kurslara kaydını yaptırmış, evinin kirasını peşin ödemiş ve yeni bir seyahat için gerekli hazırlıklarını yapmıştı. Aslında bunlar sudan mazeretlerdi. Gerçek nedeni buralara dönmekten henüz korkuyor oluşuydu.

Onu korkutan şey Charles ile karşılaşmak zorunda olması, ve gözlerinin içine baktığı bir sırada ona hiç değer vermiyormuş gibi davranmak mecburiyeti idi. Onu sevmiyormuş gibi davranması gerekirdi. Aşağılandığını ancak bu şekilde unutabilirdi.

“Benimle hastaneye gelmek ister misin?” Steffie, Valerie’nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

“Tabii.”

“Dönüşte Norah seni getirebilir çünkü benim yapmam gereken bazı işler var.”

“Hiç mühim değil. Zaten babamla yeterli kadar beraber olamadım.”

Görünüşe bakılırsa Steffie babasını görmek için daha uygun bir gün seçemezdi. Çünkü babası bugün yo-

ğün bakım ünitesinden normal ameliyatlı hastaların yat-
tığı bölmeye alınacaktı.

“Ne kadar güzelleştiğini gördükçe çok mutlu his-
sediyorum kendimi.” Babası kısa bir uykudan uyan-
dığında ona iltifat etmekten geri kalmadı. Steffie ba-
basının başucunda oturmuş, New York Times gazete-
sinin çapraz bulmacasıyla meşguldü.

“Peki ben ‘eve çıkınca gerçek bir İtalyan spagettisi
pişirebilecek misin?” Babası sordu.

“Elbette, ve söz veriyorum o kadar enfes olacak ki
hayatın boyu tadi damağında kalacak.”

“Bol sarımsaklı mı?”

Steffie parmaklarını dudağına götürerek ıslık sesi
çıkardı. “Bütün vampirleri yüz sene yanından uzaklaş-
tıracak kadar sarımsak koyabilirim. Hem de duyduğum
kadarıyla sarmısak senin kalbine de iyi gelirmiş.”

“Ama aşk hayatı için iyi değildir derler.”

“Her ikimizin de bu konuda kaygılanmasına gerek.
yok sanırım,” diye alaylı konuştu.

“Aaa,” David Bloomfield başıyla itiraz etti. “İşte
orada yanılıyorsun, prenses. Sevgili kızım, çok kısa bir
zamanda aşık olmanın ne demek olduğunu tam olarak
öğrenecek. Bundan eminim.”

Steffie çoktan bu konuyu yeterince bildiğini söyle-
meye ağız varmadı. “Teşekkürler babacağım, ama hiç
niyetim yok,” dedi usulca..

“Sen de Valerie gibi benimle münakaşa etmeyecek-
sindir, umarım.”

“Şey... Bunları sonra konuşuruz,” diyerek konu-
yu değiştirmeyi tercih etti. Buna sebep ona hiç inan-
maması değildi. O bir şeyler olduğuna inanıyordu ama

böyle bir konuda nasıl düşüneceğini bilemiyordu. Babasının anlattığına bakılırsa, o büyük bir gölün etrafında annesi ile uzun bir yürüyüş yaparak sohbet etmişti. Peki, Steffie inanıyor muydu bütün bunlara? Bilemiyordu. Ona göre babası bir tür yeniden doğma olayı yaşıyordu, belki de böyle şeyler olabilirdi. Ama bu babasının düşündüğü gibi ruh alemi ile ilgili bir şey miydi yoksa gördüğü bir rüya veya kendi yarattığı bir düşmüydü, bunu bilemiyordu.

“Annenle konuştuğuma inanmayan tek kişi sen değilsin.”

“Olay o değil, babacığım.”

“Hiç merak etme. Zaman benim haklı olduğumu gösterecektir.”

“Ne hakkında haklı olduğunu?” Bir erkek sesi gelmişti arkasından. Steffie donup kaldı ve kızgınlık onu bir dalga gibi sardı. Charles Tomaselli’nin sesini tanınamaması imkânsızdı.

Burada karşılaşmak istediği son kişi oydu. Hatta tekrar görmek istediği son kişiydi o.

“Kendini nasıl hissediyorsun, David?” diye sordu.

“Çok daha iyiyim.”

“Eminim öyledir.” Sesinde iğneleyici bir ifade vardı.

Steffie hemen ayağa kalkmıştı. “Sizi baş başa bırakayım.” Çok neşeli tarzda söyledi, bir an önce odayı terketmeye hazırdı.

“Gitmen için hiçbir sebep yok.” Babası elini ona uzatarak konuştu. “Bir gülümseyişin günlerdir hasret kaldığım parlak güneş ışıklarına bedel. Öyle değil mi, Charles?”

Steffie, Charles'in yorum yapmasına fırsat vermeden, babasının elini sıkarak söze girdi. "Bence aynı anda birkaç ziyaretçinin olması doğru değil."

"Hakkı var," Charles da onunla aynı fikirdeydi. "Hem sizinle görüşmek istediğim bir iş konusu da var zaten. Göçmen işçilerin durumuları ile ilgili hazırladığımız makalenin sonuçlarını duymanın hoşunuza gideceğinden eminim."

Steffie hâlâ Charles ile yüz yüze gelmemiştir. Bu karşılaşmayı mümkün olduğunca geciktirmeye çalışarak, eğilip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Valerie veya Norah beni eve götürecekler ama akşam tekrar geliyim ve sohbetimize... devam ederiz."

"Bekliyorum, prenses."

Steffie kendini toparlamaya çalışarak babasının yatağından uzaklaştı. Mecburen döndüğünde sıkılarak Charles'e baktı. Bir anda gözleri birbirine takılmış, sanki manyetik bir güç çekiyormuş gibi her ikisi de öylece kalakalmışlardı. Steffie'nin kalbi sevinçle doldu, acaba Charles de aynı şeyleri hissedebiliyor muydu?

"Merhaba, Steffie."

"Merhaba, Charles." Sesi alçak çıkmıştı. "Sonra görüşürüz, babacığım."

"Güle güle, prenses."

Charles'e kaçamak bir bakış attıktan sonra bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Koridorun sonuna vardığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı hızlı çarpıyordu ve zor nefes alıyordu bütün bunlar Charles ile karşılaşmasının sonuçları idi.

Üç sene önceki o yaz günü onun evine gittiğinde bu kadar utangaç olmadığını şimdi büyük üzüntü ve mahcubiyetle hatırlıyordu. O çirkin, o utanmaktan nasibini almamış davranışını hatırladıkça, şimdi bile yüzü kızarıyor, yaşıyor olmaktan bile yakınıyor oluyordu.

Charles kahve içmeye davet ettiğinde onu çocuksu bulmuşsa, o da ona bunun aksini mutlaka ispat etmeliyim, diye düşünmüştü. Çocuk muydu, değil miydi, göstermeliydi bu adama.

Charles'in nerede oturduğunu hiç zorlanmadan öğrenmişti. Orchard Valley'de, hele o dönemlerde, suç olayına pek rastlanmadığı için, herkes gibi Charles'in de sokak kapısı kilitli değildi.

Charles evine geldiğinde oturma odasını mum ışığı aydınlatıyordu. Mutfakta ise soğutulmuş bir şişe şampanyayı hazır bulmuştu.

Banyodan tanıdık bir ses geldi. "Sen misin sevgilim?" Bu Steffie'nin sesiydi. Bir saate yakın bir süredir köpüklendirilmiş banyonun içinde yatmaktan üşümeye başlamıştı. Aynı zamanda mumların eriyip akmasından ve şampanyanın ısınmasından da endişe duyuyordu ama köpüklerin bozulmaması için banyodan çıkıp bakamamıştı. Charles'in onu tamamen çıplak olduğunu sanması önemliydi halbuki üzerinde minik bir bikini vardı.

"Burada ne arıyorsun sen?" Hiddetle sordu.

"Benim çocuk olmadığımı bilmek istersin diye düşündüm."

"O zaman sen nesen, bir balık kız mı?"

Hafif bir kahkaha atarak ihtiraslı bir sesle cevap verdi. "Hayır, aptal adam, ben bir kadını ve eğer ya-

nıma gelirsen bunu sana ispat edebilirim.”

“Defol!”

“Beni kovuyor musun? Ama... ben de yanına geleceğini sanıyordum.”

“Hiç yolu yok, tatlım. Ya evimden çıkıp gidersin, ya da polis çağırırın.”

“Ama Charles, sevgilim...”

“Charles, senin hiçbir şeyin değil.” Hızla banyöya girip, kolundan sertçe tuttu. O kadar kuvvetli çekmişti ki yarı beline kadar küvetten dışarı sürükledi. Steffie dengesini bulmaya çalışarak bir çığlık attı. Yere bastığı anda Charles ona bir havlu fırlatıp, beş dakika içinde giyinip orayı terk etmesini yoksa polis çağıracağı konusunda onu bir daha uyardı.

Steffie acele giyinip evi terkederken Charles’in bir iki saniye bile olsa onu süzdüğünde yüzündeki hayranlık ifadesini görmüş olmaktan mutluydu. Ve yaptığı bu aptallıktan dolayı hiç de cesareti kırılmış gibi değildi. Hatta daha yeni bir plan kurmakla meşguldü.

Şimdi düşünüyordu, “Tanrım, nasıl yapabildim bütün bunları,” diye üzüntüden kahroluyordu.

Steffie bekleme odasında Valerie’yi aradı. Orada bulunan yaşlı bir kadın kardeşinin büro için kırtasiye malzemesi almaya gittiğini söyledi. Steffie Norah’ı acil servis odasında nöbet devralmaya hazırlanırken buldu. Hastanede personel eksikti ve babası da artık iyileştiği için Norah işinin başına dönmüştü. Steffie onu eve bırakıp bırakamayacağını dahi sormadı.

Charles'in gitmiş olmasını ümit ederek ameliyatlđ hastaların koğuşuna döndü. Şansı yine yaver gitmemişti, ve asansörün önünde Charles ile karşılaştı.

"Eve gittin sanmıştım."

"Valerie'yi beklemek zorundayım." Onu geçmeye çalışırken söyledi. "Veya bir taksi bulacağım."

Charles'in kolu onun kaçmasını engelledi. "Hiç gerek yok. Ben seni eve bırakırım."

"Yo hayır, çok teşekkür ederim," dedi sert bir şekilde.

"Zaten ben de seninle konuşmak istiyordum." Steffie'yi duymamış gibi davranarak onu asansöre doğru davet etti. "Ne derler, bugün bugündür."

"Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Bence var."

Hastaneden çıkıp park yerine doğru yürürlerken bir gün önceki kırmızı spor arabası ile geldiğini fark etti. O bayırlardaki saçma kovalamacadan arabasının zarar görmemiş olduğunu anlamak içini rahatlatmıştı.

Kapıyı açıp Steffie'nin binmesine yardım etti. Emniyet kemerini bağlarken Charles de öbür kapıdan arabaya binmiş kendi kemerini bağlamak için Steffie'ye doğru eğilmişti. Aralarında hiç mesafe yoktu. Omuzları, dizleri ve kolları birbirine değdi. Steffie heyecandan bir an nefesini tuttu.

"Benimle konuşmak istediğini söylemiştin." Hastanenin park yerinden çıkarlarken sordu. Bütün gücüyle kapıya yaslanmıştı.

"Bir bardak buzlu çay eşliğinde konuştunuz sanmıştım. Yanılmıyorsam beni evine davet etmeyi düşünüyordun, değil mi?" Steffie'nin her zaman çok çekici

bulduğu o çocuksu gülümsemesi ile yüzüne baktı.

Ona hiç böyle bir niyeti olmadığını söylemeyi düşündüğü halde boğazını temizleyerek cevapladı. “Sen nasıl istersen.”

“Memnun olurum.”

Eve varmak için olan kısa mesafeyi ancak on beş dakikada katettiler. Steffie, Charles’in süreyi uzatmak için yavaş gittiğinden emindi. Küçücük arabanın içinde o kadar birbirlerine yakındılar ki en ufak bir hareketle vücudunun bir yeri ona değiyordu.

Steffie ona biraz daha çabuk olmasını haykırmaktansa gözlerini kapamayı tercih etti. Yalnız oldukları bu süreyi ne diye uzatmaya çalışıyordu. Eve varsalar hiç olmazsa karşılıklı oturup kibarca sohbet edebilirlerdi.

“Babam oldukça neşeli gözüküyor, değil mi?” Eğer Charles ağzını açıp bir şey söylemeyecekse o konuşurdu hiç olmazsa. Bu ufacık arabanın içindeki gergin havanın dağılmasına yardımcı olabilirdi.

“Evet, gerçekten öyle.”

“Şimdi yaşaması için bir amacı var, ve bu onu çok değiştirmiş. Rüyası hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum ama...”

“Hangi rüyası?”

“Hıı... hiç... önemli değil.” Steffie nasıl bunu söylediğine kendi de inanamadı. Şu gergin haliyle sessizliği bozmak uğruna, aile içinde sır kalması gereken bir saçmalığı ağzından kaçırmıştı.

Ana yoldan ayrılıp evin yoluna saptıklarında Steffie rahatlamıştı. Charles arabayı evin önüne park etti.

Steffie onu beklemeden hemen arabanın kapısını

açıp dışarı fırladı. Evin anahtarlarını çoktan hazırlamıştı. Charles arkasından yetiştiği zaman o çoktan evin kapısını açmıştı. Çantasını holdeki masanın üstüne bırakıp hemen mutfağa yöneldi.

Norah o sabah biraz buzlu çay yapmıştı. Steffie kardeşinin düşünceli davranışı için içinden teşekkür edip, termosu dolaptan çıkardı. Hiç vakit kaybetmeden iki uzun bardak, biraz buz ve birkaç dilim limon hazırladı. Bir dakika sonra içecekleri hazırды.

“Söylemek istediğin neydi?” Tezgâhın üstüne yaslanarak Steffie nihayet sordu. Sıcaktan ne kadar bunalmış olduğunu buzlu bardağı iki avucunun arasına alınca fark etti.

“Dün olanlarla ilgiliydi,” derken ondan uzaklaşarak yürüyordu. Arka bahçeye bakan pencerenin önüne gelince durdu. Görüş açısında ahır vardı. “Daha doğrusu, olmaması gereken şey hakkında.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ben bu konuda konuşmamayı tercih ederim.” Sert bir şekilde yanıtladı. Onun haksız suçlamalarını dinlemek istemiyordu.

“Eğer özür dilemesi gereken biri varsa, zaten o da benim,” dedi aceleyle. “Neden bunu unutmuyoruz? Hata benimdi.” Steffie konunun bir an evvel kapanmasını ister bir havadaydı.

“Hayatımda hiç kimseye bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum,” dedi usulca. Steffie’ye dönüp, ellerini ceplerine soktu. “Beni bu kadar kızdırmayı başarabilen bir başka kadın tanımadım.”

Steffie Charles’i kızdırabilmek için çok şey vermeye hazırdı ama bu yolla değil. “Hatalı olduğumu kabul ediyorum. Yegâne mazeretim bir hafta boyu eve dönebilmek için verdiğim olağanüstü uğraş ve geçirdiğim yorgun ve uykusuz günler ve de...”

“Buna gerek yok,” dedi Steffie’nin sözünü kesecek. “Ben mazaret göstermeni beklemiyorum. Şu anda ben senden özür dilemek için buradayım. Seni kovaladığım için çok üzgün olduğumu bilmeni isterim. Çok tehlikeli bir davranıştı. Fury’nin seni sırtından fırlatmasına dahi sebep olabilirdim.”

“Neyse unutalım.” Steffie hafif bir gülümseme ile

ekledi. “Ben kaçmakla hatalıydım. Çok... çocuksu bir davranıştı.”

“Sen de kızgındın.”

“Beni bu kadar kızdırmayı başaran başka bir erkek tanımadım.” Bilinçli olarak onun sözlerini tekrarlıyordu.

“Birbirimizi sürekli kızdırmayı çok iyi beceriyoruz, değil mi?” Yüzündeki gülümseme sıcak ve şefkatleydi, aynı öpücüğü gibi.

“Gerçekten birbirimizi kızdırmakta üstümüze yok sanırım uzun zamandan beri.” Geçmişten bahsetmek için bütün cesaretini toplaması gerekmişti. Ama şimdi keşke o geçmiş de unutulabilirdi, diye düşünüyordu.

“Eğer sana bir şey olsaydı kendimi asla affedemedim.”

“Fury’nin beni sırtından atması gibi bir tehlike söz konusu değildi.” Biraz abartıyor olabilirdi ama eyer üstünde kalmayı başarmıştı.

“Tekrar karşılaşmamız oldukça enteresan oldu.” Charles’in sesi boğuk çıkmıştı. Steffie Charles ona yaklaştığında bakışlarının dudaklarında yoğunlaştığını fark etti. “Pişmanlık duymadığım bir şey var.” Ona bir adım daha yaklaşarak eliyle yanağın okşadı. Parmakları ile saçlarını arkaya doğru itti. Steffie sanki donmuş gibi hareket edemiyordu. Artık tutarlı düşünemiyor, zorlukla nefes alıyordu.

“Seni öptüğüme pişman değilim,” diye Charles fısıldadı.

Avrupa’da geçirdiği üç yıl boyunca ne kadar olgunlaştığını ve tecrübeli biri olduğunu göstermenin şimdi tam zamanıydı. Charles’in hoşlandığı, görmeyi ümit ettiği

tiği kadın tipinin bu olduğundan çok emindi.

“Senin öpüşlerinde beni şaşırtan bir yumuşaklık var. Çoğu erkekler böyle değildir. Bir kızı öptüklerinde çok ateşlidirler.”

“Demek öyle.” Charles kaşlarını kaldırarak konuştu, pek mutlu bir hali yoktu.

Steffie ellerini kalçalarının üstüne koyarak, mankenler gibi başını hafif yana atarak uzun saçlarını salıladı. “Ben üç sene önceki kişiden çok farklıyım artık, Charles. O konuda haklıydın. Ama gerçekten büyüdüm artık.”

“Belli oluyor.”

“Beni eve kadar getirdiğin için teşekkürler.” Mutfaktan dışarı çıkarken konuştu. Charles’in de onu takip etmesini umuyordu çünkü bu gösteriyi daha ne kadar devam ettirebileceğini bilemiyordu.

“Şu ateşli adamların sana öğrettiği başka şeyler de var mı?” Sakin bir sesle sormuştu. Uzanıp tekrar çayını aldı. Belli ki hemen gitmeye niyetli değildi.

Steffie ona dönerek, “Çok şaşıırırsın.” Ona layık olduğu cevabı vermeye kararlı, aceleyle devam etti. “Orada Avrupa’nın çok çeşitli ülkelerinden gelmiş bir sürü öğrenci ile tanıştım ve payıma düşen öpücükleri aldım.” Hepsi de saf karşılaşma veya veda öpücükleri idi ama, onun bunu bilmesi gerekmezdi.

Charles’in kaşları çatıldı, elindeki çay fincanını hızla masanın üzerine bırakırken birazı da döküldü. Yüzüne bile bakmadan yanından geçti. “Allahısmarladık, Steffie,” kelimeler hiddetle ağzından dökülmüştü. Anlaşılan o daha hâlâ çocuktu. Aptal ve toy bir kız çocuğu.

Charles ile yaşadığı son olayı filiz sürmüş iki sıra elma ağaçlarının arasında dolaşırken düşünüyordu. Batan güneş, elma ağaçlarının üzerine bir kızılık vermişti. Genç kızlığında yalnız kalıp düşünmek istediği zamanlar hep buraya gelirdi.

Arkasında ayak sesleri duyup dönüp baktığında ona doğru gelen Norah ile karşılaştı.

“Bir şeyler yapmalısın!” Norah sıkıntı içinde konuştu.

“Ne hakkında?” Norah önünde hızlı adımlarla yürürken Steffie şaşkınlıkla sordu.

“Valerie’ye yardım etmelisin. Sen benden daha büyüksün. Ve erkekler konusunda sen daha tecrübelisin.”

Charles’in önünde düştüğü gülünç durumu düşünerek gülmek için kendini zor tuttu. Elini uzatıp dallardan birini tuttu. “Valerie’nin sorunu neymiş ki?”

“Hayatının en büyük hatasını yapıyor.” Norah acıklı bir şekilde konuştu. Kardeşi pek ender böyle üzgün görünürdü. Ne yazık ki Steffie’nin de Valerie’ye aşkla ilgili nasihat edecek bir hali yoktu.

“Valerie ile Dr. Winston’un birbirlerine aşık olduğunu daha önce bahsetmiştim sana.”

“Peki, sorun nedir?”

“Artık görüşmemeye karar vermişler.”

“Nedenmiş o?”

“Birbirlerini görmezlikten geliyorlar. Günlerdir konuşuklarını sanmıyorum.”

Norah’ın sözleri birden Steffie’nin aklına başına getirdi. Valerie’nin ne yapmak istediğini çok iyi anlıyordu, kendisi de aynı şeyi uygulamaya çalışmıyormuydu? Onu hastaneden eve getirdiği günden beri Char-

les'i bir daha görmemişti. Karşılaşmamak için büyük mücadele veriyordu, aynı Valerie ve Dr. Winston gibi.

“Val ile konuş.” Norah ısrar etti. “Belki seni dinler.”

“Ona ne söyleyebilirim ki?”

Norah kaşlarını çatarak düşündü. “Bilmiyorum, ama sen bir şeyler düşünürsün. Ben elimden geleni yaptım ama hiç tesir etmedi. Sen Valerie'yi tanırsın... Onun düşüncelerine bir türlü ulaşamadım bile.”

“Bana bu denli güvendiğin için çok teşekkür ederim.” Steffie alçak sesle söyledi.

“Sana güveniyorum,” mavi gözlerinde ciddi bir ifade ile Norah konuştu. “Üstelik sen İtalya'ya gitmeden önceki haline göre çok değişmiş, olgunlaşmışsın.”

“İtalya'da yalnız bir kız olarak üç yıl geçirmek insanı elbette değiştiriyor.” Charles'e yaptığı gibi bilgiç bir tavır takınarak konuşmuştu. Neyse ki son birkaç gündür sergilediği ‘olgun’ davranışlarından Norah'm haberi yoktu. Ne de Charles'in dikkatini çekmek için üç sene önce yaptığı utanç verici saçmalıklardan ailesinin haberi olmuştu.

“Tamam, Valerie ile konuşacağım.” Steffie söz verdi. “Ama ne kadar etkili olur bilemem.”

Steffie denedi. Ama sohbetleri hiç umduğu gibi olmadı. Valerie'ye bir bakışta onun ne kadar ızdırap çektiğini anlamak kolaydı. Valerie ne kadar saklamaya çalışsa da Steffie kendi başından geçenlerden dolayı onu çok iyi anlayabiliyordu.

Aşk ve sevgi üzerine uzun uzun sohbet ettikten sonra her ikisinin de diğerine bu konuda akıl verecek durumda olmadıklarına karar verdiler.

Bu konuşma sırasında Valerie'nin tesadüfen anlattığı bir şey Steffie'ye oldukça ilginç geldi. Steffie binbir güçlkle buraya ulaşmak için yollar denerken, Charles onun gelişiyile olağanüstü ilgilenmişti. Hatta Steffie normal tarifeli uçaktan inmeyince çok merak etmiş ve haber almak için çaba harcamıştı.

Her ne kadar açık açık Charles ile olan ilişkisinden söz etmese de Valerie, Steffie'nin hislerini biliyor gibi konuşmuştu. Steffie'nin Charles'e karşı hissetiklerini anlamayacak kadar saf değildi.

David Bloomfield eve çıkmış hastalığının nekahat devresini evinde geçiriyordu. Steffie o günden beri hâlâ Charles'i görmemişti. Belki babasını ziyaret etmek amacıyla eve uğrayabilirdi.

Steffie o öğleden sonra Valerie ve Colby'nin bir ara yalnız kalarak görüşmelerine sevinmişti ama sonucun pek de sevindirici olmadığını anlamakta güçlük çekmedi. Meyve bahçesinde yürüyüşden döndüklerinde Valerie'nin yüzü solgun ve üzüntülüydü. Daha sonra kutlama yemeğinde ise Colby sessiz, bir köşede oturmayı tercih etmişti.

Charles ile karşılaşmanın kaçınılmaz olduğunu bildiği için, Steffie kendini ruhen bu olaya hazırlamaya çalışıyordu.

Bu karşılaşmanın bir benzincide gerçekleşeceğini elbette ki tahmin edemezdi...

"Vay, Steffie Bloomfield." Del Benzin İstasyonu'nun sahibi Del, parasını ödemek için büroya girdiğin-

de onu böyle karşılamıştı. “Seni görünce gözüm, gönlüm açıldı.”

Steffie güldü. Del, koca göbekli ve altmış yaşına yakın bir adamdı ama herkese takılmaya bayılırdı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.”

“Borcum ne kadar?”

“Eğer zengin bir adam olsaydı benzinin bedava olduğunu söylerdim. Senin bu güzel yüzüne bakmak her şeye bedel. Doğru değil mi, Charles?”

Nedense onunla karşılaşmaları hep en hazırlıksız olduğu anda gerçekleşiyordu. Şu anda da aklına gelecek en son insan Charles’di.

“Evet, haklısın.” Charles arkasından bir yerden kayıtsız bir ses tonuyla cevap vermişti.

“Merhaba, Charles.” Ona doğru dönerek aynı kayıtsız tavırla selam verdi. Her karşılaşmalarında olduğu gibi bu sefer de, onu şaşırtmasına izin vermemek ister gibi yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmişti.

“Duydun mu bilmem ama babam artık eve çıktı.”

“Geçen gün duydum.”

Steffie kolasının kapağını açıp büyük bir yudum içti. Aniden kuruyan boğazına serin ve tatlı bir şey iyi gelmişti. “Uğrayıp babamı görmek istersin diye düşünmüştüm.”

Görevli çocuk camları yıkamış, bekliyordu. Daha fazla oyalanması için bir bahane kalmamıştı. Arabasının kapısını açıp durakladı. “Görüştüğümüze sevindim. A.. bu ara, Valerie’den öğrendim, ben İtalya’dan dönmeye çalışırken benden haber alabilmek için epey uğraşmışsın. Aileme gösterdiğin ilgiden dolayı çok teşekkür-

kür ederim.” Sözüünü bitirir bitirmez arabasına atlayıp arkasına bakmadan uzaklaştı.

Ne yazık ki, o akşam yemek pek keyifli geçmedi. Bir saat önce Norah gelip Steffie’ye, Colby’nin üç gecedir Norah’ın arkadaşı olan bir hastabakıcı ile gezdiğini haber verdi. Norah bunu Valerie’ye söyleyip söylemeyeceğini bilemediği için Steffie’nin fikrini almak istiyordu.

Steffie, Norah’ın işin aslını öğrenene kadar ablasına bir şey söylemesinin uygun olmayacağını düşünüyordu.

Ama Steffie, Valerie’nin böyle bir şeyi hissetmiş olabileceğinden endişe ediyordu. Valerie’nin ailesine bir şey açıklamamış olmasına rağmen, içten içten Texas’a dönme planları yaptığını anlamıştı. CHIPS adlı bir bilgisayar şirketindeki İkinci Başkanlık görevine dönmek istiyor olmalıydı.

Babaları yorgun olduğunu ileri sürerek Norah’ın yardımıyla odasına çekildi.

Görünüşe göre Valerie de pek keyifli değildi ve o da Steffie ve Norah’ı başbaşa bırakarak odasına çıktı.

Bulaşıkları hallettikten sonra Norah da yakında evlenecek bir arkadaşına yardım etmeye gitti.

Kendini boşlukta hisseden Steffie babasına söz vermiş olduğu spagetti sosunu yapmaya karar verdi. Bulabildiği en büyük tencereyi çıkararak malzemeleri içine boşalttı.

Kendi kendine mırıldanırken Verdi’nin Aida’ya

rasının kasetini de teypten dinliyordu. Teybin sesini sonuna kadar açtığı için müzik sesi mutfağın duvarlarında yankılanıyordu. İtalyan kompozitörün duygu yüklü dramatik tarzı onun şu anki ruh haline oldukça uygundu. Birden arka kapının hızla vurulduğunu fark etti.

Çıplak ayak koşup kapıyı açtığında karşısında elinde bir saksı mor açelya ile Charles duruyordu.

“Charles! Ne arıyorsun burada?”

“Ön kapıya kimse çıkmadı,” diye cevap verdi.

“A, üzgünüm.” Tezgâhta duran teybini kapatmak için yöneldi. “Gelsene içeri.” Teybin sesi kesilince içeriye aniden bir sessizlik çökmüştü.

“Babanın hastaneden eve çıktığını söylediğini sanıyordum?” Elindeki saksıyı uzatıp Steffie’ye verdi.

“Tabii evde artık.” Saksıyı kenara koyarken konuştu. “Ne kadar düşüncelisin. Eminim babam bayılacaktır buna.”

“Onu David’e getirmedim ki.”

“Öyle mi?”

“Yani, şey... ‘Bir çocuk kulübünden tam sayfa reklam aldık ve ben de iyi niyetimi göstermek için bir fırsat diye düşündüm. Bu açelyayı senin, babandan daha çok begeneceğini düşündüm.’”

Steffie ne söyleyeceğini pek kestiremediği için yalnızca, “Teşekkür ederim,” demekle yetindi.

Charles yavaşça gitmeye hazırlandı. Kapıya doğru giderken Steffie onu orada tutabilmek için bir bahane aramakla meşguldü.

“Yemek yemiş miydin?” Aceleyle sordu. Her ne kadar sos henüz kaynamaya başlamışsa ve kıvamını alması için yirmi dört saat beklemesi gerekiyorsa da ak-

lına başka bir şey gelmemiştir.

“Neden sordun?”

“Ben de tam şimdi bir tencere spagetti sosu yapıyordum. Babam İtalyanlar’a özgü bir yemek yapmamı istemişti de... eğer biraz beklersen sana hemen bir tabak hazırlarım. Aslında kısık ateşte biraz kaynaması lâzım ama daha önceki seferlerden biliyorum, yarım saat sonra da yenebilir.” Bütün bunları öyle aceleyle söylemişti ki, konuşması bittiğinde nefessiz kalmıştı.

“Akşam yemiştin teşekkürler,” Charles cevapladı. “Ama bir fincan kahve içerim.” Ocağın yanında duran ibriğe doğru yöneldi.

“A, tabii. Ben de içerim. Babama haber vermek isterdim ama uyuyor.” Charles’in fincanını doldurduktan sonra kendine de kahve aldı.

“Bu gürültüde mi?” Teybi işaret ederek sordu.

“Tabii. Babam da benim sevdiğim müzik türünü sever. Üstelik odası evin öbür tarafında. Belki duymamıştır bile.” Valerie’nin acıklı bir aşk hikâyesi yaşadığından ve böyle bir müziğin ona da iyi geleceğinden bahsetmemiştir. Odası mutfağın tam üstünde olduğuna göre bu serenadlardan en fazla payı o almıştı.

Charles fincanı iki elinin arasına alarak ocakta pişen sosa doğru yürüdü. “Demek uzaklardayken yemek yapmasını da öğrendin?”

“Biraz,” diye alçakgönüllülük gösterdi.

“Senin böyle evcil olabileceğin aklıma gelmezdi.” Sosu tahta kaşıkla karıştırdıktan sonra çıkarıp parmağıyla biraz alarak tadına baktı. “Tadı çok güzel.”

“Bu kadar şaşıracak ne var ki?”

“Etkilemek istediğin bir İtalyan erkeği vardı mu-

hakkak.”

Hayatında etkilemek istediği tek bir erkek vardı, o da şu anda mutfakta yanındaydı.

“Doğrusu derslerimden pek gezmeye vakit bulamadım,” diye ekledi, bir yandan boş salça kutusunu çöpe atarken.

“Geçen gün benim üzerimde bıraktığın intiba hiç de öyle değildi.”

Arkası Charles’e dönüktü. Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. “Biliyorum. Seninle olduğum zamanlar ne hikmetse böyle aptallıklar yapmayı bir alışkanlık haline getirdim.”

Charles’in sesinde pişmanlık vardı. “Ben de zaman zaman aynı dertten yakmıyorum.”

Charles’in olayı beklenmedik şekilde kabullenışı Steffie’yi şaşırtmıştı. Dönüp yüzüne baktı. Sanki kafasındakileri okumak ister gibi dikkatle onu inceledi.

“Bir iki seferden fazla çıktığım birisi olmadı.” Adepta fısıldayarak söyledi.

“Eminim birisi vardı?”

Başını, hayır, anlamında iki yana salladı. Uzun uzun birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Steffie, Charles’in bakışlarının etkisiyle kendinden geçmiş gibiydi.

Bu sihirli anı bozan Charles oldu. “A, tenceren hâlâ kayıyor.”

“Aman tanrım, ocağı söndürmeyi unuttum.” Koşarak ocağın altını söndürüp hızlı hızlı sosu karıştırdı.

Ocağın başında dururken içinde garip bir mutluluk duyuyordu. Charles ile beraber olmak ne güzeldi, üstelik ne münakaşa ediyorlar, ne de aşka susamış çocuk-

lar gibi davranıyorlardı. Kendini onun yanında ilk defa rahat hissediyordu.

“Eminim sos çok güzel olacak,” diye mırıldanarak kahve fincanını eline aldı. Charles bir sandalye çekip yanına oturdu.

O sırada yukarıdan bazı sesler duymuş gibi geldi Steffie’ye. Kaşlarını çatarak tavana doğru baktı.

“Bir şey mi oldu?”

Steffie kahvesine süt koyup şeker kâsesini ona uzattı. “Norah ve ben Valerie için endişeleniyoruz. Allah-tan babam farkında değil. Ameliyattan sonra bir de bizim için üzülmemeli.”

Charles kahvesine bir kaşık şeker koyduktan sonra, “Benim şeker kullandığımı nereden biliyorsun?” diye sordu.

Steffie bakışlarını kaçırarak, “Seninle bir kere daha kahve içmiştik beraber, unuttun mu? dedi.”

“Hayır, unutmadım.”

O acı hatırayı deşmemesi lazımdı, özellikle de Charles hatırlamazken... Gözlerini yere dikerek konuştu. “Bana peşini bırakmamı ilk olarak o zaman söylemiş-tin.”

Kaşlarını çatarak, “İlk olarak...” diye tekrarlarken başını da şaşkınlığını belirtmek için iki yana sallıyordu. Steffie Charles’in böyle tatsız bir olayı hatırlamadığına sevinmişti.

Konuyu değiştirmeye karar verdi. “Norah dün çok güzel kurabiyeler yapmıştı, yer misin?”

Charles başını, hayır, anlamında salladı. “Bana kardeşinin sorunu nedir söyleyebilir misin?” derken biraz evvelki gürültünün geldiği tavana bakıyordu.

Steffie, Valerie'nin içinde bulunduğu karışık ruh halini ona anlatmanın ne derece doğru olacağını düşündü. Norah'm ona babasının ameliyat gecesi Charles'in de orada olduğundan bahsettiğini hatırlayınca Valerie ile Colby'nin birbirlerine olan hislerinden nasıl olsa haberi vardır diye düşünerek, "Valerie aşık olmuş," dedi.

"Doktor Winston'a değil mi?"

Steffie başıyla onayladı. "Birbirlerine bayağı tutkunlar sanırım."

"İyi de bunda terslik nerede?"

Steffie kendisi de pek anlayamadığı için ona nasıl izah edeceğini bilemiyordu. Sonunda omuz silkerek konuştu. "Anladığım kadarıyla Colby ondan olamayacağı bir kişiliğe bürünmesini istiyor. Valerie oldum olası çok iyi bir iş kadınıdır. Colby ise evde oturacak hanım hanımcık bir eş istiyor olabilir. Aslında bu da çok doğal. Ama Valerie'nin açısından imkânsız. Görünüşe bakılırsa, her ikisi de fedakârlık yapmaya pek yanaşmıyorlar."

"Eğer Valerie onu gerçekten seviyorsa... bence ilk fedakârlık ondan gelmeli." Kahvesinden bir yudum alırken Charles ekledi. "Yani, ilk adımı o atmalı."

"Ya Colby? Peki niye hep kadınlar alttan almak, ilk adımı atmak zorundalar? Dur dur... hiç cevap verme çünkü ne söyleyeceğini biliyorum. Asırlar boyu hep kadınlar erkeklerin kaprislerine boyun eğdikleri onun için sana da böylesi normal geliyor, değil mi?"

Charles bir an suskun durdu. "Buraya kardeşin için münakaşa etmeye gelmedim."

"Biliyorum, ama senin sözlerinin üzerine..." Cüm-

lesinin gerisini getirmemeye karar verdi çünkü münakaşa etmek istemiyordu. Bu seferkinin de diğer karşılaşmaları gibi sonuçlanmasını istemiyordu.

“Üzgünüm,” dedi. “Bil ki onun için çok endişeleniyorum ve onu savunmadan yapamıyorum. Eminim şu anda Texas’a dönmek için bazı hazırlıklar yapıyor ve ben bunun böyle sonuçlanmasını hiç mi hiç istemiyorum.”

“Sanırım onunla yeterince beraber olamadınız, değil mi?”

Steffie kaşığıyla fincana vurarak, kahvesine dalıp kaldı. “Onun kalmasını istememdeki tek neden bu değil.” Bir an sessiz kaldı. “Sorunları bırakıp gitmek işe yaramaz. Uzlaşma sağlamak için önce bütün yolları denemek gerekir. Bırakıp gitmek işleri iyice karıştırabilir de... Sorun şu ki, bunu Valerie’ye anlatamıyorum. Sanırım, bu acı gerçekleri herkesin kendi deneyimleri sonucu görmesi daha doğru. Yine de onunla konuşacağım ama pek faydası olacağını hiç sanmıyorum.”

Charles’in gözlerinden duyduğu sempati belli oluyordu. “İnşallah seni dinler,” derken içten bir dilekte bulunduğu açıkça görünüyordu.

Steffie ona tatlı bir gülücükle teşekkür etti. “Umarım ki dinler, ama biz üçümüz de biraz fazla inatçıyızdır.”

Charles gözlerini oğuşturdu. Steffie onun ne kadar yorgun olduğunu fark ederek, “Galiba, benimle bugün münakaşa edemeyeceksin,” dedi. Charles’in yüzünde yorgun bir gülümseme vardı.

“Hâlâ o kadar çok çalışıyor musun?”

“Haftada elli ile altmış saat arası. Artık haftada iki

kere çıkarıyoruz gazeteyi. Yakında da her gün çıkaracağız. Bazen sanki bu gazete ile evliymişim gibi hissediyorum.”

‘Evlilik’ lafı Steffie’yi gerilere götürdü. Bir zamanlar Charles ile evleneceğine bayağ inanmıştı. Bu düşünceden dolayı da Charles ile olan ilişkisini bir türlü rayına oturtamamıştı. O hep, Charles ile ikisinin birbirlerini sevmek için yaratıldıklarını ona göstermekle bu işin hallolacağını düşünmüştü. Ama şimdi artık hayatın ve aşkın böyle yürümediğini anlıyordu.

“Hâlâ gazetede her işle sen mi ilgileniyorsun?” diye sordu. Çünkü eskiden haftalık gazetenin bütün detaylarıyla o ilgileniyordu. Yazılarla, düzeltmelerle ve de dizgi işleriyle.

“Bazılarıyla. Şimdi bilgisayar sistemine geçtik ve her şey daha kolaylaştı. Eskisi gibi kesip yapıştırma işleri yok artık.”

“Yine bir stajyerin var mı?”

Charles arkasına dayanarak rahatladı. “Wendy. Portland Üniversitesi’nde üçüncü sınıfta okuyor.”

Steffie’nin gözlerinde sanki çakmak çaktı. “Larry ne oldu? Onunla çalıştığını sanıyordum?” Charles’in saatler boyu genç ve güzel bir üniversiteli kızla birlikte çalışıyor olma fikri onu öfkeliendirmişti.

Sonra birden düşündü, Charles için rakibeleri ile uğraşması gerekmezdi. Kendisinin hiç şansı kalmamıştı zaten...

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Orada kimse var mı?” Steffie daha mutfağa girmeden babasının sesini duydu. Babasının üzerinde ekose sabahlığı vardı.

“Merhaba, David,” diye ayağa fırladı Charles.

“Seni uyuyor sanmıştım,” dedi Steffie sevgi dolu bir gülümsemeyle.

“Mutfaktan böyle harika kokular gelirken, insanın uyuyabileceğini nasıl düşünebiliyor musun?”

“Bu benim meşhur İtalyan tarzı spagetti sosum.”

Gözlerini kısarak baktı. “Ama biz akşam yemeğini çoktan yemiştik.”

“Biliyorum. Sosun kısık ateşte uzun süre pişmesi lazımdı. Bir gece dinlenirse daha da iyi oluyor. Aslında yarın akşam sürpriz yapmayı düşünüyordum.”

Babası başıyla, “İyi fikir, prenses.” Charles’e dönüp sırtıttı. “Seni gördüğüme sevindim, evlat.”

“Ben de sizi.” Evlat olmayı benimsemiş gibiydi.

“Galiba buradan geçiyordun ve uğradın,” diye David sordu. Charles’in, Bloomfieldler’i ziyaret etmekten başka bu taraflarda işi olamazdı. Bunu hepsi de biliyordu.

“Sizi görmeye gelmişim,” derken Charles’in bakışları istemeden Steffie’ye takıldı. Steffie bakışlarını

kaçırmadan bir an göz göze geldiler.

“Tek sebep bu muydu?” Babası ısrarla sordu.

“Şey, şunu da Steffie’ye getirmiştım,” derken eliyle açelya saksısını işaret etti.

“Kızımdan hoşlandığını söylemek istiyorsun galiba...”

“Baba...” Steffie hemen lafa girdi. “Bir şeyler içmeye ne dersin? Kahve, çay veya hiç olmazsa bir bardak su?”

“Teşekkürler, hiçbir şey istemem. Yalnızca acaba sarmısak ve reyhan kokusunu ben hayalimde mi görüyordum yoksa gerçek mi diye görmeye gelmişim. Artık sizi başbaşa bırakayım.”

“Odana kadar geleyim,” dedi Steffie.

Sandalyeden kalkmak ve bir iki adım atmak onu adamakıllı yormuştu.

“Saçma,” diye itiraz etti. “Senin misafirin var. Charles buraya beni görmeye gelmedi. Kendisi de itiraz etti zaten. Sana şu güzel çiçeği getirebilmek için bir bahaneydim galiba ben.”

“Lütfen, benimle tartışma baba.”

Babası homurdanmasına rağmen elini beline dolmasına itiraz etmedi. Charles’e dönüp seslendi. “Hemen geliyorum.”

Mutfaktan henüz çıkmışlardı ki, babası yüzünde büyük bir gülümseme ile durakladı.

Steffie babasının bu neşesine şaşırmıştı. “Seni bu kadar neşelendiren nedir bakayım?”

“Bir şey yok,” dedi babası. Hafifçe kıkırdadı. “Annen bu konuda da haklıymış. Benim için gerçekten sürpriz oldu ama olmamalıydı. Annenin her konuda

haklı olduğunu görüyorum.”

“Ne? Ne konuda haklı?”

“Sen ve Charles.”

“Amaaan baba, aramızda hiçbir şey yok. Charles ile yalnızca arkadaşız.”

“Şimdilik gerçekten öyleyse bile, bil ki durum değişmek üzeredir. Hem de yakında... pek yakında.”

“Charles buraya beni görmeye gelmedi,” diye ısrar etti. “Bana açelya getirmesi hiçbir şeyi değiştirmmez. Yeni bir reklam anlaşması yapmış. Hem eminim ki onu sana getirmişti. Ama sen uyuduğun için bana verdi.”

“Sen nasıl istersen, prenses.”

“Sen bir an önce sevgilinin yanına dön. Seni bekliyor. Hem de yıllardan beri.”

“İyi geceler, baba.”

Babasının gülümsemesi iyice belirgin hale gelmişti. “Tanrım, annen demek haklıymış.” Steffie odadan çıkarken babasının hâlâ bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordu. “Anlamalıydım Grace... Bağışla beni Grace, sana inanmadığım için senden özür diliyorum.”

Düş, sezi veya kendi deyimiyle ruhlar aleminden haber alma da olsa, babası Steffie’nin Charles ile evleneceğine kesin gözüyle bakıyordu. Aynı Valerie ve Colby’nin aralarında olacaklara baktığı gibi... Steffie ablasının ilişkisinin de, kendi ilişkisinin de bir sonuca gideceğinden pek emin değildi.

“Bir hayalet görmüş gibisin,” dedi Charles, Steffie mutfağa girince. “Ne oldu? Baban iyi mi?”

Başıyla onayladı. “A, gayet iyi, her gün biraz daha güçleniyor.”

Şu anda Charles’in bakışlarıyla karşılaşmamak için

her şeyi göze alabilirdi.

“Gerçekten sorun nedir?” diye yavaşça sordu. İlgisi şefkat doluydu ve Steffie’yi duygulandırdı. İşte onun düşlediği kişi böyle biriydi...

“Yok bir şey.” dedi kendini gülümsemeye zorlayarak, “Onu tekrar aramızda görebilmekten ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum.”

Charles onu dikkatle inceledi. “Başka bir sorun olmadığından emin misin?”

“Tabii.” Ona inandırıcı olmaya çalışarak baktı.

“Yapabileceğim herhangi bir şey varsa...”

“Yoo, teşekkürler.” Sözlerinin ters etki yapmaması için gülümsedi. “Bizim için zaten bugüne kadar çok şey yaptın. Hepimiz sana şükran borçluyuz... harika bir insansın.”

“Sanki azizmişim gibi konuştun. Hele şu anda aklımdan geçenleri bilsen beni bu kadar yüceltmezdin.” Hareket ettiğini fark etmeden Charles’i bir anda arkasında buldu. Charles ellerini Stephanie’nin omuzlarına koyarak onu kendisine doğru çekip, ellerini beline doladı. Stephanie’nin ensesine bir öpücük kondururken sanki kokusunu içine çekmek ister gibi derin bir nefes almıştı.

Steffie sıcak duygularla gözlerini kapadı ve o anın tadını çıkardı. Böyle bir şeyin gerçekleşebileceğini hayal dahi edemezdi. Şimdi bile gerçek olduğuna inanmıyordu.

Charles alçak sesle tekrar konuşmaya başladı. “Hadi, tekrar deneyelim, kabul mü? Taa ilk baştan?”

“Şey... ben ne demek istediğinden pek emin değilim.”

Usluca boynunun yanından bir kez daha öptükten sonra kollarını gevşetip onu kendine doğru çevirdi. “Merhaba, benim adım Charles Tomaselli. Anladığım kadarıyla siz de Stephanie Bloomfield’siniz. Sizinle tanışmak benim için büyük bir zevk.” Uzattığı elini Steffie sıktı. Charles’in yüzündeki ifade o kadar ciddi olmasaydı, Steffie çoktan kahkahalara boğulacaktı.

“İsminiz Charles miydi demiştiniz? Size hiç Charlie diyen olmuş muydu?”

“Nadiren. Peki size hiç Steffie diyen oldu mu?”

“Yalnızca çok küçükken,” diye alaylı konuştu. “Küçük bir çocukken.”

“Anladığım kadarıyla şehre yeni dönmüşsünüz. Orchard Valley’deki birçok değişikliği farkında olacak vaktinizin olduğunu sanmıyorum. Size çevreyi göstermek için biraz arabayla dolaşmaya ne dersiniz?”

Steffie durakladı. “Ne zaman?”

“Bugünün işini yarma bırakmamak lazım.”

“Ama biz daha henüz tanıştık.”

“Bunun sizi endişelendirmesine gerek yok. Bana güvenebilirsiniz.”

“O zaman nazik davetinizi kabul edebilirim.”

Steffie’nin elini tutarak sokak kapısına doğru yöneldi. Sanki beraber olmaları dünyanın en normal şeylerinden biriymiş gibi geldi Steffie’ye.

Charles arabanın kapısını açarak Steffie’nin binmesine yardım ettikten sonra eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. Gözlerinde de sınırsız bir mutluluk okunuyordu.

“Dün gece neredeydin?” diye Norah kahvaltıda sordu. “Julie’den döndüğümde seni her yerde aradım.”

ama evde yoktun.”

“Biraz dışarı çıkmıştım.” Ayrıntılara girmek istemiyordu çünkü babası da masadaydı, kahvesini içerken gazetelere bakıyordu. Charles ile beraber olduğunu öğrenirse yine yanlış yorumlar yapabilirdi.

İki saat şehirde dolaşmışlardı. Charles ona ayak üstü yenecek yerler ve bazı şık butikler gibi yeni açılan işyerlerini gösterdi. Aynı zamanda da yeni altı katlı kültür merkezini ve şehir dışındaki bir mesire yerini gezdirdi.

Steffie uzun zamandan beri bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Charles çok neşeli ve espriliydi ve geçmişte aralarında yaşanan olaydan bahsetmemeye özen göstermişti.

Eve döndüklerinde saat çok geç olmasına rağmen, bir yarım saat de arabanın içinde oturup sohbet ettiler.

Bütün geceyi Charles ile o gün yaşadıklarını düşünerek uykusuz geçireceğini düşünen Steffie, aksine yatar yatmaz huzur dolu bir uykuya dalmıştı.

“Steffie, Charles ile beraberdi.” Gazetesinden başını kaldırmadan babası açıkladı. “Eve geç saatte geldiler.”

“Charles Tomaselli?” Norah sanki yanlış duymuş gibi tekrarladı.

“İki kız ve bir oğlan.” David keyifle ekledi.

“Ne dedin, pek anlayamadım.” Steffie sordu.

“Sen ve Charles,” diye cevapladı. “Siz ikiniz evlenip, birkaç yıl içinde geniş bir aile olacaksınız.”

Babasıyla kavga etmemek ve de bu saçmalıklarını daha fazla dinlememek için Steffie babasına cevap vermeden, Norah’a bakarak sordu. “Şehirde yapacağım

bazı işler var, oradan da Portland'a gideceğim. İstediğin bir şey var mı?"

"Portland?" Babasının sesi yankılandı. "Ne işin var orada?"

"Doktoram ve de yarım günlük öğretmenlik işi için üniversiteye müracaat etmenin zamanı geldi sanırım."

"Ama şimdi çalışmak için uğraşman gerekmez ki."

"Ekonomik zorlukların iş bulmayı güçleştirdiğini biliyorum ama..."

"Ben ekonomiden bahsetmiyorum," diye mırıldandı. "Yazın sonuna doğru evlenmiş olacaksın. Çalışmaya başlamakla işleri zora sokman gereksiz."

Steffie yüzüne ateş bastığını hissedebiliyordu. Babası Charles ile onun evliliklerinden o kadar emin görünüyordu ki, bu da onu çılgına çeviriyordu. "Baba, beni dinler misin lütfen?"

"Hem bir kursa başlayıp, hem de işe başladıktan sonra balayı için izne ayrılman yanlış olur."

Steffie bu şakayı devam ettirmenin ne kadar doğru olduğunu bilemiyordu. Bu konu lüzumundan çok uzamıştı fakat babasına ne diyeceğini de bilemiyordu.

"Cumartesi günleri büroların çoğu kapalı olacağından pek fazla görüşme yapabileceğimi sanmıyorum ama hiç olmazsa biraz etrafı kolaçan eder, kütüphaneden birkaç isim alabilirim. Şu anda özellikle güz dönemi için hocalık alabilmem biraz zor. Ama hiç olmazsa tez çalışmalarımı başlatırım."

"Kısaca, ben ne dersem diyeyim, sen Portland'a gitmeye kararlısın, öyle mi?"

"Elbette."

"Öyleyse o işlerini bitirince biraz alışveriş yap."

bası teklif etti. “Birkaç tane gelinlik denesen iyi olur. Çünkü senin de ablanın da ihtiyacınız olacak. Hem de pek yakında.”

Norah, Steffie’yi yakından gözlüyordu ve babası mutfaktan çıkar çıkmaz konuştu.

“Ne yapacağız dersin?” Norah yalvararak sordu.

“Hiçbir fikrim yok.” O da kardeşi gibi endişeliydi. “Eğer babam bunlara inanmakta ısrar ederse...”

“Şu seninle Charles arasındaki söylentiler nedir?” Norah merakla sordu. “Senin ondan ne kadar hoşlandığını bile tam olarak bilmiyorum.”

Gazetedeki makale üzerine yaptıkları tartışmadan sonra kardeşinin böyle düşünmesi çok normaldi.

“Yalnızca arkadaşız.”

“Bence bu bile bir gelişme.” Norah ağzının içinde geveledi.

Norah’m daha başka soruları ile karşılaşmamak için Steffie hemen odasına çıktı.

Steffie tam kapıdan çıkacaktı ki babası ona yanma gelmesi için seslendi. “Biraz benimle terasta oturur musun, prenses?”

“Tabii.” Babasının yanındaki hasır koltuk eskiden annesine aitti. Steffie koltuğa oturup o hayran olduğu elma ağaçlarını seyre koyuldu.

“Şu öğretim görevlisi olmak konusunda ciddi misin?”

“Evet. Hiçbir şey yapmadan evde oturamam. Ayrıca da bu kadar tahsili boşuna yapmış olmak istemem.”

“Biraz bekle, prenses.”

Bu evlilik hikâyesi de artık sinirlerini bozmaya baş-

lamıştı. “Ama, baba...”

“Yalnızca birkaç hafta. Evine döneli daha çok kısa bir zaman oldu ve seni hemen kaybetmek istemiyorum. Senden ricam bu işi biraz geciktirmen.”

“Hemen çıkıp gitmiyorum zaten...” Bir an tereddüt etti. Babasından gerçekleri saklayamazdı. “İki hafta daha buradayım,” diye söz verdi. “Arada gidip gelirim, bu arada da planlarımızı yaparız. Daha sonra da orada bir küçük daire tutarım.”

“Charles bu akşam yemeğe gelecek mi?”

“Hayır.” Steffie onu davet etmişti ama o öğleden sonra bir iş toplantısı olduğunu ve geç saatlere kadar sürebileceğini ve yemek saatine yetişemeyebileceğini söylemişti.

“Yazık ki hazırladığın o güzel İtalyan yemeğini yiyemeyecek.”

“Bir başka sefer yiyebilir.”

“Senin yerinde olsam, ona bir tabak yemek hazırlayıp götürürdüm. Charles gibi bekâr biri her zaman ev yemeği yeme fırsatı bulamaz.”

“Bana kalırsa kendi başına işlerini bayağı iyi hallediyor.” Gülümsemesini babasından gizleyerek cevap verdi.

“Hoş bir genç adam.”

“Evet, biliyorum. Tanıdığım en yetenekli gazetecilerden biri diyebilirim. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ Orchard Valley’de kaldığına hayret ediyorum. Büyük şehirlerdeki ünlü gazetelerden birinin onu çoktan kapması gerekirdi.”

“Zaten böyle bir teklif aldı ama o burada yaşamaktan hoşlandığı için geri çevirdi. Hatta bir değil birçok

teklif aldı.”

“Sen nereden biliyorsun?” Onun birçok gazeteden teklif almış olması değil ama babasının bütün bunları nasıl bildiği onu şaşırtmıştı.

“Ben Charles’i oldukça iyi tanıyorum.” Babası cevapladı. “Son birkaç senedir bayağı iyi arkadaş olduk.”

“Doğru, şu makaleyi beraber hazırladığınızı unutmuştum.”

Babası, hayır, anlamında başını salladı. “O hikâyenin aşağı yukarı her kelimesini Charles yazdı. Benim bütün yaptığım, birkaç ayrıntı öğrenmek ve ara sıra yorum yapmaktı. Hepsi o kadar.”

“Halbuki o senin çok daha fazlasını yaptığını söylüyor...”

Babası sözünü kesti. “Eminim ki Charles bana iyi bir damat olacak.”

“Baba, yeter lütfen.” Steffie ağzının içinde geveledi.

“Nedir yeten?”

“Charles ile evleneceğime dair konuşmanı istemiyorum artık.”

“Neden konuşmayacak mışım?” Sesinde kırgınlık okunuyordu. “Sebeup ne, prenses. Belli ki senelerdir seni seviyordu. Ama ben körmüşüm ki fark edememişim. Halbuki şimdi her şey gün ışığı gibi meydanda. Sen İtalya’ya gittikten sonra, sık sık seni sormak için bize uğramaya başladı. Ama o kadar kurnazca davranmıştı ki, sizi dün akşam beraber görene kadar onun seni böyle si sevdiğini düşünememiştım.”

“Biliyorum, ama...”

“Senin de hiçbir fikrin yok değil mi?” Babası gü-lerek ve neşeli bir şekilde konuştu. “Seni suçlayamam, çünkü ben de düne kadar anlayamamıştım.”

Babasının anlattığına bakılırsa Charles son üç se-nedir onu adım adım izliyordu. Steffie buna elbette inanmıyordu. Onun yüzünden buralardan uzaklara git-mişti. Charles onu aşağılamış, onunla alay etmişti, ba-bası hangi sevgiden bahsediyordu?

“Annen senin Charles ile evleneceğini söylediğin-de...”

“Lütfen, baba.” Steffie neredeyse ağlayacaktı. “Ben Charles ile evlenecek falan değilim.”

Babası gözlerini kısarak dikkatlice onu süzdü. “Ne-yin var senin, prenses? Onu seviyorsun, doğru değil mi?”

“Öyleydi... ama o çok uzun zaman önceydi. O za-man genç ve çok da saftım.” Onun ne derece saf oldu-ğunu babası hayal bile edemezdi.

Charles’in evinde banyo küvetinin içinde bütün cildi kuru üzüm gibi buruşuk bir hal alana kadar oturduğu gün başına gelenlerden sonra bile pes etmemişti. Özel-likle de o Charles için böyle yanıp tutuşurken içindeki bir his Charles’in de onu istediğini söylüyordu.

Hayır, onun böyle kolayca yakasını sıyrmasına izin vermeyecekti. Etraflıca düşünerek beraber olabilmek için bir plan daha yapmıştı. Şimdi hatırladıkça tüyle-rini ürperten bir ikinci çılgınlıktı bu.

Charles’in evindeki banyo rezaletini takiben eden haf-ta sonuydu. Charles’in bürosuna, babasının onu acele görmek istediğini belirten bir mesaj bıraktıktan sonra onu beklemek üzere ahıra gitti. Yerlere taze saman

döşedi.

Evde kimse yoktu ve Steffie evin sokak kapısının üzerine ahıra gelmesi için Charles'e not bıraktı.

Tam zamanında gelmişti. Gerçeği söylemek gerekirse son derece dakikti. Steffie'nin yalnız olduğunu görünce içeri girmekte bir an tereddüt etti ve babasının nerede olduğunu sordu. Steffie ile mesafesini koruyordu. Belki de buna sebep Steffie'nin elindeki tırmıktı.

Steffie bu buluşmanın en ince ayrıntılarını dahi planlamıştı. Sımsıkı bir kot pantolonla ekose bir bluz giymiş, blzun düğmelerinin yarısını açarak bluzu göğsünün altından bağlamıştı.

Charles'in ısrarla babasını görmek istediğini söylediğini en son hatırlıyordu. Diğer hatırladığı da aralarında geçen olaylara bir açıklık getirmek istediğinden bahsettiği idi.

Steffie zamanlamasının ne kadar iyi olduğunu düşündü. Bir yandan Charles'e babasının nereye gittiğini bilmediğini anlatırken bir yandan da elindeki tırmığı bırakıp ahırın samanların durduğu çekme katına tırmanıyordu. Tam zamanında, planladığı gibi dengesini kaybetti. Tutunmaya çalışıyor gibi yaptıktan sonra Charles'lin kollarına yuvarlandı.

Charles onu tuttuysa da vücudunun ağırlığından dengesini kaybetti ve kendilerini taze saman yığınının üstünde buldular. Bir an için ikisi de tek bir kelime söylemediler.

“Bir şeyin yok ya?” İlk konuşan Charles olmuştu, sesinde endişeden çok kızgınlık okunuyordu.

Steffie hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti ken-

dini. İlk defa Charles'in kolları arasındaydı. Ve Charles'in de ona sarılışından sanki her zaman böyle kalmayı istediği ve onu bir daha bırakmayacağı hissine kapıldı.

Steffie dikkatle onun yüzüne baktı. O da bakışlarını Steffie'nin yüzünden aralanmış dudaklarına doğru kaydırıp elleriyle saçlarını okşamaya başladı. Bir anda dudakları kenetlendi. Öpüşü vahşi ve duygu yüklüydü. O güne dek kimse Steffie'yi böyle ihtirasla öpmemişti. Steffie o anda ne hissettiklerini tahsil etmekte güçlük çekiyordu; bildiği tek şey Charles'i her zamankinden daha çok arzu ettiğiydi.

Her ne kadar öpüşü çılgıncaysa da, dokunuşları da o kadar yumuşaktı. Elleriyle Steffie'nin göğüslerini kavradığında Steffie zevkten nefes nefese kaldı. Ama Charles birden uzaklaştı.

Steffie isyan edercesine ona yalvardı. Yaşadığı heyecandan kendini kaybetmişti. Söyleyecek kelime bulamayınca içinden geldiği gibi yaptı. Onun da aşka susamış biri olarak Charles'i aynı ihtirasla öpmeye başlaması, ikisini de öyle bir noktaya sürüklemişti ki sevişmeleri sanki kaçınılmaz olmuştu. Steffie Charles'in birden ondan uzaklaşıp nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştığı anı hayatı boyu unutamayacaktı.

İlk anda Charles bir şey söyleyememişti. Steffie ilk kendisinin konuşması gerektiğini biliyordu. Başını kaldırıp ona bakarak, onunla ilk karşılaştığı andan beri hissettiklerini anlattı. Ona dürüstçe, açık açık ne kadar sevdiğini söyledi.

Charles bir müddet ona hiçbir şey söylemeden baktıktan sonra gülmeye başladı. Sanki Steffie ona bugü-

ne kadar duyduğu en komik şeyi söylemiş gibi kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Alaycı bir ifadeyle, annesini kaybetmiş bir buzağı gibi onu takip eden sevdalı bir genç kız, diğer bir deyişle onun tam aradığı kişi olduğunu söyledi. Daha kaç kere Steffie'nin onu ilgilendirmediğini söylemesi gerekirdi? Eğer bir gün hayatına bir kadın girmesine hazır olduğunu hissederse, o zaman istediği gerçek anlamda bir 'kadın' olacaktı, bir çocuk değil. Özellikle onun gibi toy bir insan değil.

Konuşmasına daha belki devam edecekti ama Steffie kendini toparlayıp dışarı fırladı ve hıçkırıklara boğulmuş bir halde eve doğru koşmaya başladı.

"Charles yıllardır seni seviyor," dedi babası. Bunları söylerken kendinden çok emindi. Steffie'yi bu lafı ile gerilere götürmüştü, ve tekrar bu ana döndürmüştü. Geçmiş ona o kadar acı veriyordu ki, onu gerilerde bırakmaktan mutluydu.

"O beni hiçbir zaman sevmedi." Üzüntüyle fısıldadı.

"Hayır, benim sevgili prensesim," diye babası karşı koydu. "İşte, yanıldığın nokta da burası."

ALTINCI BÖLÜM

“Baba, dinle beni.” Steffie aniden kalktı ve babası gözlerinden akan yaşları görmesin diye başını öbür tarafa çevirdi. “Ne yaparsan yap, ama lütfen Charles’e o konuda hiçbir şey söyleme.”

“Sana aşık olma konusunda mı?”

“Evet, o konuda da,” diye yalvardı. “Ama özellikle evlilik konusunda bir şey söyleme.”

“O konu seni rahatsız mı ediyor?”

“Evet baba, çok rahatsız ediyor.”

“Anlamıyorsun, değil mi?” diye sordu babası yavaşça.

“Bak baba, asıl anlamayan sensin.”

“Steffie, prensesim benim, kendini sadece sana mantıklı gelen şeylerle sınırlama,” dedi babası akıl almaz bir yumuşaklıkla. “Öyle yaparsan hayatın sana verebileceklerinin yarısını kaçırmış olursun.”

Steffie duygusal bir gözyaşı fırtınasına kapılmadan süratle oradan uzaklaştı. Otomobiline binip bilmediği bir yöne doğru hızla yol alırken babasının ona herhangi bir söz vermemiş olduğunu fark etti.

Steffie, Orchard Valley’e vardığında kendini toparlamıştı. Portland’a hareket etmeden önce işlerini görecektik, kuru temizlemeden giysileri alacak, kütüphane-

ye gidecek, İtalya'daki küçük dostu Mario'ya bir doğum günü kartı yollayacaktı. Cumartesi olduğundan, Main Caddesi kalabalıktı ama şansı vardı, park edecek bir yer bulabildi. Ancak, bulabildiği bu tek park yeri tam gazetenin önündeydi.

Steffie on dakikadan beri arabanın içinde oturmuş Charles ile bizzat kendisinin konuşmasının daha doğru olup olmayacağını düşünüyordu. Acaba onu babasının çılgın düşü, çöpçatanlık umutları konusunda uyarmalı mıydı?

Charles'in ön masada oturan kızla konuştuğunu gördüğünde hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Charles'in görüntüsü bile kalbini mutlulukla doldurmuştu.

Steffie ilk bakışta Charles'in Norah ile konuştuğunu sandı ama sonradan bunun olanaksız olduğunu fark etti. Ancak, gerçekten de bir benzerlik söz konusuydu. Kız sarışın ve olağanüstü güzeldi. Steffie, Charles'e bakan kızın gözlerindeki hayranlığı çok uzaktan bile görebiliyordu.

İçerideki sarışın büyük olasılıkla Charles'in sözünü ettiği o stajyerdi ve kuşkusuz Charles'e hayrandı. Steffie onu bu konuda suçlayamazdı; bir zamanlar o da aşırı düşkün kadın rolünü oynamamış mıydı?

Charles hâlâ stajyerle konuşuyordu ve eli genç kızın iskemlesinin arkasındaydı. İkisi birlikte bir şeye bakmak için öne eğildiler, başları neredeyse birbirine değecekti. Sarışın kız Charles'in söylediği bir şeye güldü ve sevgi dolu gülümseyen gözlerini ona çevirdi.

Steffie'nin onları izleyecek hali kalmamıştı. Sanki üç yıl öncesini baştan yaşıyor ve kendini ne denli saçma durumlara düşürdüğünü görüyordu. Hızla araba-

dan indi ve çantasını omuzuna attı. Gözlerini gazetesinin penceresinden uzakta tutmaya çalışarak, arabanın kapısını kilitledi. Tam oradan uzaklaşırken Charles dışarı çıktı.

“Steffie, merhaba.” Charles onu gördüğüne şaşırılmış, dahası memnun olmuş görünüyordu.

“Merhaba,” dedi Steffie suçluluk duygusuyla ama kendini neden suçlu hissettiğini de bilemiyordu. Aslında onu gözetlemek değildi amacı.

“Ne tarafa gidiyorsun?” diye sordu Charles, tayyörüne beğeniyle bakarak.

“Buradaki işlerimi hallettikten sonra Portland’a gidip üniversiteye uğrayacaktım. Er geç şehirde kendime bir daire tutmayı planlıyorum ama babam...” Duraksadı.

Charles anlayışla gülümsedi. “Ama baban bu fikri pek benimsemedi.”

“Doğru, ona iki hafta daha beklemeyeceğimi söyledim.”

“Niçin iki hafta?”

“Yani...” Birkaç saniye panikledi. Acaba Charles tahmin etmiş miydi? Acaba babası ona bir şeyler söylemiş miydi? Söylememiş olmasını umuyordu. “Ona sorman gerekecek.”

“Birkaç dakikan var mı? Seni Wendy ile tanıştırmak istiyorum. Sana sözünü ettiğim stajyer. Bart da burada. Bart’ı anımsıyorsun, değil mi?”

Steffie dudaklarını ısırdı, kararsızdı. Gazeteye son geldiğinde öc alma ateşiyle yanıyor, gözlerinde mahkeme tehditlerinin alevleri parlıyordu.

“Ne dersin? Bir öğle yemeği yiyelim mi? Saat bir-

de bir randevum var ama o zaman kadar bol bol vak-timiz var.”

Charles kolunu sıkıca kavrayıp onu içeri doğru yö-nelttiğinde Steffie hâlâ kararsızlık içindeydi. Aniden ra-hatladı; her şeye rağmen onunla, iki randevu arasına sıkıştırılmış birkaç dakika geçirmek bile reddedilmeyecek kadar değerliydi.

Belki de hayal gücü onu oyuna getiriyordu ama ga-zetede çalışanlar onu gördüklerine memnun görünüyor-lardı. Birisi Orchard Valley’e geri döndüğüne memnun olduğunu söyledi. Baskı işleriyle uğraşan Bart babası-nı sordu. Wendy’nin bile onu sevmiş görünmesi Stef-fie’nin suçluluk duygusunu artırdı.

“Saat birde dönerim,” dedi Charles Steffie’yi çı-kış kapısına doğru götürürken.

“Ama...” Charles’in bakışı Bart’ın birden susma-sına neden oldu.

Sonra, “Vaktinde geri döneceğim,” diye söz verdi Charles. “Nereye gitmek istersin?” diye sordu.

“Senin için neresi uygunsa.”

“Half Moon’da şimdi sandöviç de yapıyorlar. Ne dersin?”

“Harika.” Steffie İtalya’ya gitmeden önce Clari-on’dan biraz aşağıda bulunan Half Moon sadece çay ve kahve servisi yapan küçük bir yerd.

Charles siparişlerini verirken Steffie de masa bul-du. Birkaç müşteri onu selamladıktan sonra babasını sordular ve Steffie kısa sürede rahatlamıştı. Çevresin-dekilerle şakalaşıp gülüştüğünü fark etti.

Charles elinde hindili sandviçler ve kahve ile masa-ya geldiğinde Steffie kente gelirken kafasında dolaşan

rahatsız edici düşünceleri unutmuş olarak mutlulukla ona gülümsedi.

“Baban bu sabah nasıldı?” diye sordu Charles. İçindeki salata ve domates parçaları düşmesin diye sandöviçini iki eliyle sıkıca tutuyordu.

“Her zamanki gibi huysuz.” Dik kafalı ve zaman zaman da mantıksız diye düşündü ama söylemedi. Charles’i uyarmaya karar verse bile, şimdi bunun sırası değildi. En azından, karşı karşıya oturdukları bu rahat, neşeli, her şeyin güzel olduğu ortamda değil.

Bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Kursesiz mutluluklar asla uzun sürmez, diye düşündü. Charles de sanki zamanın geçmesini istemiyordu.

Steffie onunla gazeteye kadar yürüdü. “Yemek için teşekkür ederim,” dedi gazetenin önüne vardıklarında.

“Seni ararım,” dedi Charles, Bart kolundaki saate bakarak onlara doğru gelirken. Sonra da, “Tamam, tamam,” dedi sabırsızlıkla. Steffie’ye doğru döndü. “Yarın uygun mu?”

“Evet,” dedi Steffie başını heyecanla sallayarak.

Yarın... o kadar uzak değildi ama yine de ona bir ömür gibi geliyordu.

Valerie gidiyordu. Steffie onunla konuşmayı denemiş, ona aşktan kaçmanın hiçbir işe yaramayacağını anlatmaya çalışmıştı; nereye giderse gitsin bu aşk onunla birlikte olacaktı.

Pazar sabahı, tam Valerie gitmeye hazırlanırken, Colby aniden çıkageldi. Steffie daha önce bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Aşkın gücü konusunda tüm okudukları, inandıkları doğruymuş gibi geldi ona. Colby bunu kanıtlayacaktı.

Ancak, çok kısa bir süre sonra Colby'nin oraya Valerie için gelmediği anlaşıldı. Valerie'nin o öğleden sonra gideceğini anlamamıştı bile ve bunu duyunca da, kaçınılmaz olanla karşılaşmış gibi durumu kabullenmişti. Onu durdurmaya niyetli görünmüyordu.

Valerie'nin gitme vakti geldiğinde Steffie gözyaşlarını tutamayacağını düşündü. Aşkın engelleri aşma, gücüne inanmayı o kadar çok istiyordu ki.

Valerie herbiriyle ayrı ayrı vedalaşmış ve sonra omuzları dik, terastan inip arabasına doğru yürümüştü. Sonra, tam ayrılmadan önce, dönüp Colby'ye baktı.

Steffie ablasının gözlerinde gördüğü anlamlı bakışı, hiçbir zaman unutamayacağını düşündü. Colby'ye veda etmek... ve son bir kez teşekkür etmek için elini uzatmıştı. Valerie'nin bakışı aşk ama aynı zamanda da asalet ve kabullenme duygusu doluydu.

Valerie uzaklaşırken Steffie kızgınlık ve acı dolu duygularını değerlendiriyordu. Ablasının arabasının arkasından gözlerini ayıramayan Colby'ye döndü. Colby'nin gözlerindeki derin acı ona saldırmasını engelledi ve bu acının derecesini kavradığında içindeki kızgınlık yerini acımaya bıraktı.

"Gitti," diye mırıldandı Colby.

"Geri dönecek," dedi babası, Steffie'yi çileden çıkaran o kendinden emin ifadesiyle.

"Hayır," dedi Steffie sesi titreyerek. "Dönmeyecek. En azından uzunca bir süre."

Bu arada birkaç acı gerçeği daha söylememelik edemedi ve sonra da ne babasına ne de Colby'ye daha fazla dayanamayacağını fark ederek hızla eve girdi. Az sonra Norah da peşinden geldi, Norah ağlıyordu.

“Rowdy Cassidy ile evlenecek,” diye sızlandı Norah. “İşin kötüsü, onu sevmiyor bile.”

“O halde, niye Valerie’nin böyle saçma bir şey yapabileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Steffie. Valerie, Colby Winston’u kaybettiğine çok üzülüyor olabirdi ama sevgisiz bir evliliğe girişmezdi.

“Ama anlamıyorsun,” dedi Norah ağlayarak, “Rowdy ona aşık. Valerie buraya geldiğinden beri her gün onu aradı ve çiçek yolladı... ve Valerie şu anda o kadar hassas ki. Büyük bir yanlış yapmasından korkuyorum.”

Steffie, “Valerie böyle bir aptallık yapmaz,” diye teselli etti kardeşini. Valerie kendini işiyle avutmaya çalışacak ve her şeyi bir köşeye itecekti. Böylece pişmanlık duymaya, geriye bakmaya veya anıları tazelemeye fırsatı olmayacaktı.

Bir saat sonra, Steffie, inatla terasta oturmaya devam eden babasına bir bardak buzlu çay götürdü. Babası sallanan iskemlesine oturmuş endişeli endişeli yola bakıyordu. “İkisi de dönecekler,” diye yineledi.

Steffie onun hayallerini yıkmamaya çalıştı. Gece olduğunda babası ister istemez gerçeği kabul etmek zorunda kalacaktı.

Valerie gittikten on dakika sonra Colby de gitmişti. Birini takip ediyormuşçasına hızla hareket etmemiş ve şehre döndüğü konusunda şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmamıştı.

“Sözlerime kulak ver,” dedi babası kendinden emin. “Valerie ile Colby hazıranda evlenecekler.”

“Baba!”

“Seninle Charles de onlardan birkaç hafta sonra.

Kızlarımın üçü de bu yaz evlenecekler. Bundan ismim gibi eminim.”

Neredeyse boğulacaktı, ama kendine hakim olarak babasıyla tatsız bir tartışmaya girmedii.

Sinirlerini yatıştırmak için biraz hareket ihtiyacı olduğunu düşünerek Princess'i eyerledi. Ancak, genelde yumuşak başlı olan kısırak, sanki Steffie'nin ruh halini anlamış gibi otlağın arasındaki yoldan rüzgâr gibi inerek taşlı tarlayı geçip kayalığın kenarında durdu. Daha önce Fury'nin onu getirdiği yere gelmişlerdi.

Vadiden aşağıları seyrederek Valerie'yi ve tabii Colby'i de düşünürken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Charles ile kendi ilişkisinin nasıl feleketle sonuçlandığını anımsıyor ve inatçılığı sonucu üç yıl önce tüm şansını nasıl yitirdiğini düşünüyordu. Şimdi Charles ile kendisi için, çok zayıf da olsa, yeni bir başlangıç olasılığı görünüyordu. Ancak bu, Valerie için söz konusu değildi...

Eve geri döndü ve tam Princess'in terini silip onu ahırdaki bölmesine götürürken Charles göründü. “Buradan bir sesler duydum gibime geldi.” Ahırın kapısında durmuş, elleri belinde gülümsüyordu.

“Charles.” Onu gördüğüne şaşırmaması gerekirdi. Kendisini arayacağını özellikle vurgulamamış mıydı?

“Baban ata binmeye gittiğini ama erken döneceğini söyledi.”

“Çok bekledin mi?”

“Yok. Baban beni eğlendirdi.”

“Hâlâ terasta mı oturuyor?”

“Ben geldiğimden beri hiçbir yere kıpırdamadı.”

Keyfi kaçan Steffie başka tarafa baktı. “Ben de

bundan korkuyordum. Valerie gitti, babamsa orada çok uzun oturursa geri geleceğini sanıyor.”

Charles kaşlarını çattı. “Bir şeyler mi oluyor? Bir sorun mu var?”

“Hayır,” diye cevap verdi aceleyle Steffie. Belki de fazla acele etmişti çünkü Charles gözlerini kuşkuyla kıstı. “Yani endişe etmeni gerektirecek bir şey yok. Babam Colby ile Valerie’nin öpüşüp barışacaklarına içtenlikle inanıyor. Bunun gerçekleşmeyeceğini ancak akşam yemeğinde kabul etmek zorunda kalacak.”

Belki sinirli ve telaşlı olduğundan, belki de sadece önüne bakmadığından Steffie’nin ayağı bir saman balyasına takıldı ve sendeledi.

Kendini doğrultmak için kollarını ileri doğru atmasına rağmen iş işten geçmişti. Dengesini tümüyle kaybetmeden Charles onu belinden kavradı. Sonra da kendini öne attı ve birlikte düştüklerinde altta kalarak düşüşün tüm hızını kendi üstüne almış oldu.

Sanki son üç yıl buharlaşmıştı. O zaman da tam aynı pozisyonda düşmüşlerdi. Steffie yüreği çarparak kendini onun üstüne atmıştı. Ancak bu kez durun onun çabaları sonucu oluşmamıştı.

İkisi de nefes nefeseydi. Steffie’nin içinde binlerce karmaşık duygu çarpışıyordu ve hızla kalkıp uzaklaşmak için kollarıyla genç adamı itti. Ancak, belini saran Charles’in kolları, onu sıkıca tutuyordu.

“Galiba bunları daha önce de yaşadık,” dedi Charles Steffie’nin gözlerinin içine bakarak.

“Ben...” Aniden sustu ve başını salladı.

“O gün olanları hatırlamıyor musun?”

Konuşmak yerine yine başını salladı.

Ona bakamazdı, hislerini gözlerinden okumasına izin veremezdi. “Bırak da gideyim,” diye yalvardı, sesi güçsüz, gözleri sıkıca kapalı.

“Daha değil.”

Steffie çırpındı ama Charles kollarını gevşetmeden onu sıkıca tuttu. “O günden söz edelim.”

“Hayır,” diye haykırdı. Serbest kaldığı anda ayağa kalktı. Bileğini burktuğunu fark etmemişti. Ama ağırlığını sol ayağının üstüne verince bıçak gibi bir acı duydu. Destek için ahırın kapısına dayanırken inlemesini bastıramadı.

“Yaralanmışsın,” dedi Charles, hemen ayağa kalkarak. Koluyla beline sarıldı.

“Çok önemli olmadığından eminim. Bileğimi burkmuş olmalıyım pek ağrııyor,” diye bir yalan uydurdu.

Başka bir söz söylemesine fırsat vermeden Charles onu kucağına aldı.

“Charles, lütfen,” dedi kızmaya başlayarak. “Çok iyiyim. Sadece hafif bir burkulma, o kadar. Bütün bunlara hiç gerek yok.”

Charles hiç cevap vermedi ve ahırdan dışarı yöneldi.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Bileğinin üstüne hemen buz koymalıyız.”

“Bu mağara adamı taktiklerinden hiç hoşlanmadığımı bilmeni istiyorum.”

“Bak bu çok kötü işte.” Arka kapıya vardıklarında Charles nefes nefeseydi ve bu Steffie’yi daha da kızdırmıştı. “Hemen beni yere bırak,” dedi sertçe.

“Bir dakika.” Biraz çabaladıktan sonra kapıyı açmayı başardı ve sonra fazla nezaket göstermeden onu sandalyenin üstüne bıraktı. Bana un çuvalı muamelesi

yapıyor, diye düşündü Steffie kızgınlıkla. Buzluğu açmış buz kalıplarını çıkarıyordu.

Ağrıyan ayağını öbür dizinin üstüne koydu ve tam ayakkabasını çıkaracakken Charles onu durdurdu. “Ben çıkarırım ayakkabımı.”

“Charles, saçmalıyorsun.”

Charles cevap vermedi ve büyük bir dikkatle ayakkabısını ve çorabını çıkardı. Bileğini yoklayan parmakları son derece yumuşaktı ve Steffie onun bu dokunuşundan tuhaf bir utanç duydu.

“Söyledim ya, artık ağrımıyor,” diye devam etti. “Ya çok çabuk kalktım ya da ayağımı ters bastım. Artık hiçbir şeyim yok.”

“Ayağa kalkmaya çalış.”

Steffie ayağını yavaşça yere basarken Charles de elini beline dolamış ona destek oluyordu. “Gördün mü?” dedi hem kendinden emin hem de utanarak. “Galiba hiçbir şey olmamış.”

“Ben senin yerinde olsam o kadar emin olmam. Hele bir yürümeyi dene.”

Döşeme çıplak ayağına serin geldi. Alt dudağını ısırarak dikkatle bir adım attı. Çok hafif bir sancı hissetti. Yine denedi. Sonuç aynıydı. “Gördün mü?” dedi. “İyiyim.” Ve sonra söylediklerini kanıtlamak ister gibi mutfakta dolaşmaya başladı.

“İyi.” Charles buz kalıplarını buzluğa geri koydu ama kaşları çatıktı.

“O kadar mutsuz olmana gerek yok,” dedi Steffie alaycı bir tavırla çorap ve ayakkabısını giyerken.

Charles genç kıza baktı ve sonra yavaşça, şehvetle gülümsedi. “Erkekleri öpmekten kaçmak için çok da

hice manevralar duymuştum ama..." Gerisini getirmeden yanına oturdu ve genç kızın sandalyesini yanına çekti. Yüzyüzdiler ve o kadar yakındılar ki dizleri birbirlerine değiyordu.

Charles'in elleri omuzlarını kavrarken Steffie gözlerini kapattı. Genç adamın nefesi sıklaştı ve Steffie'nin adını fısıldadı. "Steffie," dedi öne eğilip dudaklarını dudaklarına değdirerek.

Steffie korkuyordu hem bu öpücükten hem de kendi tepkisinden. Aynı zamanda duyduğu büyük bir heyecanı da önlemeyemiyordu. Charles bunu hissetmiş olmalıydı ki, öpücüğü şefkat dolu bir okşayıştan ateşli bir sahiplenmeye dönüştü.

Charles inledi ve Steffie onun duyduğu arzudan titredi. Elleriyle genç adamın göğsünü okşadı, sert kaslarını hissetmekten büyük bir mutluluk duyarak kendini tümüyle onun öpüşüne bıraktı.

Charles omuzlarını kaldırarak birden uzaklaştı. Steffie şaşkınlıkla gözlerini açtı ve uzun süre gözgöze bakiştılar.

Genç adamın elini uzatarak saçını okşaması Steffie'yi çok duygulanıyordu.

Charles kollarını uzattı, Steffie'yi belinden kavrayarak kaldırdı kucağına oturttu. Steffie itiraz edemedi Charles'in dudakları yine onunkileri bulmuştu.

Bu kez öpücüğü yumuşak ve şefkatliydi. Bundan önceki ne kadar şehvetliyse, bu kez o denli yumuşaktı. Genç kız tüm direncini kaybetti ve Charles'in kolları arasında eridiğini hissetti.

"Olanlar konusunda konuşmak istiyorum," diye fısıldadı Charles.

Steffie onun neden söz ettiğini biliyordu ve bu konuda konuşmaya hiç niyeti yoktu. Yıllar önce ahırda olanlar şimdi bile konuşulamayacak kadar acı veriyordu ona. “O geçmişte kaldı.”

“Ama aramızda halletmeliyiz o işi.”

“Hayır,” dedi Steffie, uzun ve arzulu bir öpücükle dikkatini başka tarafa çekmeye çalışarak.

Öpüşmeleri bittiğinde Charles’in sesi sertti. “Steffie, gelecekte söz etmeden önce geçmişini açıklığa kavuşturmak zorundayız.”

“Unuttun mu, daha yeni tanıştık.” Her şeyi baştan başlamalarını teklif eden o olmuştu.

“Dinle beni...”

“Daha değil,” diye yalvardı Steffie. Ona o denli acı veren bir anı yine yaşamak istemeyen yüreği, belki de asla diyordu.

“Yakında.” Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırarak yüzüne sayısız öpücük kondurdu.

“Belki,” dedi Steffie isteksiz.

Birden bire bir kahkaha bu mutluluk bulutunu deldi. En azından Steffie bunu bir kahkaha olarak algılamıştı. Sesin terastan geldiğini anlaması uzun sürmedi. Herhalde babasıydı. Ne olabileceğini anlamadığından Charles’den yavaşça uzaklaştı.

“David mi gülüyor?” diye sordu Charles.

Steffie omuz silkti. “Ne olduğuna gidip bir bakayım.”

Charles başıyla evet dedi ve el ele terasta yürüdüler.

“Baba?” dedi Steffie yavaşça. Onları gördüğü an babası daha çok gülümsedi. Bakışları hâlâ birbirlerine kenetlenmiş ellerine takıldı ve gözlerinde bir ışıltı belir-

di. “Buzluğa bir bakın lütfen. Aman tanrım, keşke bunu daha önce düşünseydim.”

“Buzluk mu?” diye tekrarladı Steffie Charles’e bakarak ve babasının akımı kaçırmış olabileceğini düşünerek. “Niçin buzluğa bakmamı istiyorsun?”

“Bu gece akşam yemeği için özel bir şeyler hazırlamamız gerekecek. Bu gece bir kutlama var!”

Steffie şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Ne tür bir kutlama?”

“Ailede bir düğün olacak.”

Steffie için için homurdandı. “Baba...”

“Benimle tartışma prenses, buna vaktimiz yok.”

“Ama Baba...”

“Orada görmüyor musun?” dedi babası yolun en uzak noktasına işaret ederek. “Ben sana söylememiş miydim?”

Steffie baktı ama ufukta zorlukla fark edilebilen bir toz bulutundan başka bir şey göremedi.

“O ikisi konusunda tüm umutlarımı yitirmek üzereydim,” dedi babası kıs kıs gülererek. “İkisi de çıkarlarına ters düşecek kadar inatçı. Kabul etmeliyim ki bir an için beni de kuşkuya düşürdüler, ama annen haklıydı. Ondan kuşkulanmamalıydım.”

“Baba, tanrı aşkına, neden söz ediyorsun sen?”

“Ablan ve Colby’den. Bak eve dönüyorlar işte.”

Steffie yine yola baktı. Bu kez arabanın markası ve rengi konusunda hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Colby eve dönüyordu. Aslında yanında kim olduğunu göremiyordu ama onun da ablası olduğundan emindi artık.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yatağın üzerinde bağdaş kurup oturmuş olan Valerie, “Şimdi bile inanamıyorum,” dedi. Steffie ile Norah yatağın öbür ucuna oturmuş onu dinliyorlardı.

“Colby gerçekten otoyolda peşine mi düştü?” diye sordu Norah merakla.

“Gerçekten de beni izlemesi çok romantikti. Dediğine göre kendini otoyolda bulmadan önce böyle bir niyeti olduğunun o da farkında değilmiş.”

“Her şeyi hallettiniz mi?” diye sordu Steffie. Norah’ın ona anlattıklarından ve Valerie’nin bazı sözlerinden evlilikleri konusunda daha pek çok engel olduğunu biliyordu.

“Olabilirdi çok şeyi halletmeye çalıştık. Uzlaşma sağlamak çok büyük bir çaba gerektirdi. CHIPS’i arayıp Rowdy Cassidy ile görüşmem lazım. Sanıyorum ki onu Oragon’da şirketin bir şubesini açmak konusunda ikna edebilirim. Bu bölge için araştırma çalışması yapmıştı. Sadece bunun başına geçebilecek uygun kişiyi bulmayı bekliyordu. Aklında ben yoktum ama bunu bana vermenin çok büyük bir sorun olacağını sanıyorum. Ancak...” Bir an duraladı. “Belki de bu konuyu yüz yüze görüşmemizde yarar vardır.”

“Colby çalışmaya devam etmeni kabul ediyor mü?”

Norah'ın sesinde kuşku vardı.

“Evet. Çünkü buna ihtiyacım var. Kuşkusuz evde oturup, akşam hastaneden geldiğinde onu şımartmamı yeğler ama hiç değilse böylece birbirimizi karşılıklı şımartmayı öğrenme olanağımız olacak.”

“Senin adına o kadar mutluyum ki.” Steffie ablasını kucaklamak için öne doğru eğildi. Valerie'nin gözlerinde Steffie'nin daha önce hiç görmediği içten gelen bir mutluluk okunuyordu. İki kişi birbirlerini severse, bu mutluka yüzlerine ve bakışlarına yansiyordu.

“Evlenmeye karar verdik, Colby düğünün olabileceğince erken olmasını istiyor,” diye devam etti Valerie. “Umarım herkes hızlı ve çok çalışmaya hazırdır çünkü düğünümüzü gelecek ay yapmayı planlıyoruz.”

“Gelecek ay!” Norah'ın gözlerinde şaşkınlık vardı.

“O kadar beklemesini sağlayabildiğim için şanslıyım. Colby'ye kalsa bu gece Las Vegas'a uçup işi bitirmemizi istiyordu.”

“Mümkün değil,” diye bağırdı Steffie ile Norah.

“Asla duygusal olabileceğimi düşünmemiştim,” dedi Valerie sıkılgan. “Ama sonra fark ettim ki büyük, şık bir düğün istiyorum. Kısa sürede böyle bir şey organize etmem koşuluyla, bu isteğimi geri çevirmeyecek kadar çok seviyor beni Colby. Zaten o bir konuda karar verdikten sonra hiç kimse onu durduramaz.”

Steffie kendi kendine gülümsedi. Dr. Colby Winston bir sürprize hazırlıklı olmalıydı. Valerie organizasyon konusunda Birleşmiş Milletler'i yönetecek kadar yetenekliydi. Ona düğünü hazırlaması için bir ay verdiğine göre, Valerie hem olağanüstü bir düğün organize edecek hem de boş zamanı bile kalacaktı.

Bu kadar kısa süre sonra bir düğün olması tüm ailenin bir hareket fırtınası yaşayacağını gösterirdi. Ama bu Steffie'nin işine geliyordu. Üzüntüler, endişeler geçmişte kalmıştı.

“Son zamanlarda sık sık Charles ile görüşüyorsunuz, değil mi?” diye sordu Norah merakla Steffie'ye bakarak. “Belki de çifte düğün hazırlayabiliriz.”

Valerie, bu fikri benimsemişçesine, Steffie'ye gülümsedi.

“Charles'i o kadar da çok görmüyorum,” diye cevap verdi Steffie çenesini kaldırarak. Savunmaya geçtiğini fark etti. “Aslında galiba sık sık görüştük son zamanlarda. Ama evlilikle ilgili hiçbir şey konuşmadık.”

“Ben her zaman Charles'i beğenirim,” dedi Norah dikkatle Steffie'ye bakarak. “Yani, biraz cesaret ver-se ona aşık olabilirim. Ben burada oturuyorum, siz ise gelip gidiyorsunuz ve bir iki hafta içinde kentin en gözde bekârlarını kapıyorsunuz.”

“Ben mi?” dedi Steffie. “Sanki olmuş bitmiş bir işmiş gibi konuşuyorsun.”

“Sen ona aşıksın,” dedi Valerie yavaşça.

Steffie cevap vermedi. Charles'e olan duygularını açıkça kabul etmeye yanaşmıyordu. Genç adamın ona ciddi bir sevgi duyduğu konusunda kendini kandırması çok kolay olurdu. Ama hiçbir zaman bu konuda bir söz söylememişti.

Yine de, içinden bir ses bir şeylerin var olduğunu söylüyordu. Ama bir değil üç kez kendini onun gözünde aptal yerine koyduğunu unutamıyordu. Aptal durumuna düşmüştü çünkü o seviyordu ama genç adam

aynı duyguları paylaşmıyordu.

“Charles’in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum,” dedi Steffie yumuşak, sakın bir sesle.

“Şaka ediyorsun!” diye bağırdı Norah.

“Steffie, onun ne düşündüğü apaçık ortada,” diye ekledi Valerie.

Steffie omuz silkerek söylenenleri kulak ardı etti. “Anladığım kadarıyla sırf Norah’a yakın olmak için benim etrafımda dönüyor.”

“Charles mi? Olanaksız.” Norah ve Valerie kahkahalarla gülmeye başladılar.

“Yani onunla çıkarsam sana dert olmayacağını mi söylemek istiyorsun?” diye Norah alayla, Valerie’ye göz kırptı. “Tabii, istersen.” Söylememekle birlikte, Norah Charles’e beş metrede daha fazla yanaşsa Steffie onu boğazlayabilirdi.

“Umarım şaka ediyorsundur,” dedi Norah başını sallayarak.

“Neler olduğunu çok önceleri anlamalıydım. Nasıl bu kadar kör olduğumu bilemiyorum. Charles ile babam sen gittikten kısa süre sonra arkadaş oldular. İyi arkadaş hem de.”

“Bu hiçbir şeyi ispatlamaz,” diye ısrar etti Steffie. Umutlarının desteklenmesine gerek yoktu ve kardeşlerinin bu konuda kötü niyetli olmadıklarını biliyordu.

“Haklısın, eğer her gelişinde seni sormasaydı pek bir anlamı olmayabilirdi,” dedi Norah. “Ama şunu da kabul etmeliyim ki, bu sorularını üstü kapalı sormaya da özel bir özen gösteriyordu.”

“Şimdi sen sözünü edince hatırladım. Ben ne zaman Charles ile konuşsam her zaman Steffie’nin sö-

zünü ederdik,” dedi Valerie düşünceli. “Benim de anlamam gerekirdi.”

“Sen kendini Colby’ye o kadar kaptırmıştın ki gözün başka bir şey görmüyordu,” dedi Norah alaycı bir biçimde içini çekerek. Kollarını kavuşturarak dizlerinin üstüne koydu. “Sakın beni yanlış anlamayın. İkiniz için de çok memnunum ama keşke ben de aşık olsaydım. Daha sıra bana gelmedi mi acaba?”

“Siz de sonuç çıkarmakta amma da acelecisiniz,” dedi Steffie. Onun durumu Valerie’ninkinden farklıydı. Charles ile daha böyle kesin bir söz devresine gelmemişlerdi ve büyük olasılıkla da hiç gelmeyeceklerdi. Üç yıl önce yaptığı o saçma hareketler Charles’in ona karşı varsaydığı duygular yüzündendi. Bir daha böyle saçmalıklar yapmak istemiyordu.

Steffie salı günü öğleden sonraya kadar Charles’i bir daha görmedi. Charles’in bu süre boyunca onu aramamış olmasına hiç şaşırmamıştı çünkü haftanın ilk günlerinde gazetenin hazırlıklarıyla ne kadar meşgul olduğunu biliyordu.

Valerie ile Steffie çiçekçiye gitmek için kente inmişlerdi. Valerie düğündeki hakim rengin ilkbahar renkleri olmasına karar vermiş ve Norah ile Steffie’nin elbiselerinin kumaşını da buna göre seçmişti.

Valeri arabasını çiçekçi dükkânına en yakın yere park etti. Gazetenin bürosu yolun tam karşı tarafında olduğundan, merakla o tarafa doğru bakmak onun için çok doğal bir hareketti.

“Son günlerde Charles ile konuşmadın değil mi?”

“Gazeteye çok meşgul.”

“Şimdi durup bir merhaba demeye vaktimiz var. Benim çiçekçiyle biraz konuşmam lazım, sen de istersen bu fırsattan yararlanabilirsin.”

Charles’i içinde rahatsız etmek istemiyordu. “Başka zaman,” dedi ilgilenmez görünmeye çalışarak. Aslında onu görmek için, içinde karşı konulması olanaksız bir arzu vardı. Valerie’ye düğün hazırlıklarında yardım etmek uzun süredir gömdüğü bazı duygularını su yüzüne çıkmasına neden olmuştu. Bir aile sahibi olmayı, ömrü boyunca birlikte yaşayacağı ve seveceği bir kocası olmasını istiyordu.

Bir kocası... kafası bu sözcüğe takılmıştı. Kocası olarak hayal edebileceği tek bir insan vardı, o da Charles idi. Yaptığının yanlış olduğunu bile bile Steffie yine hayal kurmaya başlamıştı. Charles ile evlense hayatının nasıl olacağı konusunda fanteziler kurmaya başlamıştı. Bu düşünceleri aklına soktukları için kardeşlerini suçlamak istiyor ama yapamıyordu. Bu hayal ve fanteziler yıllardır kafasının içindeydi.

Bir saat sonra, tam Steffie ile Valerie çiçekçiden çıkarken Charles de bürosundan çıkıyordu.

Steffie içgüdüsel olarak karşı kaldırıma, Charles ile Wendy'nin konuşmaya dalmış yürüdükleri tarafa baktı. Bir şeyler Charles'e Steffie'nin orada olduğunu hissettirmiş olmalıydı çünkü birden o tarafa döndü ve onu görünce yüzü içten bir gülümsemeyle aydınlandı.

Steffie rahatladı ve el salladı. Charles de el salladı ve sonra Wendy'ye bir şeyler söyleyip koşarak yolu geçti ve Steffie ile ablasına yaklaştı.

“Merhaba,” derken bakışları Steffie’ye takılmıştı. Valerie’yi neredeyse fark etmemişti.

“Merhaba.” Onun karşısında bu denli utangaç davranması çok saçmaydı. “Uğrayıp merhaba diyecektim ama çok meşgul olabileceğini düşündüm.”

“Sen söz konusu olunca asla meşgul olamam.” Gözlerinde yumuşak bir sevgi ve mutluluk vardı.

“Gördün mü?” diye fısıladı Valerie, Steffie’nin kulağına. Sonra da yüksek sesle, “Yapmam gereken bazı işler var, siz ikiniz isterseniz biraz konuşun,” dedi.

Charles saatine baktı. “Benimle büroya gelmek ister misin?”

“Tabii.” Caddenin ortasında amuda kalkmalarını bile teklif etmiş olsaydı Steffie razı olacaktı.

Valerie saat kulesine bir göz attı. “Arabada buluşmaya ne dersin? Saat...”

“Yarım saat sonra,” dedi Charles elini Steffie’nin eline doğru uzatarak. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

“İyi, yarım saat sonra görüşürüz, Steff,” dedi Valerie ve neşeye yoluna devam etti. Hızlı hızlı yürüyor, arkasına bakmıyordu.

Charles ile Steffie el ele tutuşup yolu geçerek büroya doğru yürüdüler. “Bunu daha sonraya saklıyordum ama hazır fırsat çıkmışken şimdi de olabilir.” Charles Steffie’yi içeri aldı, masalarında işlerine dalmış çalışanların arasından geçerek kendi masasına kadar götürdü.

Steffie neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Çıka çıka karşısına Clarion’un ikinci sayfasının provası çıkmıştı.

“Besbelli anlamadığım bir şeyler oluyor,” dedi Steffie bir süre sonra. “Punto mu değişmiş?”

“Hayır, yıllardır aynı puntoyu kullanıyoruz.” Kollarını kavuşturdu ve masaya dayandı, kendinden son derece memnun görünüyordu.

“Bana bir ipucu versene,” dedi Steffie biraz şaşır-mış bir halde.

“Gazetenin künyesine bir göz atmam önerebilirim,” dedi gözleri ışıklar saçarak.

“Künyeye mi?” dedi düşünceli ve gazetede çalışan-ların ve yaptıkları işlerin listesine göz gezdirdi.

“Tamam, okuyorum. Charles Tomaselli, yayıncı ve genel yayın yönetmeni. Roger Simons...”

“Orada dur,” dedi Charles elini kaldırarak.

“Yayıncı,” diye yineledi. “Bu yeni işte. Ne demek bu?”

Charles’in yüzündeki gülümseme bütün bir noel ağacını aydınlatabilirdi. “Güzel Steffie bu şu demek; Orchard Valley Clarion’un sahibi Charles Tomaselli’-dir...”

“Bu harikulade bir şey Charles!” Kollarını açıp ona sarılma isteğini bastırmaya çalıştı ama bu çok zordu.

“Rüyalarımın yanında bir de ipotek söz konusu,” dedi Charles biraz sıkıntılı. “Pek çok kişi tüm geleceğimi ölmekte olduğu söylenen bir iletişim aracına bağ-lamamın yanlış olduğunu söylüyor. Gazete satışları tüm ülkede büyük düşüş gösteriyor.”

“Clarion’un satışları düşmeyecek.”

“Ben bunu sağlayabildiğim sürece düşmeyecek.”

Yüreği mutluluktan uçacak gibiydi. Charles’in işi-ne ne kadariçok sevdiğini, bu işe ne denli bağlı oldu-ğunu biliyordu. “O kadar heyecanlıyım ki.”

“Ben de,” dedi Charles gururlu. “Bence bu bir kut-

lama gerektiriyor. Ne dersin?”

“Kuşkusuz.”

“Akşam yemeği?”

Steffie heyecanla başını salladı ve perşembe akşamı kentten bir saat uzakta Columbia Nehrine bakan bir lokantaya gitmeye karar verdiler.

Yarım saat sonra ablasıyla buluşmaya giderken Steffie yürümüyor adeta uçuyordu. Bunca zamandır Charles’i tanıyordu ve onu hiç bu denli mutlu görmemişti. İşte birini sevmek buydu. Bu duygu ona gerçek sevginin, ne bencillik ne de kendini beğenmişlikle bir ilgisi olmadığını öğretmişti. Gerçek sevgi sevilen kişinin mutluluğunu da mutsuzluğunu da paylaşmaktı. Artık bunu anlayabiliyordu. Bugüne kadar Charles’e olan tutkusu Charles’in duygularından çok kendi duyguları üstünde yoğunlaşmıştı. Steffie’nin sevgisi artık olunlaşmış bir sevgiydi.

Charles onda, varlığından hiç haberdar olmadığı duygular uyandırmıştı. Onunla olduğunda, hele hele Charles onu öptüğünde kendini canlı, hayat dolu hissediyordu. Steffie arabaya geldiğinde Valerie, “O kadar mutlusun ki neredeyse ağlayacak gibi bir halin var,” dedi. “Yoksa Charles o soruyu mu sordu?”

“Hayır,” dedi Steffie içini çekerek. “Ama beni kutlama yemeğine davet etti. Bil bakalım! Clarion’un yeni sahibi kim...” Bir an durduktan sonra soruyu kendi yanıtladı. “Charles Tomaselli.”

Valerie, Steffie kadar heyecanlı görünmüyordu. “Öyle ise çok yoğun bir çalışma düzenine girmek zorunda kalacak, değil mi?”

“Öyle bir şey demedi.” Eğer bundan sonra da ga-

zetedeki önceki yıllarda olduğu kadar zaman geçirecek olursa gerçekten de pek boş vakti olmayacaktı.

“Öyle sanıyorum ki yemek alışkanlıkları dehşet vericidir.”

Steffie de bu konuda kuşkuluydu ama omuzlarını silkti. “Hiç bir fikrim yok.”

“Ama herhalde arasıra ev yemeği yemekten hoşlanıyordur, ne dersin?”

Steffie kuşkuyla ablasına baktı. “Bu konuşmanın belli bir amacı var mı?”

“Tabii ki var,” diye cevap verdi Valerie kurnaz bir gülümsemeyle. “Bence yaptığın o harika spagetti sosunun birazını ısıtıp ona götürmende yarar olabilir. Bir erkeğin kalbine giden yolun nereden geçtiği konusunda söylenenleri duydun, değil mi?”

“Ne tuhaf, bu söylediklerin tıpkı babamın önerilerini hatırlatıyor. Allah aşkına sizin çıkarınız ne bundan?”

“Yani,” dedi Valerie nazlı bir edayla, “Öyle yaparsan ben de sosun bir kısmını ısıtıp Colby’ye götürme konusunda suçluluk duymam. Eğer senin spagetti sosunu tadar da, benim katkım olmaksızın, o benzersiz yemeği benim yaptığımı sanırsa...” bir an duraladı ve derin bir nefes aldı. “Bu yemeği pişiren harikulade ahçıyla bir an önce evlenmek isteğiyle yanıp tutuşarak, davetli listesine bakıp üçüncü kez geri çevirmekten vazgeçebilir diye düşünüyorum.”

“Çılgınlığımda bile bir sistem olduğunu kabul etmeliyim Valerie Bloomfield.”

“Tabii. Colby tencerenin yüzünü tersinden ayırt edemediğimi bilmiyor. Onu hemen hayal kırıklığına uğ-

ratmak istemiyorum. Bu gece benim yemek pişirmemi önerdi. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet anlıyorum. Spagetti sosunu seninle paylaşmaya hazırım."

"Yemek kokusunun üstüme sinmesini sağlamak için biraz mutfakta dolaşırım."

"İstersen sana tarifini verebilirim."

"Tabii isterim. Ama düşün bir kere, mikro dalga fırınla pişirmeyi beceremeyen bir insanın ocak başına geçtiğinde neler yapabileceğini hiç düşündün mü sen?"

Steffie kıkırdadı. Ablasının Colby'ye yemek hazırlamasına yardım etmeye hiçbir itirazı yoktu. Ama sosu bu gece Charles'e götürmenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığı konusunda endişesi vardı.

"Charles geçen defa senin pişirdiğin yemeği tadamadı," diye hatırlattı Norah. "O gün uğramıştı ve sen onu yemeğe davet ettin ama o zaten yemişti. Hatırlıyor musun?"

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

Norah sanki herkes Steffie ile Charles arasında geçenleri bilmeliymiş gibi hafifçe şaşırdı. "Babam söyledi."

Sevgili, çöpçatan babacığım. Steffie bunu tahmin etmeliydi.

"Bunun hiçbir kötü tarafı yok ki," dedi Valerie. "İstersen ben kente giderken benimle gelebilirsin. Ben de seninle Charles'in evine giderim ve yemeği bırakırız."

Steffie bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi, ama Valerie ile Norah bunun çok romantik olacağına inanıyorlardı. Her ikisi de Charles ile ilişkileri ko-

nusunda ciddi olduğunu düşünüyordlardı.

Ona yemek götürme konusunda Valerie ile Norah o kadar ısrarcıydılar ki, sonunda o da bu fikri benimsedi.

Gece saat on buçukta Steffie yatağına uzanmış yeni bir dedektif romanı okuyordu. Yatak odasının penceresi açıktı ve hafif bir rüzgâr bahçedeki ağaçlar arasında fısıltıyla geziniyordu. Evin içi sessizdi; babası bir saat önce yatmaya gitmiş, kardeşleri de dışarı çıkmışlardı.

Telefon çaldığında babası uyanmasın diye Steffie daha ilk zil sesinde cevap verdi.

“Nasil yaptın bu işi?” diye sordu Charles. Sesinden çok memnun olduğu belliydi. “Eve geldiğimde yorğun ve açtım ve yemek için mikro dalga fırına bir şeyler atmam gerekeceğini düşünüyordum. Eve girer girmez burnuma inanılmaz bir fesleğen ve sarmısak kokusu geldi.”

“Valerie ve Norah’a teşekkür etmelisin. Onların fikriydi.” Charles kızmış olsaydı Steffie böylece suçu onlara atacaktı. O halde memnun olduğunda da onlara pay çıkarması doğru bir hareketti.

“Büyükanmem öldüğünden beri böyle güzel spagetti yememiştim. Evde yapılan sosların ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum.”

Övülmek Steffie’yi rahatlatmıştı. “Sevdiğine memnun oldum.”

“Sevmek mi? Anlatamam sana. Sanki büyükanmemle bir gece geçirmek üzere çocukluğuma geri dönmüş gibi oldum. Olağanüstü bir aşçıydı, sen de öylesin.”

Steffie arkasındaki yastıklara dayandı ve bu anın zevkini çıkarmak için gözlerini kapadı.

“Yanındaki şarap ve Fransız ekmeği de çok ince bir düşünceydi,” dedi. Sesinde büyük bir memnunluk ve yorgunluk vardı.

“Memnun oldum,” diye yineledi Steffie. İçinde adını koyamadığı binlerce duygu vardı.

“Keşke kentten o kadar uzakta oturmasaydın,” dedi Charles. “Yoksa kendim oraya gelir, sana şahsen teşekkür ederdim.”

“Ben de bu kadar uzak olmamayı isterdim.”

“Madem ki ikimizde dileklerimizi ortaya döküyoruz, dilediğim birkaç şey daha var,” diye ekledi kadi fe gibi yumuşak bir sesle.

“Ama üç dilekten fazla olmaz.” Tanrım kendi sesi ne kadar da sert çıkıyordu.

Charles kıkırdadı. “Sadece üç mü? Ya dört şey dilersem ne olacak?”

“Tam olarak bilmiyorum ama bir zamanlar dilek konusunda çok aç gözlü olan genç ve yakışıklı bir gazetecinin kurbağaya dönüştüğünü okumuştum.”

“Kaç dileğim kaldı?”

“İki.”

“Tamam, ben de çok dikkatli bir seçim yaparım. Keşke şimdi seninle babanın ahırlarında olabilseydik.”

“Dileklerinden birini ahırlara mı harcıyorsun?”

“Evet, öyle dedim. Bana öyle geliyor ki, ne zaman ahırda olsam, sonuçta seni kucağımda buluyorum. Çok yakında babanın atlarını tekrar ziyaret etmeyi istiyorum doğrusu.”

“Bunu sağlamak çok kolay. Fury ile Princess’i çok

memnun olurlar.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim,” diye fısıldadı. Steffie sanki onu görebiliyordu. Kanepeye uzanmış, bir elinde bir kadeh şarap telefonda konuşuyordu.

“Uyarmamda yarar var, bir tek dileğin kaldı.”

“Bir dakika izin ver. Bunun gerçekten iyi olmasını istiyorum. İki kadeh şarap içtim ve bilmem farkında mısın kendimi biraz tuhaf hissediyorum.”

“Fark ettim.” Steffie kendi kendine gülümsedi.

“Ne istiyorum biliyor musun?”

“Söyle bakalım.”

“Son dileğimle, de geçmişini tümüyle silmek istiyorum.”

Steffie Charles’in bu sözleriyle üç yıl önceki karşılaşmalarından söz ettiğini anlamıştı. “Bu dilek çok kolay,” dedi ve Charles’in onu göremediğini bilmesine rağmen elile her şeyi siler gibi bir hareket yaptı. “İşte. Gitti, unutuldu, bir daha asla gündeme gelmeyecek.”

“Eyvah. Galiba bir yanlış yaptım.”

“Nasıl?”

“Böyle silip atamayız.”

“Niye?” diye sordu Steffie daha neşeli bir konuya geçmeye çalışarak. “Dileklerinden biriydi ve onların gerçekleşmesine benim gücüm yettiğine göre ben de gerçekleştirdim.”

“Ama tümüyle silinmesini istemiyorum. Gel şimdi bunu konuşalım da bitsin Stephanie.”

Stephanie’nin yüreği hop etti. “Özür dilerim ama her şey gitti, bitti yok oldu. Neden söz ettiğini bile bilmiyorum.” Sonra isteyerek sesini alçalttı, neredeyse yalvarıyordu ona, hiçbir şeyin bu harika anı bozması-

nı istemiyordu.

Aralarındaki sessizlik uzadı. “Haklısın, bu telefonda tartışabileceğimiz bir şey değil. Özellikle ben yarı sarhoş, sen o kadar uzaktayken.”

“Yorgunsun.”

“Tuhaf,” dedi Charles. Sesinde memnunluk duyabiliyordu. “O kadar yorgunum ki ayaklarımın üstünde duramıyorum ama aynı zamanda o kadar mutluyum ki seni kollarıma almak ve odanın içinde fır dönmek istiyorum.”

“Gazeteyi satın alacağını hiç söylememiştin.” Bunu eleştiri olarak söylememişti. Ancak bu konuyu sadece ondan değil, kentteki hemen herkesten saklamayı başarmıştı. Steffie bu haberi babasına verdiğinde o da en az onun kadar şaşırılmıştı.

“Söyleyemezdim, ama emin ol sana söylemek için ölüyordum. Pazarlıklar bazen zor olabiliyor. Dalton Yayıncılık’la bir anlaşmaya varıp mali konular düzene sokuncaya kadar herhangi bir şey söylemem yasaktı.”

Steffie yastıklarına biraz daha gömüldü. “Yaşamımızda o kadar çok şey oluyor ki. Önce babamın kalp krizi ve şimdi de Valerie’nin düğünü. Ah Charles burada olup da onu görmeni isterdim. Hayatta hiçbir şeyin ablamı heyecanlandırabileceğine inanmazdım ama yanlışmışım. Demek ki ancak aşık olmak onu heyecanlandırabiliyormuş.”

“Pazartesi günü gelinliğini prova ettiğinde onunla birlikteydin. Benim o akıllı, kendinden emin ablacığım aynada kendine bakarken gözlerinden yaşlar boşalıyordu.”

“Ağlıyor muydu?”

Steffie hatırladıkça gülümsedi. “Evet ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Hiçbir zaman Colby’nin aralarındaki sorunları çözecek kadar onu sevebileceğine inanmamıştı. O kadar farklıydılar ki, bu durum hep aralarında bir sorun olmuştu. Ama ikisi de şimdiye kadar onları birbirlerine çeken şeyin bu farklılık olduğunu anlamadılar.”

“Biz de farklıyız.”

Sözleri Steffie’ye düşünme zamanı vermişti. “Biliyorum ama...”

“Ben de seni çok çekici buluyorum. Hem de çok.”

Ne tuhaftı aşkın ablasını ne denli heyecanlandırıldığını söyleyen oydu ve şimdi kendisi yatağının üstünde oturmuş telefonu tutuyor ve gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

“Bir şeyler söylemeyecek misin?”

“Evet,” dedi titreyen bir sesle.

“Stephanie? Neler oluyor? Sesin ağlamaklı geliyor.”

“Hayatta duyduğum en saçma şey,” dedi gözyaşlarını eliyle silerek.

“Keşke orada olabilseydim.”

“Özür dilerim,” dedi Steffie hem gülüp hem ağlayarak. “Tüm dileklerini bitirmiştin.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Biraz daha şarap ister misin?” diye sordu Charles gümüş kovadaki Chablis şişesine uzanırken.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Steffie memnunla gülümseyerek. Yemekleri nefisti. Bu gece kolay kolay aklından çıkmayacaktı. Ama o harikulade karidesli kalkan kandan çok Charles ile beraber olmaktı aklından çıkmayacak olan...

“Tatlıya ne dersin?”

Steffie iki eliyle midesini tuttu ve yavaşça başını salladı. “Mümkün değil.”

“Ben de yiyemeyeceğim.” Arkasına dayandı ve pencereden Columbia Nehri’ne baktı. Boğaz Oregon’ un en güzel manzaralı yerindeydi. Steffie kayaların arasından akan bu güçlü nehrin manzarasına her zaman hayran kalmıştı.

“Çoktandır bu geceyi bekliyordum,” dedi Charles ona bakarak.

“Ben de.” Bu geceye kadar Steffie hep Charles ile böyle bir gece geçirmenin düşünüyormuştu. Eşit koşullarda, yetişkin... aşık bir kadın olarak.

“Seni daha önce bu kadar güzel gördüğümü anımsamıyorum Stephanie.”

Charles’in sözleri yanaklarının kızarmasına neden

olmuştu. Steffie özenle giyinmiş, açık turkuvaz İtalyan triko bir elbise seçmişti. Omuzlarındaki ufak straslar parlıyor ve elbisenin önüne doğru dökülüyordu. Valerie inci kolyesiyle küpelerini Steffie'ye o gece için ödünç vermiş, Norah da en pahalı parfümüyle geceye katkıda bulunmuştu.

Kardeşleri de babası da bu geceye çok yatırım yapmış gibiydiler. Steffie'nin ailesi bu geceden kuşkusuz bir mucize bekliyorlardı. Ona kalırsa, Charles ile bir gece geçirmek onu mutlu etmeye yeterliydi.

"Sen de harika görünüyorsun." İltifatına iltifatla karşılık vermiyor, gerçek düşüncelerini dile getiriyordu. Charles koyu renk kruvaze bir takım elbise giymiş, açık mavi bir gömlek üzerine canlı renkli bir ipek kravat takmıştı.

"Öyleyse bu gece çok çekici bir çift oluşturuyoruz demektir," dedi Charles şarap kadehini elinin içinde çevirerek.

"Kuşkusuz," diye katıldı Steffie.

Charles bardağındaki şarabı bitirdi ve kadehi bir kenara koydu. "Geçen gece bana üç dilek hakkı tanımakla çok cömert davrandın. Hatırlıyor musun?"

Steffie o geceyi kolay kolay unutmayacaktı. Ne zaman o geceki telefon görüşmesini hatırlasa, bir sıcaklık duyuyor, içi titriyordu.

"Tabii ki, gayet uygun bir biçimde dile getirdiğin yeteneklerimi ve yakışıklı oluşumu bir yana bırakırsak bile, onurlu bir beyefendi olarak benim de sana aynı cömertliği göstermem çok doğru olacak. Bu nedenle hanımefendi, ben de size üç dilek hakkı veriyorum."

"Ne istersem dileyebilir miyim?" Steffie başını

kaldırdı.

“Mantık çerçevesinde olması koşuluyla. Seni ayı-
ışığında Multnomah Şelalesi’ne götürmemi istersen bir
sorun olmaz ama dünya barışı istediğine karar verir-
sen biraz zorlanabilirim.”

“Ay ışığında Multnomah Şelalesi?”

“Ben de onu dilemeni istiyordum.”

Steffie Charles’in, onun soru olarak ortaya koydu-
ğu bir fikri, kabul edilmiş bir dileğe çevirme yeteneği-
ne şaşırmıştı. “Charles,” dedi şaşkınlıkla. “Gerçek bir
romantiksinsin.”

“O kadar şaşırmış görünme.”

“Ama gerçekten şaşırdım. Böyle olduğunu düşün-
mezdim.”

Steffie onunla dalga geçiyor ve bundan hoşlanıyor-
du ama Charles kaşlarını çatığında şaşırdı. “Bütün
bunların nedeni üç yıl önce olanları bir türlü tartışma-
mış olmamız.”

“Bu gece olmaz,” dedi Steffie işaret parmağını du-
daklarına götürerek. “Bu da benim dileklerimden bi-
ri. Bu gece tatsız hiçbir şey tartışmayacağız.”

Charles kaşlarını daha da çatı. “Bence tartışmalı-
yız. Konuşmamız gereken çok şey...”

“Bana üç dilek hakkı tanıyan sensin,” diye hatırlat-
tı Steffie büyük bir ciddiyetle.

Charles başını salladı. Üzölmüş görünüyordu.
“Haklısın. Ben sana üç dilek hakkı tanıdım ve birini
boşa harcamak istiyorsan seni durdurmak bana düş-
mez.”

“Eskileri deşmek için fazla güzel bir gece, özellikle
de geçmiş bu denli utanç verici olursa. Artık geleceğe

bakalım...”

“Tamam.” Charles kabul etti ve iki sıcak kahve getiren garsona teşekkür etti. “Artık ileriye bakacağız. Şimdi unutma, bir dileğin daha kaldı.”

Steffie duraladı. “Onu şimdi dilemek zorunda mıyım?”

“Hayır, ama dileme süren gece yarısı sona eriyor.”

Steffie yavaşça güldü. “Bana kül kedisiymişim gibi davranıyorsun.”

“Nedeni belki de senin prensin olma isteğimdir.”

Charles’in bakışları çok derindi. Steffie, Charles’in kalbindeki aşkı gözlerinden okumasına meydan vermemek için, bakışlarını yere çevirdi.

“Seni korkutuyor muyum?” diye sordu Charles bir süre sonra.

Steffie bakışlarını yine ona çevirdi. “Hayır. Ben de benim seni korkuttuğumu sanıyordum.”

Charles bu sözlere açıkça güldü. “Bu pek mümkün değil.”

Sanki sözcüklerin içinde bulundukları havayı bozmasından korkuyorlarmış gibi kahvelerini büyük bir sessizlik içinde içtiler. Charles hesabı ödedikten sonra virajlı dar yoldan Multnomah Şelalesi’ne doğru yürüdüler. Steffie pek çok kere Multnomah Şelalesi’ne gitmiş ve her seferinde bu yoldan ürkmüştü. Ancak Charles keskin virajları öyle yavaş ve rahat dönüyordu ki, bir süre sonra rahatladı ve gezintiden zevk almaya başladı.

Yolun yanındaki taş duvarlar elli yıl kadar önce, ekonomik buhran yıllarında, yerel taştan yapılmıştı.

“Burasını çok seviyorum,” dedi Charles şelalenin

karşısındaki park yerine ulaştıklarında. Hafta içi olduğu için park yerinde çok az sayıda otomobil vardı.

Akşam karanlığı bastırmak üzereydi ve şelalenin kenarındaki ihtişamlı selvi ağaçlarının silueti bulutlu gökyüzü üstüne çizilmişti. Charles ile Steffie şelalenin başlangıç noktasına doğru çıkan dönemeçli yolu tırmanmaya başladıklarında ağaç yamaçlar karanlığa gömülmüştü bile.

Steffie aniden soğuktan ürperdiğini hissetti ve yanında ince bir manto getirmiş olduğuna sevindi. Multnomah Şelalesi Oregon'daki en büyük şelaleydi ve sular iki yüz metre kadar yüksekten bir havuza döküldükten sonra ikinci, daha ufak bir şelale oluştuyordu.

Charles, eli Steffie'nin dirseğinde, ona yukarı doğru çıkan patikada yardımcı oluyordu. Şelalenin üstünden geçen yaya köprüsüne ulaştıklarında Steffie çevresindeki olağanüstü manzaraya bakmak için durdu. Dökülen suyun gürültüsü kulakları sağır ediyordu.

"Birkaç dakika beklersek ay ışığı suya vuracak," dedi Charles. Arkasında durarak onu suyun çırpıntılı yüzeyinden esen rüzgâra karşı koruyordu.

Steffie gözlerini kapadı. Gözlerini önündeki güzelliğe kapamak değildi amacı. Charles'in koruyucu kollarının ona verdiği keyfi daha iyi tadabilmek için kapamıştı gözlerini.

"Hep seni böyle kucaklamayı düşlemiştim," diye fısıldadı Charles. "Kollarımı sana sarmak ve seni kendime yakın hissetmek. Saçının kokusunu seviyorum. Saçın bana yaban çiçeklerini ve güneş ışığını hatırlatıyor."

Steffie konuşmıyordu. Boğazındaki düğümünden bir

tek sözcük geçirmesi bile olanaksızdı. Ona söylemek istediği, anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki, yarımcı ölür umuduyla yutkundu ve nefesini kontrol altına almaya çalıştı.

“Bir daha asla senden ayrılmak istemiyorum,” dedi Charles, sesi acı doluydu.

Steffie anlayamadı. Charles bir zamanlar neredeyse kovmuştu onu. Neredeyse hayatından tümüyle silmişti. Steffie, Charles’in kollarının içinde döndü ve yüzyüze geldiklerinde ellerini genç adamın yüzüne doğru uzattı.

Charles gülümsedi ve yavaşça bileklerini kavradı. Ağzı avucunun yumuşaklığına değinceye kadar başını çevirdi ve genç kızın avucunu öptü.

“Biliyor musun, üç yıl önce sana söyleyemeyeceğim o kadar çok vardı ki,” diye söze başladı.

“Bir dileğim kalmıştı,” diye hatırlattı Steffie yavaşça. “Beni öpmeni istiyorum. Hem de şimdi.”

“Memnuniyetle.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Daha önce de öpüşmüşlerdi ama hiçbir zaman o anda paylaştıkları paylaşılmamışlardı. Charles’in dudakları Steffie’nin bugüne dek yaşadığı en tatlı, en sevgi dolu duygularla onunkileri bulmuştu ve genç kızın tüm duyguları adeta bir patlamayla su yüzüne çıktı.

Steffie bunu istiyordu. Belki de hayatta en çok istediği şeydi bu. Ama aynı zamanda bir karmaşanın bataklığına doğru ilerlediğinden de endişe ediyordu. Charles bir zamanlar onu hayatından çıkarmış ve aynı kentte oturmaya dayanamayacak kadar onun aşkına gülmüş, onu küçümsemişti. Şimdi ise gitmesini istememiş oldu-

ğunu ve bundan sonra da asla gitmesini istemediğini ima etmeye çalışıyordu.

Steffie neye inanacağını bilemiyordu. Bütün kalbiyle kendini Charles'in öpüşüne bırakmak, içine dolan tüm duyguların keyfini çıkarmak istiyordu. Ama gene de belirsizlikten kurtulamıyordu. Acaba onu yalnızca arzuluyor muydu, yoksa o da ebedi sevgi türünden bir duygu mu yaşıyordu?

Ama Charles'in öpüşü tüm bu düşünceleri silip süpürdü ve mutluluk, korku ve kuşkunun yerini aldı.

"Biri geliyor," diye fısıldadı birden Charles. Ayıldılar ama Charles'in elleri hâlâ omuzlarındaydı ve ayrılırken dudaklarını alına dokundurmuştu. Sonra onu bıraktı.

O gece geç saatte eve döndüğünde babası şöminenin karşısında oturuyordu. Hole süzülen ışığı görünce Steffie içeri girip babasına bakmak istedi.

"Baba?" David şöminenin yanındaki büyük deri koltuğa oturmuş annesinin battaniyesiyle dizlerini örtmüştü. Başı önüne düşmüş, dudakları da hafifçe aralıktı.

Steffie babasının uyumakta olduğunu fark etmeden konuşmuştu ve tam ayaklarının ucuna başa basa odaya çıkmaya hazırlanırken babasının uyardığını duydu.

"Steffie?"

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi Steffie yavaşça.

“Uyandırdığın iyi oldu. Seni bekliyordum.” Eliyle saçlarını karıştırarak koltuğunda doğruldu. “Charles ile yemeğiniz nasıl geçti?”

Steffie bacaklarını yana doğru kıvrarak kanepeye oturdu. Bakışlarının hülyalı olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. “Olağanüstüydü.”

“Charles sana bir şeyler sordu mu?”

“Ne sordu mu?” dedi anlamamış gibi. “Bana ne sorabilirdi ki?”

David Bloomfield kaşlarını çatı. “Çook. Bir düğünden söz edebileceğini sandım. Sizinkinden yani.”

“Ha, o mu?” dedi, ilgilenmediğini gösteren bir gülümsemeyle. Gecesi o kadar iyi geçmemiş olsaydı babasının bu taktikleri onu rahatsız ederdi. Ama o denli mutluydu ki şikâyet etmeyi beceremedi.

“Yani etti mi? Sen ne cevap verdin? Beni belirsizlikler içinde bırakma, prenses.”

Steffie ellerini uzattı, düzgün, ojeli tırnaklarını inceledi önce ve içini çekti. “Bu konuyla pazar günü ilgileneneğimi söyledim.”

“Pazar mı? O çocuğu pazar gününe kadar heyecan içinde mi bırakacaksın?”

Tümüyle ilgilenmiyormuş gibi yaparak başını salladı. “Ata binmeye gidip gidemeyeceğimizi bilmek istiyordu. Ben de pazar günü binebileceğimizi söyledim. Sözünü ettiğini soru buydu değil mi?”

“Hayır,” dedi babası umutsuzluk içinde. “Yani, biliyorsun. O delikanlının sana evlenme teklif etmesini bekliyordum da.”

“Etmedi işte. Zaten etseydi de...”

“Etseydi ne olacaktı?” Yine kaşlarını çatmıştı. “Bu

tür konularda en az annen kadar inatçısın Stephanie. Beni kandıramazsın... yıllardır Charles'e aşıksın. Eğer sana evlenme teklif etmiş olsaydı..."

"Ama etmedi ve anladığım kadarıyla da etmeye hiç niyeti yok."

"Bu konuda sana katılmıyorum."

"Sen istediğini düşünmekte serbestsin baba, ancak şunu bilmeni isterim ki bu benim hayatım ve senin de hayatıma karışmanı pek hoş karşılamıyorum. Ve unutmama ki Charles de özel hayatına karışılmasından hoşlanmıyor."

"Sana evlenme teklif etmedi," diye mırıldandı babası hayretle. "Sen de böyle bir niyeti olmadığını düşünüyorsun değil mi?" diye sordu biraz daha yüksek sesle.

"Evet, anladığım kadarıyla yok."

Babasının yüzünde içten bir öfke vardı. "O halde, en iyisi ben o çocukla konuşayım. Senin hislerinle oynamasına izin vermeyeceğim."

"Baba!" Steffie babasının eski kafalılığına gülmemek için kendini zor tutuyordu. Babası hislerle oynamasına değinirse, Charles'in de bunu komik bulacağından emindi.

"Bu konuda çok ciddiym Steffie. O genç adamın seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

"Bunu ancak ben izin verirsem yapabilir, ve ben buna izin vermeyeceğim. Baba karşında doksanlı yılların kadını var ve bizler bir erkeğin hisleriyle oynamasına izin vermeyecek kadar akıllıyız."

"Gene de onunla konuşmamda yarar var yanıyorum."

Steffie'nin dış görünüşü sakindi ancak içinde fırtınalar kopuyordu. "Asla böyle bir şey yapmayacaksın," diye ısrar etti Steffie.

"Besbelli Charles Tomaselli onun için neyin iyi olduğunu bilmiyor."

"Baba! Bunları daha önce de konuştuk, unuttun mu?" Keyfi giderek kaçıyordu. "Şimdi bana, Charles ile aramıza girmeyeceğin konusunda söz vermeni istiyorum."

Babası ısrarla cevap vermedi.

"Onunla bu evlilik konusuna değinirsen beni çok küçük düşürmüş olursun."

"Ama..."

"Sana güveniyorum, baba. Şimdilik iyi geceler." Steffie ayağa kalktı ve odasına gitmek üzere odadan çıkmadan önce babasını öptü.

Cumartesi öğleden sonra kentten çıkarlarken, "Beni havaalanına kadar götürdüğün için teşekkür ederim," dedi Valeri. Ablasının uçağı saat beşte kalkıyordu ve Portland'a kadar rahat bir yolculuk yapmak için bol vakitleri vardı. Valerie, Rowdy Cassidy ile buluşacak ve ona hem nişanlandığını söyleyecek hem de tayinini isteyecekti.

"Bunu yapmak benim için bir zevk," dedi Steffie ablasına. Valerie düğünle ilgili işleri yoluna koyduktan sonra Texas'a gitmesine bir engel kalmamıştı. Cassidy ile konuşmanın dışında yapması gereken birkaç iş daha vardı. Kişisel eşyalarını toplamalı, diğer eşyala-

rını ve dairesini satışa çıkarmalıydı.

“Colby de benimle gelmek istiyordu ama programı çok doluydu,” dedi dalgın. “Bu ikimizin de alışması gereken bir konu.”

“Yoğun programlar mı?”

Valerie başını salladı. Rowdy ile “Houston’da bu konuyu da konuşmam gerekecek.”

“CHIPS’in Batı kıyısı bürosunun başına geçmeni kabul edeceğinden emin misin?”

“Pek bilemiyorum... Houston’dan ayrılmak istediğimden pek hoşlanacağımı sanmıyorum ama pek seçeneği yok.” Steffie ablasında daha önce hiç görmediği bir kararsızlık sezdi. “Rowdy’nin ne yapacağını kestirmek zordur,” diye ekledi Valerie. “Colby ile evlenmeme çok memnun olabilir ama aynı zaman da düğünümü düzenlemek için daha uzun süre burada kalmış olmamdan sıkılmış da olabilir.” İç geçirdi. “Niye döneceğimi söylediğim günde dönmediğim konusunda tüm gerçeği söylemedim ona.”

“Niye?” dedi Steffie ve Valerie hemen cevap vermeyince gözlerini yoldan ayırıp ona baktı.

“Aslında söylemem gerekirdi. Biliyorum ama her nedense bunu telefonda yapmak istemedim. Üstelik Rowdy... bilmem ki, belki o da bana karşı ilgi duyuyor olabilir. Hatta bir ara ben de ona ilgi duyduğumu sanmıştı! Aman tanrım, Colby ile tanışınca ya kadar aşk konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Rowdy’yi incitmek istemiyorum ama ona umut da veremem.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Yok, hayır. Rowdy o kovboy görünüşünün atından gerçek bir beyefendidir.”

Steffie'nin kuşukları artmıştı. "Sevgili doktorumuz Rowdy'nin senin hakkında neler düşündüğünü biliyor mu?"

"Belki biliyordur. Ama biz hiçbir zaman Rowdy konusunu konuşmadık. Niye konuşalım ki zaten? Aslını bilmek istersen, bana kalırsa Colby onu tümüyle unutmayı yeğliyordur."

"Belki de kafasını kuma gömmekten vazgeçmeli."

"Sakın ona bu konuda bir şey söyleme," dedi Valerie endişeli bir ifadeyle. "Gerçekten Steffie. Rowdy ile aramızda olanlar Rowdy ile beni ilgilendirir."

"Colby kıskanç bir adam mı?" Steffie, Charles ile Clarion'daki stajyer Wendy'yi bir arada gördüğü gün aklından geçenleri hatırladı. O ana kadar kendini hiç de kıskanç olarak tanımlamamıştı. Şimdi bile o küçük sarışının mavi gözlerini açmış, büyük hayranlıkla Charles'e bakışını anımsadıkça rahatsızlık hissediyordu.

"Colby'nin kıskanç olup olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim aynı konumda olsaydım benim neler hissedeceğimdir." Valerie daha sonra söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. "Biz nişanlanmadan Colby bir hemşireyle çıkıyordu. Sanıyorum ki bu genç hanım Norah'ın arkadaşı. Belli ki uzun süreden beri çıkıyorlarmış. Herkes nişanlarını ilan etmelerini bekliyordu. Norah öyle düşünmüyordu ama bu ayrı bir konu."

"Yemin ederim ki Norah'ın bu konuda altıncı hissi var."

Valerie başını salladı. "Ben de öyle sanıyorum. Her neyse, Colby ile ben birbirimizden hoşlandığımız halde uzun süreli bir ilişkiyi yürütemeyeceğimize inanıyoruz. Colby... bir an önce Texas'a geri dönmemi iste-

di, çünkü burada uzun süre kalmam ikimiz için de işleri zorlaştırıyordu.”

“İnanmıyorum!” Steffie çok kızmıştı. “İyi ki bunu benim önümde söylemedi.”

Valerie güldü. “Aslında bunu içten söylemiyordu. Belki de söylüyordu ama aslında ben de aramızdaki ilişkiyi ikimiz için de pek kolaylaştırmış sayılmam.”

Valerie’nin inatçılığı tüm Bloomfield kardeşlerin ortak bir özelliği, diye düşündü Steffie acı bir gülümsemeyle.

“Biz konuştuktan sonra Colby yine o kızla çıkmaya başladı. Sanıyorum dört beş gece peşpeşe çıktılar. Benim haberim yoktu ama galiba içine doğmuştu. Yani bunu duyduğumda pek de şaşırmadım. Zavallı Norah bana olup bitenleri söylemek zorunda hissediyordu kendini. Galiba onun için benim için olduğundan da zor oldu.”

“Kıskandın mı?”

“Tuhaf olan bu işte,” dedi Valerie düşünceli. “Başta o kadar kıskandım ki Sherry’nin yüzünü gözünü tırmalamak geldi içimden. Colby’yi yakalamak ve ona acı çekertmek hayalleri kurmaya başladım.”

“Benden yardım istemeliydin. Canı gönülden yardım ederdim.”

Valerie gülümsedi ve Steffie’nin kolunu okşadı. “Sağolasın, sana inanıyorum ama dediğim gibi bu ilk tepkimdi. İlginç olan bu tepkimin sürmemesi. Oturup düşündüm ve fark ettim ki Colby’ye karşı bencil ve haksız bir tutum içindeydim. Eğer onu gerçekten seviyorsa onun mutluluğunu istemeliydim. Ve Sherry Waterman ile evlenmek onu mutlu edecekse, o zaman

onunla evlenmeliydi.”

“Yani ondan vazgeçmeye hazır mıydın?”

“Evet. Ve bu benim için dönüm noktası oldu. Beni yanlış anlama, bugüne dek hiçbir şey bana bu kadar acı vermemişti. Houston’a dönmem gereken günü hatırlıyor musun?”

Steffie o günü kolay kolay unutmayacaktı. “Elbette.”

“Gitmek üzere hazırlandığımda, kendimi kontrol etmek için gerçekten çok büyük çaba sarf etmem gerekti. Gözyaşlarına boğulmadan ön merdivenleri inabileceğime inanmıyordum.”

“Çok fena olduğunu hissetmiştim...”

“Ve doğal olarak Colby ziyaret için tam o anı seçmek zorundaydı. O adamın zamanlaması bizim için büyük sorun olacağa benzer.” Valerie yapmacık bir öfkeyle başını salladı.

Steffie güldü. Valerie bir hafta içinde Colby’nin tüm hayatını yeniden düzenlerdi.

“Nasıl oldu bilmiyorum ama oradan ayrılmayı becerdim. Hatırlıyorum, otomobilin içine oturdum, ve tuhaftır, büyük bir huzur duydum. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Akıl almaz bir... soyluluk duydum. Sakın gülme Steffie, ben çok ciddiym. Colby’ye olan sevgim eksilmedi, tam aksine onu daha çok sevdiğimi fark ettim. Evet, isteyerek hayatımda sevdiğim tek erkekten ayrılıyordum.”

“İşte tam o sırada ben de Colby’yi boğmak üzereydim.”

Valerie gülümsedi. “İyi ki yapmamışsın. Kolejde edebiyat derslerinde dramatik kahramanları okuduğu-

muza anımsıyorum. Bir açıdan, bu davranışımınla, benim de dramatik kahraman olabileceğimi düşündüm.”

“Ona aşık olduğuna pişman değildin, değil mi?”

“Hayır, aksine şükran duyuyordum. Ben onu bırakıyordum ve aynı zamanda ona kendi mutluluğunu bulmasına izin veriyordum. Ve daha önce de söylediğim gibi, bu yaptığım bir bakıma... bana gurur veriyordu.”

Steffie Colby'ye çok kızdığı terastaki o ayrılık sahnesini anımsadı. “Konu Charles olursa... bu denli asil davranabileceğimden emin değilim.”

“Peki, siz ikiniz ne durumdasınız?”

“Bilmem.” Steffie bu sözlerinde son derece samimiydi. “Perşembe akşamı çok güzel bir gece geçirdik, sonra Multnomah Şelalesi'ne gittik ve mehtapta suları seyrettik.”

“Çok romantik.”

“Öyleydi. Yaya köprüsüne yürüdük ve... konuştuk.”

“Hiç kuşku yok,” diyerek güldü Valerie.

“Gerçekten, ama konuşmaktan çok öpüştük.” Steffie Charles'in onunla konuşmak istediğini, geçmişini tartışmak istediğini biliyordu. O acıları yeniden yaşamak düşüncesi onu çok korkutuyordu. Ama her şeyin ötesinde o saçma sapan davranışlarını tartışmaktan korkuyordu. Baştan çıkarıcı kadının rolü oynadığı o banyo sahnesini hatırladıkça utanımdan ölecek gibi oluyordu. Kuşkusuz bir gün bunu konuşacaklardı ama şimdi değil. Henüz çok erkendi.

“Babam ikimizin evleneceğini düşünüyor.”

Bu konuşma iki haftadır her gün babasıyla arasın

da geçen konuşmanın bir tekrarı gibiydi. “Babam kafasına bir şey takarsa nasıldır bilirsin. Charles’e evlilik konusunda hiçbir şey söylemeyeceğine dair ondan söz almak zorunda kaldım.”

“Gerçekten seni dinlediğine inanıyor musun?” diye sordu Valerie.

“Dinlese iyi olur.”

Valerie dışarı bakmak için başını çevirdiğinde kaşlarını çatı. Steffie elleriyle direksiyonu sıkıca tuttu ve çevresine baktı. Yolun iki tarafındaki yaban açelyalarının parlak pembe çiçekleri koyu yeşil yapraklarla çok güzel bir tezat oluştuyordu.

“Babam konusunda endişeliyim.”

Valerie’nin sözleri Steffie’yi şaşırtmıştı. “Niye? Her gün biraz daha güçlü oluyor. Kendini mucize sayılacak kadar çabuk toparladı. Senin de en az on kere aynı şeyi söylediğini duydum.”

“Doğru, başka türlü söylemem gerekiyor. Senin için endişeliyim.”

“Benim için mi? Niye?” Steffie’ye kalırsa hayatı hemen hemen hiç bu denli iyi olmamıştı. Doktora programına geç başlamak üzere başvurusunu yapmıştı ve çok yakında tez konularını araştırmayı planlıyordu. Bir süre için kariyer planlarını askıya almıştı. Charles’e gelince... her şey harikaydı. O konuda aşılması gereken pek çok dikenli yol vardı ama bunun için önlerinde daha bol bol vakit vardı.

“Babamın başı başarıdan dönmüş durumda,” dedi Valerie. “Colby ile benim aramda her şey yerine oturdu diye, seninle Charles arasında da aynı şeylerin olmasını bekliyor. Unutma, ona kalırsa bütün bunları

rüyasında gördü o.”

“Biliyorum. Bizim de bu konuda konuşmalarımız oldu. İki haftadır günde en az iki kez yaz sonuna kadar Charles ile evleneceğimi söyleyip duruyor. Öyle bir hale geldi ki ben de artık gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve canı ne isterse onu düşünsün diyorum.”

“Seni rahatsız etmiyor mu?”

“Rahatsız ne kelime, deli ediyor.” Bunun böyle olmasının nedeni kendisinin de bunu şiddetle arzu etmesindendi.

“Babamın sabırsızlanıp Charles’e bir şeyler söylemesinden korkuyor musun?”

“Hayır,” dedi Steffie otomatik olarak. “Ben babamla bu konuyu konuştum. Charles ile bu konuda konuşmaması gerektiğini biliyor.”

Valerie başını salladı. “Keşke ben de bu konuda senin kadar güven dolu olabilseydim.”

Yolculuğun geri kalan kısmında Steffie normal görünmeye çalıştı ancak giderek daha çok endişeleniyordu. Bildiği tek şey, dramatik kahraman rolünü oynayacak kişiliğe sahip olmadığıydı. Bu özelliği bilge ablasına bırakıyordu.

Uçak saatinde kalktı ve Valerie Texas uçağına biner binmez Steffie Orchard Valley’e gitmek üzere yola çıktı. Bir an önce eve ulaşmak istiyordu.

Kuşku tohumlarını ekip de gitmek, bir bahçe dolusu ayırık otuyla uğraşma işini Steffie’ye bırakmak tam Valerie’nin yapacağı türden bir işti.

Evin yoluna girdiğinde Steffie hemen rahatladı. Küçük dünyasında her şey normaldi, korkuları bir anda yok oldu. Babası her gece olduğu gibi terasta salıncak

iskemlesinde sallanıyordu. Steffie'i görünce gülümse-di ve el salladı.

"Merhaba yakışıklı," dedi Steffie arabadan iner-ken. "Günün nasıl geçti?"

"Harika bir öğleden sonra geçirdim. Yaşamak için bunca nedenim varken her gün olağanüstü geçiyor. Evet, unutmadan söyleyeyim, Charles sana bir merhaba demek için uğradı. Herhalde gene bu civardan geçiyor-du." Babasının gözlerinden bir parıltı geçti. "Telefon etsen iyi olur. Sanıyorum ki senden bir telefon bekli-yordur."

Steffie dona kaldı. Kuşkular gene su yüzüne çık-mıştı. "O konuştuğumuz konuda... ona hiçbir şey söy-lemedin, değil mi?"

"Söylememi istemediğin tek bir sözcük söylemedim, prenses."

"Emin misin?"

"Adım kadar eminim."

Babasının sözleriyle rahatlayan Steffie eve girdi. Norah tezgâhın üstünde ekmek hamuru yoğuruyordu.

"Charles'i gördün mü?" diye sordu Steffie, Norah'ın yanından geçerken. Sonra buzdolabını açtı ve soğuk bir soda çıkardı.

"Erken saatte uğradı ve bir süre babamla terasta oturdu. On beş dakikadan fazla burada kaldığını san-mıyorum."

Steffie soğuk sodasını içti. "Ona bir telefon ede-yim."

"İyi fikir."

Odasına girdi, yatağın üstüne oturdu ve telefona uzandı. Yıllardır Charles'i aramamış olmasına rağmen

telefon numarasını unutmamıştı. Onun hakkında hiçbir şeyi unutmamıştı zaten.

Charles herhalde telefonun başında oturuyordu çünkü telefon daha çalmadan açıldı.

“Merhaba Charles,” dedi sevinçle. “Babam uğradığını söyledi.”

“Evet uğradım.”

“Şesi mesafeliydi ve Steffie korkuyla duraladı. “Bir şey mi oldu.”

“Önemli bir şey yok. Düş kırıklığına uğradım diyebilirim. Değiştiğini sanmıştım. Ama yanılmışım, değil mi?”

Plondike Q&A

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Baba!” Steffie kızgınlık ve rahatsızlığının sesine yansıtmaması için elinden geleni yapıyordu. Ellerini sıkmış hızla ön terasa çıktı. “Bana demiştin ki... söz vermiştin...” Duraladı. “Charles’e tam olarak ne söyledin?”

Babası bir an ona doğru baktı, şaşırmıştı. “Ağır hiçbir şey söylemedim, emin olabilirsiniz. Önemli mi?”

“Evet, önemli! Bilmem gerek.” Ona bağırarak için kendini zor tutuyordu. Yapmaması için yalvardığı şeyi yaptığı için onu cezalandırmayı çok istiyordu.

“Altüst olmuş görünüyorsun, prenses.”

“Altüst oldüm ve eminim ki nedenini biliyorsun... Sen bana Charles’e neler söylediğini anlat.”

“Otur biraz da konuşalım.”

Steffie babasının dediğini yaptı ve terasın üst basamağına, babasının yanına oturdu ve sırtını arkasındaki direğe dayadı. “Charles bu öğleden sonra buraya uğradı, doğru mu?”

“Evet ve pek hoş bir sohbetimiz oldu. Buraya beni görmeye geldiğine inandırmaya çalıştı, ama ben bunun hiç de öyle olmadığını anladım.” Babasının yüzündeki ifade Steffie’ye bilmek istediği her şeyi anlatıyordu.

“Besbelli konuşmanızın konusu bendim, doğru

mu?"

Hastaneden daha yeni çıkmış birisine bağıırıp çağır-mamak, kötü bir söz söylememek için büyük bir çaba gösteriyordu.

"Seni konuştuk."

Steffie gözlerini kapadı, kızgınlığı giderek artıyordu. "Anlıyorum. Peki neler konuştunuz bakalım?"

"Önce sana Charles'in ne söylediğini anlatayım."

Ellerini yine yumruk yaptı ve tanrıdan sabır diledi. "Ne dedi?"

"Yani, daha önce de dediğim gibi Charles buraya uğradı. Her ikimiz de seni görmeye geldiğini bildiğimiz halde, o beni benim için geldiğine inandırmaya çalışıyordu. Birden senin hakkında niyetinin ne olduğunu sordum. Ben şimdiye dek parmağında bir yüzük göreceğimden emindim ve bunu ona da söyledim."

"Baba!" Kendini kontrol etmek için sarf ettiği tüm çabaya rağmen Steffie ayağa fırladı. "Sana güvenmemeliymişim. Sözünü tutacağına ve Charles ile bu konuda konuşmayacağına söz vermiştin. Ve sen şimdi bundan hiç... hiç önemli değilmiş gibi söz ediyorsun."

"Bunu yaptım çünkü seni seviyorum, prenses."

"Of baba... her şeyi o kadar zora soktun ki."

"Onun ne söylediğini merak etmiyor musun?" Yüzündeki gülümseme yine parlak ve şeytanca idi. "Şimdi otur ve arkana dayan da anlatayım."

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Steffie terasın basamağına otururken. Bacakları artık onu taşıyamıyordu. Her tarafı korku içinde titredi.

"Charles cevabından çok benim o soruyu sormanla ilgilenmiş göründü. Doğrusunu söylemem gerekirse,"

prenses, bu soruyu sormamdan pek memnun olmadı.”

“Sana cevap bile verdiğini sanmıyorum.”

“Tabii ki cevap verdi. Dedi ki, evlenme konusu açılırsa bu ikinizi ilgilendirirmiş, üçümüzü değil. İyi bir cevaptı doğrusu.”

“İkimizin evlenmesi konusunda hiçbir şey söylememen gerekirdi.”

“Ama prenses, bana kalırsa, onun zaten bu konuyu açmış olması gerekirdi. Üstelik, ben Charles’in senin hislerinle oynamasını, seni bir kez daha incitmesini istemiyorum.”

“Baba, benim için bunu neredeyse olanaksız kıldın.”

“Bırak da bitireyim. Daha anlatacaklarım var.” Ama babası sonra tuhaf bir sessizliğe gömüldü.

“Devam et,” dedi Steffie dişlerini sıkarak.

“Senin canını daha fazla sıkmadan diyeceklerimi nasıl söyleyebileceğimi düşünüyorum. Charles’e söylememi istemediğin bir şey söyledim.”

“Düşü mü?” Soru ağzından bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Ama bana Charles’e söylemeni istemediğim şeyleri söylemediğini söylemiştin. Ve daha önce de evlilik konusuna değinmeyeceğine söz vermiştin.”

“Hayır prenses, hiçbir zaman söz vermemiştim. Bu konuyu düşündüm ama asla bu konuyu Charles ile tartışmayacağım konusunda söz vermedim. Annenle konuştuğum ya da bir gün sahip olacağınız üç tatlı çocuk konusunda hiçbir şey söylemedim.”

“Charles ne dedi? Yok, yok,” diye düzeltti hemen.

“Önce bana senin tam olarak neler söylediğini anlat.”

“Dediğim gibi işte, sohbet ediyorduk...”

“Evlilikten söz ettiğin yere gel.”

“Tamam, tamam. Ama ona düştün söz etmediği mi bilmeni istiyorum. Sen istemiyorsun diye değil ama konuyu düşününce bana inanmayacağım sandığım için. Kızlarım bile buna inanmakta güçlük çektiğine göre aile dışından birinin inanmasını beklemem yanlış olurdu.”

“Colby’ye düşünden söz ettin mi?”

“Tabii. O benim doktorum. Onun bunu bilmeye hakkı vardı.”

“Harika. Yani bir başka deyişle, Charles’in kalbi mi kırmasını istemediğinden benimle evlenmesini umduğunu söyledin, öyle mi?”

“Tam değil. Ona niyetini sordum. Bunun ikinizi ilgilendireceğini söyledi. Bunu zaten sana daha önce de söylemiştim.”

“İyi.” Steffie biraz rahatlamıştı. “Ve konu orada kapandı mı?” diye mırıldandı umutla.

“Ona senin bir evlenme teklifi beklediğini, hatta benim de böyle bir beklentim olduğunu söyledim.”

Steffie çılgılık atmamak için dişlerini sıktı. Korkutğundan da kötüydü. Direğe dayanarak iki eliyle yüzünü kapattı. Charles’e düşünden söz etmiş olsaydı bin kere daha iyi olurdu. Öyle yapmış olsaydı belki Charles Steffie’nin bu işte hiçbir suçu olmadığını anlardı.

Charles ona kızgındı; telefon konuşmasından açıkça belli oluyordu. Charles, Steffie’nin babasını evlilikten söz açmaya ittiğini sanıyor gibiydi. Steffie onu öyle olmadığı konusunda ikna edemezse de, büyük olasılıkla fikrini değiştirmeyecekti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu babası, Steffie onu bırakıp içeri girip, birkaç dakika sonra ceketini ve

çantasıyla geri döndüğünde.

“Charles ile konuşmaya, becerebilirim de neler olduğunu anlatmaya.”

“Güzel.” David içtenlikle gülümsüyordu. “O oğlanın biraz yüreklendirilmeye ihtiyacı var. Bekle görürsün. Geri döndüğünde bu işe el attığım için teşekkür edeceksin bana.”

Steffie tüm duygularını unutmuş gibiydi. Babasına kızamadığını fark etti. Charles ile iyi niyetle konuşmuştu. Ayrıca geçmişte Charles ile aralarında neler olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle babası Charles’in evliliğe itilmeye niçin böyle hiddet dolu bir tepki gösterdiğini anlayamazdı.

“Seni bekleyeceğim, hırses. Eve döndüğün zaman beraberce kutlarınız bu günü,” dedi babası.

Steffie hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Kente giderken hiç acele etmedi, o süreyi düşüncelerini düzene sokmak için kullandı. Charles’e babasının evlilik konusunu açmasında hiçbir rolü olmadığını anlatmak istiyordu. Charles ile son günlerde çok yol katetmişlerdi ve Steffie hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermek istemiyordu.

Charles onu bekliyor, ya da öyle görünüyordu. Kapıyı çalar çalmaz açtı.

“Merhaba.” Hemen kapıyı açması Steffie’yi biraz şaşırtmıştı. “Oturup konuşmamızda fayda... fayda olacağını düşündüm.”

“İyi.” Gülümsemiyor, onu görünce sevinmiş oldu-

ğu izlenimi uyandıracak bir şey yapmıyordu.

“Babam seninle... evlenmemiz konusunda konuştuğunu söyledi.” Sözcükler ağzına bir tuhaf geliyordu.

“Evet, aşağı yukarı buna benzer bir şeylere değindi,” diye cevap verdi Charles sertçe.

Ona oturmasını söylemişti. Ancak bu çok da önemli değildi çünkü nasıl olsa yerinde duramıyordu. Salonun bir ucundan bir ucuna yürüyüp duruyordu.

“Babamı benim yönlendirdiğimi mi sanıyorsun?”

“Evet,” dedi Charles açık kalplilikle.

Steffie amaçsız bir biçimde odada oradan oraya giderken, Charles kazık çakmışçasına kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Bakışları, duruşu, kısacası her şeyiyle cesaret kırıcı bir hali vardı.

“Ben babama sana bir şey söylemesini söylemedim,” dedi kısaca.

“Keşke buna inanabilseydim.”

“Niye inanmıyorsun? Çok saçma. Her küçük anlaşmazlıkta geçmiş gündeme getirmek, üç yıl önce olanlar için beni cezalandırmak istiyorsan, o zaman...”

“Üç yıl öncesinden söz etmiyorum. Buradan ve şimdiden söz ediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Steffie, giderek daha kurnaz olmuşsun.”

“Nasıl yani?”

“İlk önce gazetenin önüne park ediyordun. Hem de tam ben...”

“Ne zaman?”

“Geçen hafta. Wendy ile konuşuyordum, başım kaldırdım, sen otomobilinde oturmuş, öylece bizi izliyordun. Haftalardır gizli gizli beni izliyordun, değil mi?”

mi?”

Charles'in söyledikleri o kadar gerçek dışıydı ki, Steffie kulaklarına inanamayarak gülmeye başladığını fark etti.

“Seni kandırmaya imkân yok, değil mi?” dedi alaycı bir havada. “Sen benim için fazla akıllısın Charles. Günlerdir kentte gizli gizli dolaşıp seni dürbünlerle izledim ve her hareketini not ettim. Daha önce fark etmemiş olmana şaşıtm doğrusu.”

Charles Steffie'nin küçümseyici sözlerine önem vermedi. “Geçen gün ayak bileğini de tam uygun bir biçimde burktun, değil mi?”

“Zamanlama kusursuzdu, değil mi? Haklısın. O düşüş daha iyi planlanamazdı.”

Charles kaşlarını çatı. “Sonra geçen akşam eve döndüğümde bulduğum yemek, hem de İtalyan yemeği, tıpkı büyükannemin yaptığı gibi.”

“Bunu bilmem ne kadar şaşırtıcı, değil mi?”

“Bunlarını tümünü bir araya koyunca bir tek şey ortaya çıkıyor.”

“Ve bu bir tek şey ne acaba?” dedi, kollarını kavuşturup başını kaldırırken. Bu ilişkide pek çok şeyi varsaymıştı. Savunmasını kaldırmış ve Charles'in gerçekten kendisini sevdiğine inanmıştı çünkü o Charles'e çok büyük bir aşkla bağlıydı. Ve şimdi ne kadar büyük bir yanlış yaptığını görüyordu.

“Bu da demektir ki yine oyun oynuyorsun.”

“Bu arada, Multnomah Şelalesi'ne gittiğimiz geceki mehtabı unutma. Onu da diğer şeylerin yanı sıra ben ayarlamıştım. Bunun hayli zor olduğunu kabul ediyorum ama ben de çok becerikliyimdir bu konularda.”

“Alaycı olmaya gerek yok.”

“Aynı kanıda değilim,” dedi meydan okurcasına.

“Aslında dediğin kadar kurnazca davranmama karşın, senin bunları bu kadar çabuk anlamın şaşırttı beni doğrusu.”

“Artık her şeyi açığa kavuşturalım...”

“Her şey açık zaten,” dedi Steffie kollarını çılgınca sallayarak. Bu konuda biraz fazla ileri gittiğini biliyordu ama içindeki hırs giderek artıyor, o da bunu kontrol edemiyordu. “Tüm oyunlarım ortaya serildi ve artık her şey bitti.”

“Bitti mi?”

“Tabii. Artık oyun oynamaya gerek kalmadı.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Öç almaktan. Öç almanın çok tatlı bir duygu olduğunu söylerler ve kuşkusuz benim için de öyle olacaktı ama ne yazık ki sen olan biteni çabucak anladın.”

“Ne yapmayı planlıyordun?” diye sordu Charles.

“Yani daha bunu anlayamadığımı mı söylemek istiyorsun?”

“Söyle Stephanie.” Sesi sert ve buz gibi soğuktu.

“Peki, madem ki ısrar ediyorsun anlatayım. Önce bana evlenme teklif etmeni sağlayacak...” söylediklerinin daha etkili olması için bir süre durdu. “Sonra da sana gülüp teklifini reddedecektim. Beni nasıl utandırdığını hatırlarsan pek de haksızlık etmiş olmuyorum. Benimle alay etmiştin Charles ve şimdi de alay etme sırası bana gelmişti. Ama her şeyi anladın.”

Çatık kaşları tehdide dönüşmüştü. “Baban...”

“Yoo, merak etme, o bu kısım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Babamı seni bana evlenme teklif etmeye

itmeye ikna etmem biraz zor oldu ama hislerimle oynamandan korktuğunu söyleyerek bunu da başardım.” Biraz abartılı derin bir iç geçirdi. Charles’in bunlara inanması onu şaşırtmıştı.

“Anlıyorum.”

“Anlaşılan benim için fazla zekisin Charles. Başka ne diyebilirim ki? Artık oyun oynamanın anlamı kalmadı.”

“Belki artık gitsen iyi olur.”

“Galiba haklısın. Neyse, hiç olmazsa şimdi birinin seninle alay etmesinin nasıl bir duygu olduğunu biliyorsun.”

Charles kapıya kadar yürüdü ve çıkması için kapıyı tuttu. Steffie kaygısızca yürüdü ve kapıdan dışarı çıktı. “Neyse görüşürüz ama hiç merak etme, artık seni izlemem için bir neden kalmadı. Denediği için bir kızı suçlayamazsın, değil mi?” dedi yanından geçip giderken.

Charles cevap olarak arkasından kapıyı çarptı.

Steffie otomobiline bindiğinde her tarafı titriyordu. Kontak anahtarını güclükle yerine koyabildi.

Charles gibi o da kızgındı, hayatında hiç olmadığı kadar kızgın. Kafasının hâlâ doğru düşünen bir köşeciğinde, Charles’i bu kadar çok yalanla tahrik etmenin yanlış olduğunu fark ediyordu.

Ama bu işin şaşırtıcı yanı ve üzücü tarafı, Charles’in bunların tümüne bu kadar kolay inanmış olmasıydı. Besbelli bütün bu söyledikleri onun düşünme biçimine uyuyordu. Bu ise Steffie için artık söylenecek hiçbir şey kalmadığı anlamı taşıyordu.

Zamanla bu çıkışından dolayı pişmanlık duyacaktı

ama o an için böyle birşey söz konusu değildi. Şu anda hiçbir şeyi umursayamayacak kadar kızgındı.

Steffie bir saat sonra eve döndüğünde, “Neler oldu bakalım?” diye sordu babası yüzünde mutlu ve beklenti dolu bir ifadeyle. “İkiniz, birkaç gün içinde nişan yüzüğü aramaya çıkacak mısınız?”

“Pek değil,” dedi Steffie babasının çalışma odasına girerek. Babası, daha önce de söz verdiği gibi, en sevdiği koltuğa oturmuş onu bekliyordu.

Steffie’nin cevabını duyunca yüzünü umutsuzluk kapladı. “Ama evlenme konusunu konuştunuz, değil mi?”

“Tam olarak değil. Konuşma başka konulara kaydıldı.”

“Ama tartışmadınız umarım.”

“Tam değil.” Steffie olanların ne kadarını babasına söylemesi gerektiği konusunda emin değildi. Charles ile arasında oluşan uçurumun derinliğini fark ederse, bunu düzeltmek için kendini bir şeyler yapmak zorunda hissetmesinden korkuyordu.

David okuma gözlüklerini bir kenara koydu ve ona baktı. “Yakında onunla tekrar görüşeceksin, değil mi?”

Orchard Valley’de oturması bunu kayıli yüksek bir olasılık kılıyordu. Üç yıl önce Avrupa’da okumayı seçmesinin temel nedeni de buydu. “Elbette.”

David rahatlamıştı, başını salladı. “Çok iyi.”

“Odama çıkıp biraz kitap okuyacağım. İyi geceler,

baba.”

“İyi geceler prenses.”

Steffie merdivenlerin başında Norah’a rastladı. Küçük kardeşi ona baktı ve sonra aniden durdu. “Ne oldu sana?”

“Bana bir şeyler olduğunu nereden çıkardın?”

“Yani yüzündeki odana girip ağlamak istediğini gösteren o ifadenin dışında mı nereden çıkardım?”

Kardeşi onu çok iyi tanıyordu. Steffie gerçekten de kendini son derece kötü hissediyordu. Yıkılmış, kırılmış, morali bozulmuş... Ama şimdi içinde bulunduğu ruhsal durumda Charles ile aralarında olanları anlatmaya dayanamazdı.

Bunu yapacağına, “Ne olabilir ki?” dedi umursamaz görünmeye çalışarak.

“Böyle konuşman çok tuhaf,” dedi Norah, ablasının koluna girip ona odasına doğru eşlik ederek. “Valerie de bana kısa bir süre önce aşağı yukarı benzer bir soru sormuştu. Ne olabilir ki? Yani, belki de bir erkekle sorunlar diyebilirim.”

“Çok akıllısın.”

“O halde, besbelli konu Charles.” Norah Steffie’nin sesindeki alayı algılamamış gibi yaptı.

“Besbelli.” Çok yorgundu, kemiklerine kadar her tarafı sızlıyor bir an önce sıcak bir banyoya girmek istiyordu. En iyi düşünebildiği yer sıcak su dolu bir küvette. Saatlerce banyoda Charles’i beklediği günden beri bir daha köpük banyosu yapmamaya özen göstermişti.

“Atıştınız mı?”

“Pek sayılmaz. Bak Norah, ilgine teşekkür ederim, gerçekten... Haksızlık etmek istemiyorum ama yorgu-

num ve yatmak istiyorum.”

“Yatmak mı? Ama saat daha yeni yedi oldu.”

“Çok uzun bir gündü.”

Norah kuşkuyla ona baktı. “Öyle olduğu belli oluyor.”

“Üstelik, pazartesi günü yapacak sürüyle işim var.”

Norah’m ilgisi arttı. “O halde, neler oluyor?”

“Portland’a gidip üniversiteye yaptığım başvuruya ne olduğuna bakacağım ve bir ev arayacağım.”

Norah bir süre konuşmadı. Ağzı hayretten açılmıştı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Ama babama bu konuda acele etmeyeceğine söz verdiğini sanıyordum.”

“Etmeyecektim...”

“Artık bu geçerli değil mi? Babama verdiğin söze rağmen?”

Steffie uzağa baktı, kardeşinin ne kadar acı çektiğini görmesini istemiyordu. Charles’in onun hilebaz olduğunu düşünmesinin onu ne denli incitiğini söyleyemezdi. Zaten Charles Tomaselli ne zaman söz konusu olsa sonunda acı çekiyordu.

“Kendimi yıllardır ilk kez bu kadar iyi hissediyorum.” David ertesi sabah erkenden Steffie’yi neşe içinde selamladı. Mutfak masasına oturmuş bir yandan kahve içiyor, bir yandan da pazar gazetesinden Portland baskısını okuyordu. Kızının neşesizliğini fark etmemişti. “Çok güzel bir sabah,” diye ekledi.

“Çok güzel,” diye homurdandı Steffie kendine bir kahve koyup masaya doğru yürürken. Gözleri uyk

suzluktan yanıyordu adeta bir boşlukta yürüyor gibiydi.

Bütün gece Charles'e söylediği yalanlar konusunda kendi kendisiyle tartışmıştı. Sonunda da kendini doğru yaptığına ikna etmişti. Charles söylediği kelimeye inanmaya hazırdı. Alay ederek söylediği her şeye inanmıştı.

Demek ki onların hepsini gerçek olarak algılamaya zaten hazırdı.

"Charles kaçta gelecek?" diye sordu babası konuşma arasında.

"Charles?" diye tekrarladı Steffie, bu adı ilk defa duyuyormuşcasına.

"İkinizin öğleden sonra bir ara birlikte ata bineceğinizi sanıyordum."

"Ha... evet Charles'in gelebileceğinden emin değilim ama." Büyük bir olasılıkla Steffie'nin unuttuğu gibi, Charles de tarihin farkında değildi. Hatırlasa bile, geleceğini hiç zannetmiyordu, Steffie. Ona kalırsa, evet aralarında bu güne kadar bir ilişki söz konusu olmuştu, ama artık her şey bitmişti. Aslında, aralarında geçen son konuşmaları gözden geçirdikçe Steffie'nin kızgınlığı artıyordu. Eğer gerçekten Steffie'nin dediklerine inansaydı ki tüm davranışları bunu gösteriyordu o zaman bu ilişkiden zaten bir şey beklememek gerekirdi.

"Kiliseye gitmek üzere giyinmem lazım," dedi Steffie soğukça.

"Daha çok vaktin var."

"Norah'ın erkenden orada olması lazım." Kardeşi koroda şarkı söylüyordu. Genellikle Norah evden onlardan önce çıkardı ama Steffie bu sabah, sırf babasının soruları ile karşılaşmak zorunda kalmamak için,

Norah ile gitmek istiyordu. David'in bakışlarına bakılırsa, Steffie biraz daha mutfakta kalırsa tam bir sorgulamayla karşılaşacaktı.

Kiliseye gitmek Steffie'nin moralini yükseltti. Orada olduğu süre içinde sorunlarını unuttu ve kilisedeki sakin ve huzurlu havayı yaşadı. Ancak, bu süre içinde bulduğu tüm huzur, Norah ile öğle saatinden az sonra bahçeye girdiklerinde yok olup gitti.

Charles'in arabası evin önünde duruyordu.

Steffie gerginleşti ve derin derin iç geçirdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Norah.

"Bilmem."

"Onunla konuşmak istemiyor musun?"

Steffie'nin karar vermesi bir saniyeden fazla sürmedi. "Hayır, istemiyorum." Ama aynı zamanda geri çekilmeye de niyeti yoktu. Charles onu kendi evinden kaçıramazdı ya... Üstelik şimdi Charles onun sahasındaydı ve Steffie kolay kolay kaçmayacaktı.

Steffie arabasını Charles'inkinin arkasına park etti ve serin kanlı kalabilmek için dua etti. Babası geldiklerini duymuş, yüzünde bir gülümsemeyle terasa çıkmıştı. Hâlâ yavaş hareket etmekle birlikte kendine güveni giderek artıyordu. Bazen babasının önemli bir ameliyatın nekahat devresinde olduğunu unutuyordu.

"Steffie, Charles geldi."

"Evet, farkındayım," dedi Steffie heyecansız.

"Ahırlara gitti, seni bekliyor."

Steffie başını salladı ve kalbi hızla çarparak babasının yanından geçip eve girdi.

"Onunla konuşmayacak mısın?"

"Önce üstümü değiştirmeliyim."

Plandire
Q8a-1008

“Konuşmak için mi? Ama...” Duraladı sonrada gö-nülsüz başını salladı.

Steffie odasına vardığında her tarafı titriyordu. Duyguları o denli karışık ki, kendisi bile, kızgınlık-tan mı yoksa heyecandan mı titrediğini bilemiyordu. Ancak bildiği tek şey Charles ile karşılaşmaya, onun suçlamalarını, kınamalarını dinlemeye hazır olmadığı-ydı. Ne yapacağına karar vermek için birkaç dakika ya-tağın üstüne oturdu.

“Steffie.” Norah kapıda durmuş onu izliyordu. En-dişeli görünüyordu. “İyi misin?”

“Pek tabii iyiyim... yok, hayır, değilim,” dedi Stef-fie. “Henüz Charles ile konuşmaya hazır değilim.”

“Canın istemiyorsa, seni onunla konuşmaya zor-layan bir şey yok. Ben bir özür bulur, onu geri yolla-rım.”

“Hayır.” Gururu nedeniyle Charles’in son tartış-malarından ne kadar incindiğini bilmesini istemiyordu.

“Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi bir halin var.”

Steffie omuzlarını kaldırdı ve kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Ona bu mutluluğu tattırmayacağım.”

“Yaşa kız,” dedi Norah ablasının bu davranışını destekleyerek.

Üstüne bir kot pantolon ve tişört geçiren Steffie ar-ka merdivenlerden inerek mutfığa geçti. Charles’i ma-sada oturmuş babasıyla konuşur bulacağını hiç tahmin etmemişti. Görüntü onu şaşırttı. Onu en çok rahatsız eden şey, Charles’in kavga ettiklerini hatırlatan bir ha-linin olmamasıydı. Steffie odaya girerken bir an du-rakladı.

Charles sustu ve bir an için gözlerini kıstı. “Merhaba Stephanie.”

“Ben ikinizi yalnız bırakayım,” dedi babası Steffie Charles’in selamına cevap veremedi. Biraz tutuk, yerinden kalktı ve kapıya doğru gitti. “Sanıyorum ki konuşacak çok şeyiniz vardır.”

Steffie tartışmak istemiyordu ama bunun hiçbir yararı olmayacağını anladı. Sadece omuzlarını silkti ve arka merdivenlerin birkaç adım ötesinde, olduğu yerde kaldı. Charles’e bakmadı. Aralarındaki sessizlik dayanamayacağı kadar uzadı.

“Geleceğini sanmıyordum,” dedi sert bir sesle. “Gerçekten gerekli değildi.”

“Farkındayım.”

“Canım hiç ata binmek istemiyor, senin de istediğini sanmıyorum.” O konuda bir şey söylememesine rağmen Charles ile ata binmek istemediği açıkça belli oluyordu.

“Ata binmek için gelmedim buraya.”

“O halde niye buradasın?”

Besbelli Chales’in buna bir cevabı yoktu çünkü ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Gördükleri herhalde onu büyülemişti ki hiç konuşmadan uzun bir süre orada durdu.

“Niçin buraya geldin?” diye yineledi sorusunu, ondan gitmesini istemek üzere.

Charles nihayet ona doğru döndü. “Seni bilmiyorum ama ben dün gece hiç uyuyamadım.”

Steffie kendi gecesinin daha iyi geçmediğini kabul etmeye niyetli olmadığından hiç cevap vermedi.

“Babanın ve senin bana söylediklerinizi düşünüp

durdum,” diye devam etti Charles.

“Bir sonuca varabildin mi bari?” Gururu, Charles ile göz göze gelmesini ya da cevabının onun için ne denli önemli olduğunu göstermesini engelliyordu.

“Bir sonuç çıkardım.”

Steffie alaycı sordu. “Neydi bakalım o?” Artık ona bakmak zorundaydı.

Charles gözünün içine bakıyordu. Aralarında hemen hemen tüm mutfağın boyuna eşit bir mesafe olmasına rağmen Steffie ona neredeyse dokunabileceğini hissediyordu.

“Bana öyle geliyor ki,” diye söze başladı. “Madem baban seni evlendirmeye o kadar meraklı ve sen de en az onun kadar meraklı görünüyorsun, peki o zaman...”

“Peki mi?” diye sordu. Sanki esas önemli noktasını kaçırdığı bir fıkra gibiydi.

“Yani başka bir deyişle, ” diye devam etti Charles. “Seni babanın ellerinden almaya hazırım.”

ONUNCU BÖLÜM

“Ne? Beni babamın ellerinden almak mı?” diye tekrarladı Steffie. Kuşkusuz ciddi konuşmuyordu. Akli başında hiçbir kadın bu kadar küçük düşürücü bir evlenme teklifini kabul edemezdi.

“Beni duydun.”

“Ne olur, bana şaka yaptığını söyle.”

Charles başını salladı. “Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Madem benimle evlenmek istiyorsun, öyle olsun bakalım.”

“O halde, ben teklifimi geri çekiyorum. Hiçbir zaman bir teklifte bulunmamıştım ama neyse.”

“Böyle bir şey yapamazsın,” dedi Charles. Şaşır-mış görünüyordu. “Baban evlenmemiz gerektiğini düşünüyor. Ben de bir süre bu konuyu düşündükten sonra onunla aynı fikirde olduğumu anladım.”

“Yazık, çünkü beni hiç ilgilendirmiyor bu konu.”

Charles yavaşça güldü. “İkimiz de bu söylediğinin doğru olmadığını biliyoruz. Yıllardır benim için deli oluyorsun.”

“Seninle evlenmem Charles.”

“Niçin? Beni sevdiğini biliyorum. İtalya’ya gitmeden kendin söyledin bunu. Duygularının değişmediğini de gayet iyi biliyorum.”

“O kadar emin olma.”

“Evet ama eminim. Son zamanlarda bunun farkına varmamı sağladın.”

“Ne zaman?” diye sordu, Orchard Valley’e döndükten sonra aralarında geçen konuşmaları hatırlamaya çalışarak.

“Del’in yerinde buluştuğumuz öğleden sonra.”

Steffie düşüncelerini o zamana yoğunlaştırdı. Benzin paralarını ödemeye gittiklerinde tesadüfen karşılaşmışlardı o gün. Steffie onu gördüğüne ne kadar memnun olduğunu hatırladı.

“Bir şey demedim ki o gün.”

“Sözlerin değil ama tüm davranışların bunu gösteriyordu. Aynı şey açelyayı getirmeye geldiğim ve beni yemeğe davet ettiğin gece için de geçerli, hatırladın mı?”

“Bütün bunların bu konuyla ne ilgisi var?”

“Aslında çok ilgisi var. Birlikte olmamız için hep bir neden yaratıyordun. O gece Orchard Valley’de karşılaşırken iyi vakit geçirdik. Öyle değil mi?”

Steffie başıyla, evet, dedi. O geceyi unutamayacaktı. Charles ile ilişkisinde ilk kez gerçek bir ilişkinin kıpırtılarını hissetmişti. Üç yıl önce kendi kendine geliştirdiği umutlardan farklı, gerçek bir birlikteliğe dayanan bir umut kıpırtısı. O gece Charles onunla birlikte olmaktan mutluydu.

“Bana İtalya’dayken flört edemeyecek kadar derslerine dalmış olduğunu söylemiştin,” diye hatırlattı.

“Ne var bunda?”

“Bu da, uzaktayken birine aşık olmadığın sonucunu çıkarmama neden olmuştu.”

“Olmadım zaten.”

“Baban da, birkaç kez, kimseyle ciddi bir ilişki kurmadığın için endişelendiğini söylemişti bana.”

Steffie hiddetle bakıyordu ona ve kendini kapana kısılmış hissediyordu. “Hâlâ bunun bizim konumuzla nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamadım.”

“Çok ilgisi var. Beni o zamanlar seviyordun ve şimdi de seviyorsun.”

“Gerçekten de kendini beğenmişin tekisin Charles Tomaselli. Sana aşık olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ben seni sandığından daha iyi tanıyorum.”

“Saçmalama!” Zorla güldü. “Sen beni hiç tanıımıyorsun, tanısaydın...” Birden durdu.

“Tanısaydım ne olacaktı?”

“Hiç.” Tanısaydı ona dün gece söylediklerine inanmayacaktı.

“Artık birbirimize oyun oynamaktan vazgeçmenin zamam gelmedi mi?” diye sordu Charles yavaşça.

“Ne oyunu? Ben o işten yıllar önce vazgeçtim.”

Charles ona inanmıyormuşçasına kaşlarını çatı.

Kızgın ve incinmiş olan Steffie elini kaldırdı ve ona işaret etti. “İşte bu yüzden seninle evlenmeyi reddediyorum,” diye bağırdı. Duygularım dizginlemesi olanaksızdı ve sesi bunu açıkça yansıtıyordu. “Sanıyorum ki, sana göre, beni babamın ellerinden almayı kabul etmeni bir iltifat olarak kabul etmeliyim,” dedi alaycı bir ifadeyle. “Her kadın böyle romantik sözler duymanı düşler. Ama ben, Charles Tomaselli, kocam olacak insandan, senin verebileceğinden çok daha fazla şey bekliyorum!”

“Ne demek istiyorsun?” Ona cevap verecek zaman bırakmadan mırıldandı. “Evet, anlıyorum. Parasal açıdan gazetenin beni sıkıştıracağını sanıyorsun, değil mi? Seni geçindirmeyi beceremeyeceğimi sanıyorsun.”

Sözleri Steffie’yi hayrete düşürüyordu. Şaşkın ve hakarete uğramıştı. “Beni bu kadar iyi tanıyorsun, değil mi?” diye sordu. Sesinde küçümseme vardı. “Seni kandırmak olası değil, değil mi?” Derin bir nefes aldı. “Bence artık gitsen iyi olacak.” Mutfağa geçti ve çıkması için arka kapıyı açtı. “Hemen şimdi.”

Charles kaşlarını çatarak ve başını salladı. “Özür dilerim ama gitmek istemiyorum.” Bir sandalye çekti ve kendini üstüne bıraktı. “Bu konuyu artık ilk ve son defa olarak doğru dürüst konuşacağız.”

“Lanet olsun, çok inatçısın.”

“Sen de öyle.”

“Korkunç bir çift oluştururuz.”

“Ama, iyi bir ekibiz.”

Steffie ona karşı niçin böyle karşı koyduğunu bilemiyordu. Özellikle de onca zaman duymak istediklerini söylemekte olduğu bir zamanda.

“Burada iki yanlış yaptığımı kabul ediyorum,” dedi yavaşça. “Sana evlenme teklif ediş biçimim biraz olağan dışıydı.”

“Kabul etmeliyim ki, beni babamın ellerinden alma teklifin pek romantik değildi,” Bir fincan alarak kendine kahve koydu. Eğer birbirlerini suçlamadan, ciddi konuşacaklarsa, bu kahveye ihtiyacı olacaktı.

“Kızmıştım.”

“Kızdıysan, niçin buraya geldin?” diye sordu, karışısındaki sandalyeye oturarak.

“Çünkü,” dedi sert, kızgın bir sesle. “Seni bir kez daha kaybetmekten korktum.”

“Kaybetmek mi?”

“Evet, duydun işte,” diye homurdandı. “İtalya’ya dönmenden ya da bu kez bir safariye çıkmandan veya daha olmayacak bir yere gitmenden korktum.”

“Portland. Evet Portland’a taşınıyorum ama bunun nedeni senin yaptıkların değil.” Sıcak kahve fincanını ellerinin içine aldı. “Benim nereye gittiğim seni niçin bu kadar ilgilendiriyor?”

“Çünkü bir daha bir yerlere gitmeni istemiyorum.”

“Niye kalmamı istiyorsun ki? Özellikle de dün söylediklerime inandığını gösterdikten sonra.”

“Onlara inanmıyorum ki.”

“Ama daha önce hayli inanmış görünüyordun,” diye hatırlattı Steffie.

“Çok kızgın olduğum için öyle görünüyordum.”

“O zaman değişen bir şey yok.”

“Hayır, yok,” diye kabul etti. “Ama uzun lafın kıssası, bir daha uzaklara gitmeni istemiyorum.”

“Ne yazık ki yapacaklarım konusunda söz hakkın yok.”

Charles kaşlarını çatı. “Şimde de sen kızgınsın.”

“Çok haklısın, kızgınlım! Senin hakaret dolu evlenme teklifini kabul edecek kadar evlenmeye meraklı olduğumu mu sanıyordun?”

“Hayır!” diye bağırdı. “Lanet olsun, seviyorum seni. Yıllardır seviyorum. Seni burada tutmak için bir şeyler yapmak zorundaydım. Aklını başına toplayan için üç yıl daha beklemek zorunda kalmak istemiyordum.”

Sözcüklerinin ardından şaşkın, güvensiz bir sessizlik.

lik oldu. Steffie gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Sana inanamıyorum."

Charles birden ayağa kalktı ve az önce yapmış olduğu gibi pencereye doğru yürüdü. Elleri arkasında, pencereden dışarı baktı. "Doğru."

"Olamaz." Gözyaşlarını sildi. "O kadar..."

"Zalimdim," diye tamamladı Charles. "O gün ahırda seninle sevişmemek benim için ne kadar zor oldu bilemezsin. Hayatımda hiçbir zaman bir kadını bu kadar arzu etmemiştim."

"Beni mi arzuladın?" Sesi kuşku doluydu.

Charles geri döndü ve gülümsedi ama gülümsemesinde acı, ve pişmanlık vardı. "Gazeteye gelmeye başladığın ilk zamanları anımsıyorum. Gösterdiğin ilgiden çok etkilenmiştim. Kısa bir süre sonra gelmeni heyecanla beklediğimi fark ettim. Gazetede çıkan bir yazılarla ilgili ilginç eleştirilerin vardı. Sonra da güzel bir yüzden başka şeylere sahip olduğunu düşünmeye başladım."

"Birisini etkilemek için hayatımda hiç bu kadar çaba sarf etmemiştim," diye mırıldandı kendini küçük gören bir gülümsemeyle. "Madem öyle hissediyordun, niçin bir daha gazeteye gelmememi söyledin?"

"Kendimi kaptırıp koyvermeden bir şeyler söylemek zorundaydım. Anneni kaybetmiştin ve çok genç, saf ve son derece korumasızdın. Seninle ilgili ne yapacağım konusunda haftalarca vicdanımla tartıştım. Belki farkında değilsin ama senden altı yaş büyüğüm."

"Aramızdaki yaş farkı azalmadı."

"Doğru, ama sen artık küçük bir kız değilsin."

"O zaman yirmi bir yaşındaydım."

“Doğru ama çok kapalı büyütölmüş bir kızdın. Ve hâlâ büyük acının üstesinden gelmeye çalışıyordun. Tüm hayatın altüst olmuştu ve ben de bana karşı hissettiklerinin gerçek aşk mı yoksa bir gençlik tutkusu mu olduğunu bilemiyordum.”

Steffie gözlerini kapadı ve “Aştı,” dedi yavaşça.

“Biliyorum, şimdi bu artık senin için önemini yitirmiş durumda ama gene de o gece gelip seni banyomda bulduğumda ne kadar zorlandığımı bilmeni istiyorum.”

“Ama o kadar kızmıştın ki.”

“Ya kızacaktım, ya da seni odama sürükleyip seninle sevişecektim.”

Steffie hâlâ şaşkıındı. “O gün ahırda neler hissettiğimi sana anlattığımda bana güldün...”

“Biliyorum.” Steffie, Charles’in sesinde acı ve pişmanlık duyuyordu. “Hayatımda bana bu denli pahalıya mal olan hiçbir şey yapmamıştım. Ama Orchard Valley’den gideceğini hiç tahmin etmemiştim.”

“Ne yapacağımı sanıyordun? Kalamazdım, bu olanaksızdı. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Gittim.”

Charles ellerini uzatıp Steffie’nin ellerini tuttu. “Avrupa’ya gittiğini öğrendiğim günü hayatım boyunca unutmayacağım. Kafama balyoz yemiş gibiydim.”

“Gitmem gerekiyordu,” diye yineledi. “Burada kalamayacak kadar acı çekiyordum.”

Elleri kenetlendi. “Biliyorum.” Yavaşça Steffie’nin elini dudaklarına götürdü. “Seni incittiğime ne kadar üzüldüğümü söylemek için üç yıl bekledim. Sana aşık olduğumu söylemek için de üç yıl bekledim. Hayatının başka bir dönemi olsaydı, eğer bana olan şey

gini kaybetmiş olduğun anne sevgisinin yerine koymaya çalışmadığından emin olabilseydim, her şey bambaşka olurdu.”

“Bana da güvenemez miydin?”

Evet, anlamında başını salladı. “Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim Stephanie. Sadece şunu bilmeni isterim ki, bu senin için ne kadar acı olduysa benim için de o kadar acı oldu.”

“Bir kere bile yazmadın, onca yıl. Bir kart bile yollamadın.”

“Yapamazdım. İnan bana, çok istiyordum ama içimden geleni yapmaya cesaret edemedim. Beni gerçekten mi sevdiğini yoksa bana karşı hissettiklerinin geçici bir tutku mu olduğunu bilemiyordum.”

“Onun için de bekledin.”

“Pek sabırlı değildim. Üç yıl içinde en azından bin kere geri geleceğini düşündüm.”

“Seni yine görmekten korkuyordum. Aramızda binlerce kilometre olmasına karşın seni hâlâ seviyordum. Üç yıl sonra bile değişen bir şey yoktu.”

“Okulunu bitirmiştin ve İtalya’da kalıp kalmayacağına karar verme sürecindeydin.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Babandan. Senin hakkında haber alabildiğim tek kişi oydu ve ben onu hiç utanmadan kullandım.”

“Ben gittikten kısa bir süre sonra onu ziyaret etmeye başladığını söyledi bana.”

“Senin hakkında neler hissettiğimi fark etti mi bilemiyorum.”

“Babam yakın zamana kadar bundan hiç kuşlanmıyordu bundan. Şimdi ise böyle bir şey düşünme-

sinin tek nedeni...” Steffie neden söz etmek üzere olduğunu fark edince durdu.

“Nedeni ne?” diye ısrar etti Charles.

“Ben... bu kısmını babamın anlatması daha iyi olur.”

“Peki.” Bir an için bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. “Aslında ciddi olarak kimseyle ilişki kurmama karşın İtalya’da bir vardı, değil mi?”

“Kim?” Steffie şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

“Mario adlı bir erkek.”

“Mario..?” Mario şu anda dört yaşındaydı.

“Bu Mario birçok gece uykularımı kaçırdı. Baban ondan bir kez söz etti. Ona taptığını söyledi. Hakkında bilgi toplarken dikkat çekmemek için çaba harcadım, ama baban bir daha ondan hiç söz etmedi.”

“Mario,” diye yineledi Steffie içtenlikle gülümseyerek.

Charles kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

Steffie gülümsemesini sürdürerek, “Yaşlarımız arasında ufak bir dengesizlik vardı. Ben ondan yaklaşık yirmi yaş büyüğüm,” dedi. “Ev sahibimin oğlu. Onun için deli oluyordum.”

“Anlıyorum.” Yavaşça gülümsedi. “O halde çocukları seviyorsun.”

“Evet, hep sevdim çocukları.”

“Umarım bu Mario onun yüzünden yeller çektiği mi bir gün öğrenir.”

Charles bir süre Steffie’nin söylediklerini düşündü. “Ben seni her zaman sevdim Steffie ama bunu sana söylemeye cesaret edemedim. O zaman birbirimiz için hissettiklerimize güvenemiyordum. Şimdi güveniyorum.”

Steffie Charles'in bakışlarıyla karşılaşmamak için başını çevirdi. Korkuyordu ama sorması lazımdı. "Bu doğruysa, babam evlenmemizi önerdiğinde niçin o kadar kızdın?"

Charles için çekti. "Sinirlendim herhalde. Yemeğe çıktığımız gece sana evlenme teklif etmeyi planlamıştım. En küçük ayrıntısına kadar her şeyi düşünmüştüm."

"Peki ama niye etmedin?"

"Edemezdim, geçmiş aramızda girip durdukça yapamazdım. Geçmişteki anlaşmazlıklarımızı tartışmak istemediğini açıkça söylemiştin. En azından o sırada konuşmayacağını. Elim kolum bağlıydı. Kabul etmesi zor ama tedirgindim."

"Ben de bunu dileklerimden biri yapmıştım," dedi Steffie pişmanlıkla. Geçmiş tartışmak istemeyişi sevdiği adamdan romantik bir evlenme teklifine mal olmuştu. Bu hiç unutmayacağı bir ders olacaktı.

"Bunlar babamın evlenmemizi önermesinin seni niçin bu denli rahatsız ettiğini açıklamıyor." Tepkisinin nedenini bu söylediklerinden çıkarmak mümkün değildi.

"Bir erkek evlenme teklifini kendi yapmayı yeğler," dedi Charles basitçe. "Gökyüzüne büyük harflerle yazdırsam niyetimi sana daha açık belli edemezdim ama önce baban sonra da sen..."

"Ben mi?"

"Dün, birden, eve geliş nedenin konusunda yalan söylemediğini düşündüm. Son darbeyi vurmak için, seni sevdiğimi söyletecek ve sonra da bana gülecektin..."

"Ben... o kısmını uydurdum. Beni kızdırmıştım."

“Ben mi seni kızdırdım?” diye bağırdı.

“Biliyorum, biliyorum. Bir şeyler söylemek gereği duyuyordum. Onca saçma sapan şeye inanacağını sanmamıştım ama sen inandın ve bu her şeyi daha da kötü yaptı. Tam birlikte bir geleceğimiz olabileceğini düşünmeye başladığım sırada.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Onun için bu kadar dokundu bana.”

“Asla isteyerek seni üzmem Charles. Yani aynı zamanda kendimi de üzmeden.”

Göz göze geldiler ve birden Steffie etrafındaki her şeyin önemini yitirdiğini hissetti. Tam yüreğindeki tüm sevgiyi ortaya dökmek üzereyken kapı vuruldu ve babasının başı görüldü. “Artık etraf sakın mı? Biraz önce ikiniz de her an patlayacak saatli bombalar gibiydiniz.”

“Sakin,” diye cevap verdi Charles Steffie’ye bakarak.

“Umarım her şeyi halletmişsinizdir çünkü ben beklemekten sıkıldım. Benim hesaplarıma göre yaz sonuna kadar evlenmeniz gerek. En büyüğünüz...”

“Baba,” diye kesti Steffie. “Charles’in bu sırada bunu konuşmak istediğini sanmıyorum. Bütün bunları niye bana bırakmıyorsun?”

“En büyüğümüz?” diye sordu Charles kaşlarını çatarak.

“Çocuk, tabii. Önce bir kız, sonra bir erkek ve sonra bir kız daha. Üçü de çok tatlı. Erkek tıpkı sana benzeyecek Charles. Aynı koyu kahverengi gözler, aynı yüz hatları.”

Charles sanki Steffie’nin babasının delirmiş oldu-

ğundan kuşkulanmış gibi genç kıza baktı.

“Sanırım Charles’e düşünden söz etmenin vakti geldi baba.”

“Yani sen daha hiçbir şey söylemedin mi?” Şaşır-
mış görünüyordu.

“Hayır, bu sevgili beyin ailemize girmekten kork-
masına neden olmak istemedim.”

“Neler oluyor burada?” Charles’in bakışları baba
kızın arasında gidip geliyordu.

“Söyleyeceklerime inanacağından emin değilim,”
dedi David bir sandalye çekip oturarak. Gülümsüyör-
du. Steffie babasını hiç bu kadar mutlu görmemişti.
“Ama ben geleceği gördüm. Grace’nin bana bir lüt-
fuydu bu. Yaşamam için bir nedenim olmasını istiyor-
du ve bunun için beni...”

“Ama Grace...”

“O cennette, ben de kısa bir süre için oradaydım.
Ölüme yaklaşmak dedikleri olay buydu herhalde. Ba-
na inanmıyorsan Colby’ye sorabilirsin.”

“Colby?” dedi Charles.

“Bana yüzde yüz inandığını sanmıyorum ama za-
man haklı olduğumu gösterecek. Colby ile Valerie ara-
sında olanlara bakın, tam dediğim gibi oldu. Sizin için
de aynı şey geçerli. Benim bu güzel küçük kızım la ev-
lenceksin, değil mi?”

“En kısa sürede,” dedi Charles.

Babasının yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Ben
de böyle düşünmüştüm zaten. Onu seviyorsun, değil
mi prenses?”

Steffie başını salladı. “Tahmin ettiğimden de faz-
la,” dedi yavaşça.

David de gülümsedi ve sandalyesinden kalktı. “O halde, ben ikinizi yalnız bırakayım da düğünü konuşun. Ben yaz ortasını öneririm ama daha önce de söyledim gibi, kararı size bırakıyorum,” diyerek dışarı çıktı.

“Yaz ortası?” dedi Steffie.

“Bence olabilir. Bu sana yeterince zamân veriyor mu?”

Steffie güldü. “Tabii, böylece, planladığım gibi derslerime kaydımı yaptırabileceğim, sence bir sakıncası yok.”

Charles bunu içtenlikle destekleyince, “Ya babamın düşü hakkında ne düşünüyorsun?” diye devam etti.

“Bir oğlan ve iki kız diyor.”

Steffie başını salladı.

“Bu konuda ne düşünüyorsun?” diye sordu Charles.

“İyi, çok iyi. Ya sen ne düşünüyorsun?”

Charles ona uzandı ve uzun süreden beri aşka susamış bir adamın özlemiyle onu kucakladı. Başını Steffie’nin boynuna gömdü ve derin bir nefes aldı. “Az kal-sın seni bir kez daha kaybediyordum.”

“Beni asla kaybetmeyecektin Charles. Seni o kadar uzun bir süreden beri seviyorum ki, seni sevmemenin ne olduğunu bilmiyorum.” Charles o kadar uzun bir süreden beri onun bir parçası olmuştu ki bundan böyle onsuz bir yaşam düşünemiyordu.

“Seni seviyorum Stephanie. Bana bunu ispat ol-nağı tanı.”

Babasının düşüne gülmemekle Steffie’ye bunu ispat-lamıştı bile. Charles’in ne düşündüğünü biliyordu çün-

kü o da aynı şeyi düşünüyordu. Birbirlerini seviyorlardı, evlenmeye karar vermişlerdi ve babasının ölümüyle yaşam arasında gördüklerinin onlar için hiçbir önemi yoktu artık. Zaten artık istedikleri yönde ilerliyorlardı.

Charles Steffie'yi öptü ve genç kızın kalbi mutluktan uçacak gibi oldu, gözleri yaşardı.

"Stephanie," diye fısıldadı Charles. "Kaybettiğimiz arayı kapamamız gerek."

"En azından beş yılını alır, değil mi?"

"En azından," diye fısıldadı, genç kıızı öpmeye devam ederek.

David Bloomfield yüzünde mutluluk dolu bir gülümsemeyle terastaki sallanan koltuğunda oturuyordu. Her şey tahmin ettiği gibi geliyordu. Tıpkı Grace'nin ona söylediği gibi. Önce Valerie, şimdi de Steffie. Gülümsemesi daha da arttı.

Tanrım, diye düşündü, Norah'ı büyük bir sürpriz bekliyordu.

Elondike Oba-reQ8